

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 513

ΜΑΡΚΟΝΙ

Ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης θὰ θλι-
βῇ εὐκρινῶς γιὰ τὸν θάνατό του, ποὺ
θὰ μπορέσῃ νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ
πρόωρος. Γιατὶ εἶναι πάντα πρόωρο τὸ
σθύσιμο ἑνὸς πνεύματος ποὺ ἦταν ἀκό-
μη σ' ὅλη του τὴν ἀνθιστὴ καὶ ποὺ εἶ-
χε νὰ προσφέρῃ ἀκόμη πολλὰ στὴν ὑ-
πόθεσιν τῆς καλλιτέρας αὐ-
ριοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Δὲν ὑπῆρξε ἀπλῶς, μεγάλος ὁ Μαρ-
κόνι, ὑπῆρξε Ὀλύμπιος, στὶς συλλή-
ψεις του καὶ τίς πραγματοποιήσεις
του: Πράγματα ποὺ οὔτε ὡς οὐτο-
πίες δὲν μποροῦσαν νὰ χαρακτηρι-
σθοῦν, τόσο ἀπίθανα φαινότανε καὶ ὁ-
νειρώδη, τὰ ἔκανε ἀπῆλτες πραγματικό-
τητες. Τὸ ραδιόφωνο, ἡ πιὸ πρόχειρη
ἀπὸ τίς καταπληκτικώτερες ἐφευρέ-
σεις του, μᾶς τὸ λέγει καθημερινῶς
σ' ὅλους τοὺς τόνους καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ
μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀποκορύφωσις τῶν πραγματο-
ποιήσεών του, τὸ ἀνάμμα τῶν φώτων
τοῦ Σιδνεὺ ἐδῶ καὶ δεκατρία χρόνια,
ὑπῆρξε ἕνας ὕμνος τῆς φύσεως πρὸς
τὸν ἄνθρωπο, πρὸς τὸ πνεῦμα ποὺ τὴν
καθυπέταξε.

Ὑπῆρξε ὅμως καὶ στὸν θάνατό του
δυνατὸς καὶ ὠραῖος ὁ Μαρκόνι. Δὲν
τὸν ἄφησε νὰ τὸν κουράσῃ, νὰ τὸν κά-
νῃ νὰ λιποψυχήσῃ, νὰ σταματή-
σῃ. Τὸν ἔβλεπε ὁ θάνατος σ' ὅλη του
τὴν ἀκμή, καὶ ἐπάγῳ σὲ νέες καρπε-
ρὲς κυοφορίες.

Τὸν ἐθρήνησε ὁλόκληρος ἡ πολιτι-
σμένη ἀνθρωπότης τὸν Μαρκόνι καὶ ὁ
θρήνος τῆς ὑπῆρξε εὐκρινῆς καὶ ἀν-
τάξιος τοῦ μεγάλου παιδιοῦ τῆς ποὺ
γάρθηκε.

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸ φύλλο τῆς «Εβδομά-
δος» τυπώθηκε σὲ ἐλαφρῶς μικρότε-
ρο σχῆμα. Αἰτία, ἡ ἑλλειψὶς τυπογρα-
φικοῦ χάρτου τοῦ σχήματος καὶ τοῦ
εἶδους τῆς «Εβδομάδος» τοῦ ὁποῖου ἡ
ἀφίξις ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ καθυστέρησε.
Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ σημερινὸ
μας σχῆμα εἶναι μικρότερο μόνον
κατὰ τὸ περιθώριο, γιὰτὶ ἡ τυ-
πωμένη ἐπιφάνεια εἶναι ἡ ἰδία. Δηλ.
οἱ ἀναγνώσται μας δὲν χάνουν τίπο-
τε ἀπολύτως ἀπὸ τὴν κανονικὴ ὕ-
λη τῆς ὁποίας δικαιούνται.

Ἐλπίζομε ὅτι τὸ ἄτοπο θὰ παύσῃ
μέχρι τῆς προσεχοῦς μας ἐκτυπώσεως.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΚΑΤΙ ΤΣΙΜΠΙΕΣ ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ
ΠΟΤΕ ΚΑΛΕΣ... ΠΟΤΕ ΚΑΚΕΣ

ΣΤΗΝ ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Τί πνευματώδεις συγγραφεῖς
ποὺ εἶδαμε, Μαρίκα, ἀφ' ἧς
εἰς τὸ καινούργιο θέατρο
τοὺς ἔβγαλες... Τί ἐκπλήξεις!
Καὶ εἶναι πιά φῶς φανερόν
πῶς καὶ μέ... ζέοντα καιρὸν
τὸ πνεῦμα πάντα δροσερόν
διατηρεῖ... ἡ ψύξις!

■ ■

ΣΤΟΥΣ ΚΟΚΚΙΝΗΝ-ΜΑΥΡΕΑΝ

Ἰθύνοντες τοῦ «Μικαδὸς»
φτωχοὺς ποτὲ δὲν θὰ σὰς δῶ-
κί' ἄς εἰσθε «μαῦρο-κόκκινο»
ἦγουν σωστή... ρουλέτα!
Κί' ἂν χάνετε ἡ κερδίζετε
πάντα... τὰ ἰσοφαρίζετε:
βγαίνοντας «τέρτσοι» μὲ ρεῦθ
καὶ «σῶ τοι»... μὲ ὀπερέττα!

■ ■

ΣΤΟΝ ΑΤΤΙΚ

Ἐσὺ τὰ ἐρέφη προτιμᾷς
ἀπ' τὴν ἀγκάλη τῆς μαμάς,
περιφρονῶν τί κάνουνε
οἱ ἄλλοι θεατρῶναι...
Αὐτὰ τὰ «τέκνα τῆς ψυχῆς»
σάν παραμάννα γαλουχεῖς—
μὰ μαγειρεύεις πάντα ἐσὺ
καὶ ἄλλοι μετὰ... στὰ τρῶνε!

■ ■

ΣΤΟΝ ΣΑΜΑΡΤΖΗ

Ταξέρνα ἦταν μιά φορὰ
κί' ἔτρωγε, ὁ κόσμος μιά χαρά
τὰ πιὸ εὐγεστά φαγητά—
καθὼς γνωρίζεις καλλίστα...
Μ' ἀφότου μ' ἐμπνευση σοφῇ
τόκανες θέατρο—πί καὶ φί-
οἱ θεατρῶναι πάλι τρῶν...
μ' ἔξη μασσέλες μάλιστα!

■ ■

ΣΤΟ ΠΕΡΡΟΚΕ

Γλῶσσαι σὲ δάφτισαν κακαὶ
«Πύργον Βαθέλ»...—ὦ Περροκέ!
ποῦ ἐνῶ σὲ χτίζουν πάντα ἐσὺ
δὲν χτίζεσαι... πεισμώνως!
Καὶ θάναί πιά ἔξω-φρενῶν
ἂν δοῦμε θέατρον θερινόν
νὰ κἀνῃ ἐν τέλει ἐναρέιν...
στὰ μέσα τοῦ χειμῶνος!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Η «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Ὁ συντάκτης τῆς κατεφυγμένης αὐ-
τῆς στήλης, οὐδόλως πτοηθεὶς ἀπ' τὴν
κατακραυγὴν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν
ἀναγνώστών τῆς «Εβδομάδος», ἰδοὺ
ποὺ κάνει σήμερον νέαν ἐπιδρομὴν
στρεφομένην κατὰ τῆς γαλήνης καὶ
ἡρεμίας τῶν πάντων. Ἀκούστε... καὶ
τρέμετε!

Ἐρώτησις.—Τί ἔκανε ἡ Χρῦσα
Καλὸ ὅταν δὲν ἔδινε στὴν κόρη τῆς
Καλὴ χρήματα γιὰ νὰ πάρῃ μέλι;
Ἀπάντησις.—Τὴν παρημέ-
λει!

Πάραυτα, ραδιοφωνικὴ καρπαζιά
πέμπεται στὸν συντάκτη τῆς παρού-
σης ἀηδίας ποὺ σπεύδει νὰ ὀχυρωθῇ
ὀπισθεν ἑνός... παρασίτου κί' ἔτσι τὴν
ἀποφεύγει!

Καὶ συνεχίζει:
Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται ὁ Μενε-
στρέλ ὅταν ἐρεθῇ μπροστὰ σ' ἕνα γου-
ροῦνι;

Ἀπάντησις.—Ποιητὴς ἐκ τοῦ
προ...χείρου!

Ἀεροδυναμικὴ στράκα στέλλεται
εἰς τὸν γράφοντα ποὺ καὶ πάλι τὴν
γλυτώνει φτηνά... καὶ τὸ βιολί του!

Ἐρώτησις.—Σὲ ποῖο μέρος ὁ Ἀτ-
τικ συγγαίρει τὸν νεαρόν χορευτὴν
τοῦ Μάκη;

Ἀπάντησις.—Στὸ Καλα...μά-
κι!

Στὸ λεπτὸ περίπολοι διατρέχουν
τὴν φαληρικὴ ἀκτὴ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ
συλλάβουν τὸν κακοῦργον συντάκτην
μας. Αὐτὸς ὅμως, ἀσύλληπτος, δὲν
παύει νὰ ἀπειλῇ τὴν ἡσυχίαν τῶν συμ-
πολιτῶν του!

Ἐρώτησις.—Τί κάνει ἕνας ποῦ
στέκεται μπροστὰ σὲ βάρη;

Ἀπάντησις.—Προ...βάρεϊ!
Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! Τὸ ἐξα-
γριωμένο πλῆθος καταδιώκει τὸν κα-
κοῦργον συντάκτην ποὺ τὸ θάζει στὰ
πόδια. Θὰ γλυτώσῃ ἄραγε;

ΑΡΧΙΣΑΤΕ

καὶ ἀπὸ σήμερα, τὸ νέο μας ἀ-
στυνομικὸ μυθιστόρημα

ΕΝΑ ΣΤΙΑΕΤΟ

ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

Ἡ περιλήψις τῶν προηγουμένων
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
τοῦ δῶς διευκρινεῖται

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1. Τζοη4

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΕΙΣΕ

Στις μοδιόσας.
—Αυτό το καπέλλο δεν μου άρέσει καθόλου. Δεν βγάζετε απ' εκεί αυτό το φτερό;
—Το φτερό; 'Απεναντίας κυρία μου, σάς πάει περιφάνεια. Σας κάνει δέκα χρόνια νεώτερη.
—'Αλήθεια; Τότε δώστε μου δύο ακόμη!

ΑΛΛΑΓΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

—Θ' άλλαξε τέλος πάντων σύστημα ή όχι. Πάντα στίς τρείς μούρχεσαι τέλος πάντων;
—Ν' άλλαξω γυναίκα μου, αφού το θέλεις. 'Από αύριο θα επιστρέφω στίς τρείς παρά τέταρτο.

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ...

'Ο Νίκος φτερνίζεται δυο φορές και ό φίλος του Ντίνος του εύχεται κάθε φορά:
—Με τίς ύγειες σου!...
'Ο Νίκος όμως εξακολουθεί και ό Ντίνος απέλπισμένος:
—Παύο πιά να σ' εύχομαι, γιατί αντί να πάψης, νίνεσαι χειρότερα!...

Ο ΛΟΓΟΣ

'Ο Τάκης (στον πατέρα του, σπουδαίο νρασοπατέρα).
—Μπαμπά, γιατί το βιβλίο λέγει ότι ή γή γυρίζει;
'Ο πατέρας (άφρημένος, καθώς διαβάει).— Θάχει πιη φαίνεται λίγο παραπάνω.

ΤΩΚΑΜΕ ΜΕΤΑ

—Μαρία τρελλόθηκε; Τι μου κοινάς έτσι το παιδί;
—Το ύδωκα το φάρμακό του, άλλ' είχα ξεχάσει να κουνήσω το μπουκάλι...

Ένας φόνος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένώ το μετρό, ό υπόγειος σιδηρόδρομος, ηύανε την ταχύτητά του μεταξύ των σταθμών του Ρίβερ Σάιντ και του Σέντραλ Πάρκ, ό γραμματεύς του εισαγγελέως της περιφέρειάς επεχείρησε να βγίη, πριν από τή σταμάτημα της άμαξοστοιχίας, από ένα θαγόνι. Παρά τίς απόπειρές του δεν κατάρθωνε ν' άνοιξη δίοδο κι' εσφιγγε νευρικά στο χέρι του την τσάντα του ή όποια περιείχε έγγραφα ένοχοποιητικά που στρέφονταν εναντίον ενός πολιτικού άρχηγού της πόλεως. 'Ο εισαγγελεύς είχε ζητήσει έπειγόντως τόν φάκελλο για να προβή εις δώξιν.

Οι έπιβάτες, που τρανάζονταν απ' την ταχύτητα του τραίνου, με δυσκολία διατηρούσαν την ισορροπία τους. Κανείς δεν φαινόταν να προσέχη τόν γραμματέα που, φθάνοντας στον σταθμό του Σέντραλ Πάρκ, μπόρεσε ν' άπελευθερωθή. 'Εκείνη την ώρα ένας καλοντυμένος κύριος με μαρρόν έπανωφόρι τόν πλησίασε. Είχε το δεξί του χέρι χωμένο μέσα στην τσέπη του έπανωφοριού του.

Οι αυτόματες πόρτες άνοιξαν και πολυάριθμοι έπιβάτες κατέβηκαν, ενώ άλλοι έσπευδαν ν' άνευδουν. Οι πόρτες άρχισαν να κλείνουν. Την στιγμή εκείνη, ό κύριος με τόν μαρρόν έπανωφόρι έβαλε τόν πόδι του άνάμεσα στα δυο φύλλα, κι' άμέσως έπειτα άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Οι γυναίκες έμπηξαν τίς φωνές. Οι αυτόματες πόρτες μισάνοιξαν και ξανάκλεισαν για δεύτερη φορά. 'Ο κύριος με τόν μαρρόν έπανωφόρι κοτάρθηκε να ξεγλυστρήσει ως την πλαφόρμα.

'Απομακρυνόμενος απ' τόν τραίνο, τίνάζε τόν δεξί μανίκι του έπανωφοριού του.

Τό μετρό συνέχισε τόν δρόμο του προς την 45η όδό. Κατατρομαγμένοι, οι έπιβάτες δεν τολμούσαν να κυττάξουν ό ένας τόν άλλο. Είχαν όπισθοχωρήσει αφήνοντας ένα χώρο έλεύθερο γύρω απ' την πόρτα. Βαρειά πληγωμένος, ό γραμματεύς του εισαγγελέως είχε σωριασθή κάτω. 'Η τσάντα του είχε εξαφανισθή.

Στόν έπόμενο σταθμό, είχε πεθάνει. 'Ο σταθμάρχης τηλεφώνησε στην άστυνομία κι' ύστερα από είκοσι λεπτά ό ίνσπέκτορ Τζόε Στήβενς έφθανε μαζί με τόν ιατροδικαστή για να ξεετάσουν τόν πτώμα.

—Είναι ό γραμματεύς του εισαγγελέως, Στήβενς, είπε ό ιατροδικαστής Μάρστον. 'Εφερε μαζί του έγγραφα ύψιστης σοβαρότητας. Πυροβολήθηκε έξ άπολύτου έπαφής και τόν τραύμα προκάλεσε άκατάσχετον αίμορραγία. 'Ο θάνατος ύπήρξε σχεδόν άκαριαίος.

—Πού τόν πυροβόλησαν; ρώτησε ό Στήβενς.

—Στην στάση του Σέντραλ Πάρκ. 'Ενα δευτερόλεπτο πριν φύγη τόν μετρό απ' τόν σταθμό, είδαν ένα άτομο με μαρρόν έπανωφόρι να πηδά απ' τόν θαγόνι.

—'Υπάρχουν μάρτυρες;

—Κανείς δεν τολμά να έμφανισθή, γιατί όλοι φοβούνται τούς γκάγκστερς.

—Λέτε πως προεκήληθη άκατάσχετος αίμορραγία; 'Αρα, δεν άποκλείεται να κηλιδώθηκε απ' τόν αίμα και τόν έπανωφόρι του δολοφόνου. 'Ο κακούργος είχε μισή ώρα στην διάθεσή του για να εξαφανισθή. Σπεύδω επί τά ίχνη του.

'Ο Στήβενς κατέβηκε στο Σέντραλ Πάρκ. Διέσχισε τόν σταθμό, ψάχνοντας σε όλα τα κουτιά που ύπήρχαν στον δρόμο για τα καλλήχαρτα, τα άδεια κουτιά των τσιγάρων, κ.τ.λ. Δεν βρήκε τίποτα στην άρχή. Κατέληξε έτσι στο συμπέρασμα πως ό δολοφόνος είχε προχωρήσει κατ' αντίθετον διεύθυνσιν, για ν' άποφύγη την συνάντησή με έπιβάτες που είχαν παραστή μάρτυρες τού έγκλήματός του. Θα είχε πάρει τόν πρώτο τραίνο και θα κατέβηκε πριν απ' τόν τέρμα. 'Αρα, ό ντέτεκτιβ είχε να τόν άναζητήσει στις τρείς τελευταίες στάσεις. Στην πρώτη, κανείς έπιβάτης δεν είχε κατέβη. Τό ίδιο και στην δεύτερη. 'Ασφαλώς, θα είχε κατέβη στην τρίτη. 'Ο ντέτεκτιβ κατέβηκε και ξανάρχισε να ψάχνη μέσα στα κουτιά. Αυτή την φορά, στάθηκε τυχερός: άνάμεσα στίς παληοφημερίδες, βρήκε ένα μεταξωτό μαντήλι βουτηγμένο στο αίμα. Τό έπανωφόρι του είχε κηλιδωθή και τόν είχε σφουγγίσει με τόν μαντήλι.

'Εξάπ' τόν σταθμό, φώναξε έναν έφημεριδοπώλη:
—Μήπως είδες πριν από μισή ώρα έναν κύριο με μαρρόν έπανωφόρι να κατεβαίνει απ' τόν μετρό;
—Βέβαια. Μου άγόρασε και μιά έφημερίδα. Κρατούσε μιά τσάντα.

—Και πρds τα που τράβηξε;
'Ο έφημεριδοπώλης δίστασε. 'Ο Στήβενς του δώκε ένα δολλάριο.
—Πήγε στού Νόρις, τόν θαφείο και καθαριστήριο. Μαζί του ήσαν κι' άλλοι δυο...

'Ο ίνσπέκτορ δεν δίστασε ούτε στιγμή. Τόν θαφείο τού Νόρις ήσαν γνωστοί στην άστυνομία ως καταφύγιο έπιφόνων έγκλημάτων. 'Εκεί ήσαν τόν κρησφύγετο τού περιφήμου γκάγκστερς Μπέπο Τορέλλι.

'Ο Στήβενς, τολμηρά, μπήκε μέσα στο θαφείο.

—Τόν άριθμό σας παρακαλώ, κύριε; τού είπε ένας με ύφος άλεπούς που καθόταν στον μπάγκο.

—Γιατί μου ζητάτε τόν άριθμό μου; ρώτησε άργά ό ντέτεκτιβ ενώ κύταζε όλόγυρά του.

—Θάχετε δώσει κανένα κοστούμι για ξελέκισμα... 'Οχι από εκεί! 'Απαγορεύεται ή είσοδος πρds τά έργαστήρια.

'Ο Στήβενς παραμέρισε μιά όλόκληρη συλλογή από ρούχα που ήσαν κρεμασμένα στο θάθος τού μαγαζιού. Είδε ότι έκρυβαν μιά σιδερένια πόρτα. 'Ο ντέτεκτιβ την άνοιξε και μπήκε σ' ένα μικρό δωμάτιο. Κοντά στο παράθυρο βρισκόταν ένα τραπέζακι κι' άπάνω ένα μαρρόν έπανωφόρι που τόν δεξί του μανίκι είχε μιά μεγάλη κηλίδα αίματος.

μέσα στο μετρό

ΤΟΥ ΩΜΠΡΕ·Ι· ΣΜΙΘ

—Τί γυρεύετε εδώ μέσα; διαμαρτυρήθηκε ό υπάλληλος.

Την στιγμή εκείνη, ό ίνσπέκτορ πρόσεξε πως ένα θάρυ παραπέτασμα έκρυβε μιά άλλη πόρτα. 'Από εκεί έβγαίνει λίγος καπνός... από τσιγάρο άσφαλώς... 'Ο Στήβενς μισόκλεισε τά μάτια κι' άνωρθθηκε, έτοιμος να δράση. Σίγουρα κάποιος ήταν πίσω απ' τόν παραπέτασμα... κάποιος άλλος συμμορίτης.

—Είσαι σπιούνος! τού φώναξε ό υπάλληλος. 'Εγνοια σου όμως...

Και βγήκε, κλείνοντας την σιδερένια πόρτα. 'Αμέσως τόν παραπέτασμα μισάνοιξε και φάνηκε ό σωλήνας ενός όπλοπολυβόλου. Συγχρόνως, άντήχησαν πυροβολισμοί.

'Ο Στήβενς μονομιάς έπεσε μπρούμυτα. Φάνηκαν δυο άτομα. 'Ο ένας κρατούσε ακόμα τόν όπλοπολυβόλο που ό σωλήνας του κάπνιζε. 'Ο ντέτεκτιβ, άκουμπισμένος στον άγκώνα του, πυροβόλησε δυο φορές με τόν στρατιωτικό του κόλτ κι' οι δυο κακούργοι σωριάστηκαν, με τόν στήθος τρυπημένο.

'Ο Στήβενς άναστήναξε. 'Ολα στριφογυρνούσαν γύρω του. 'Ενοιώθε να τού πονά τόν άριστερό του πλευρό. Μιά σφαίρα είχε διαπεράσει τόν ώμο του και τόν αίμα κυλούσε.

Γονάτισε και πάλι. Δεν μπόρεσε όμως να ύπερνηκήση την άδυναμία του και τόν ρεβόλβερ τού ξέφυγε απ' τά χέρια. 'Ενώ έσκυβε να τόν σηκώσει, τόν παραπέτασμα παραμερίστηκε και φάνηκε ό Μπέπο Τορέλλι.

□ □

—Σήκω να σε ρωτήσω κάτι, προτού σε στείλω για τόν μεγάλο ταξίδι! τού είπε.

'Ο ντέτεκτιβ κατάρθωσε να άνασηκωθεί. Κύτταξε τόν γκάγκστερ... κρατούσε ρεβόλβερ.

—Κάτσε εδώ, τόν διέταξε ό Τορέλλι. Τώρα, μην θέλεις να μου κάνης τόν έξυπνο! Θέλω να μάθω.

'Ο ντέτεκτιβ κάθησε κοντά σ' ένα τραπέζακι όπου βρισκόνταν ένα τηλεφώνο, ό τηλεφωνικός οδηγός, ποτήρια και μπουκάλια.

—Μπορώ να πιώ ένα ποτήρι; ρώτησε.

—Πιές ό,τι σου γουστάρει. Πίνοντας ούίσκυ, κάπως συνήλθε ό ίνσπέκτορ. 'Εγειρε τόν κεφάλι, χρησιμοποιώντας ως στήριγμα τόν τηλεφωνικό οδηγό.

Ξαφνικά, ένοιωσε στον κρόταφό του τόν σωλήνα τού ρεβόλβερ κι' άκουσε μιά φωνή.

—Είσαι μόνος;

—Είμαι όλομόναχος.

□ □

'Ο Τορέλλι άποτραβήχτηκε λίγο, χωρίς να πάψη να σημαδεύη τόν ντέτεκτιβ. 'Εκείνη την στιγμή, κάποιος θόρυβος άκούστηκε απ' τόν τηλεφώνο. 'Ο Στήβενς ξερόβηξε. Εύτυχώς που ό γκάγκστερ δεν άντελήφθη τίποτα.

—Τορέλλι, αυτή την φορά δεν μου ξεφεύγεις, είπε ό ντέτεκτιβ. Περιττόν

να με σημαδεύης με τόν ρεβόλβερ, δεν θα την γλυτώσης.

—Πώς μάντεψες ότι είχα σκοτώσει έγω τόν γραμματέα του εισαγγελέως;

—'Η κηλίδα στο μανίκι τού έπανωφοριού σου σε πρόδωσε, Τορέλλι. Βρήκα τόν μαντήλι που είχες κρύψει μέσα στο κουτί. 'Από εκεί, άκολούθησα τά ίχνη σου.

—Και θαρρείς πως είσαι μέγας ντέτεκτιβ; Νά ή τσάντα με έγγραφα που άξίζουν 200.000 δολλάρια τούλάχιστον... Και δεν θα βρεθή κανείς να κατηγορήση τόν Μπέπο Τορέλλι, τόν καταλαβαίνεις;

—Τόν καταλαβαίνω, Τορέλλι, μπορείς να με κάνης κόσκινο με τίς σφαίρες σου και να με ρίξεις στο ποτάμι. Δεν θα γλυτώσης όμως απ' την ήλεκτρική πολυθρόνα. Σκοτώνοντας τόν γραμματέα, υπέγραψες την θανατική καταδίκη σου.

'Ηρθα μόνος μου, συνέχισε ό Στήβενς, έρχόμενος όμως τηλεφώνησα στην άστυνομία που πήγαινα. Πρόσεξε τόν άκουστικό τού τηλεφώνου. 'Απ' την στιγμή που κάθησα εδώ, τόν άνασήκωσα με τόν οδηγό κι' έπικοινωνώ με την κεντρική διεύθυνση, της άστυνομίας. 'Ολα όσα είπαμε, έχουν στενογραφηθή. Καταλαβαίνεις τώρα;

'Ο ληστής, έξω-φρενών, σήκωσε τόν ρεβόλβερ του. 'Ο ίνσπέκτορ όμως που παρακολουθούσε τίς κινήσεις του, ρίχθηκε κάτω απ' τόν τραπέζι κι' οι σφαίρες πέρασαν άπάνω απ' τόν κεφάλι του.

Σε μιά στιγμή, κατάρθωσε να πλώση τόν χέρι άπάνω στο τραπέζι και ν' άρπάξη ένα μπουκάλι. 'Ανασηκώθηκε με ταχύτητα άστραπής και σημαδεύοντας τόν ληστή, τού πέταξε κατάνουτρα τόν μπουκάλι. Αίματα πετάχτηκαν από τόν πρόσωπο τού Τορέλλι. Παρ' όλα αυτά, πυροβόλησε και πάλι.

'Ακούστηκε όμως μόνο ό ξηρός κρότος της σκανδάλης. Είχαν σωθή οι σφαίρες.

Καθώς σήκωσε τόν όπλο για να χτυπήσει με τόν κοντάκι τόν αντίπαλό του, ένοιωσε ένα σιδερένιο χέρι να τού σφίγγη τόν πόδι. 'Εκανε να φωνάξη, σφίγγη τόν πόδι άδύναμα κάτω απ' τόν μιά φοβερή γροθιά όμως τόν έσπασαν τόν έμποδισε να προφέρη λέξη.

Κι' ένοιωσε μιά κρυάδα στα χέρια του: ό Στήβενς τού είχε φορέσει τίς χειροπέδες.

□ □

Σχεδόν άναίσθητος, ό ντέτεκτιβ σύρθηκε και κάθησε σε μιά καρέκλα. 'Η έξασθένησή του απ' την αίμορραγία ήσαν φοβερή. Τόν ρεβόλβερ του, που είχε σηκώσει, ήσαν τόσο θάρυ άνάμεσα στα χέρια του.

Τά μάτια τού Τορέλλι έλαμπαν άκόμα σαν μάτια θηρίου. Κατάρθωσε να συρθη ως την πόρτα για να είδοποιήση τόν συνένοχό του που ήσαν στον μπάγκο.

Ξαφνικά όμως σταμάτησε σαν κεραυνόπληκτος. 'Εξω άκουγόταν ή σειρήνα τού αυτοκινήτου της άστυνομίας.

ΩΜΠΡΕ·Ι· ΣΜΙΘ

Εξυπνα και κουτά

ΛΑΜΠΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—'Αντιών Καϊτούλα μου, πως τά περνάς με τόν άνδρα σου;
—Περίφημα. Χθες μου άγόρασε ένα νέο ζευγος παπούτσια!

□ □

ΤΙ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΙΣΕ

—'Ωραίο τόν κοστούμι σου. Πόσα πλήρωσες;
—'Εκατό δραχμές.
—'Οχι δά!...
—Ναί. Τόσα παίρνουν για προκαταβολή!

□ □

ΕΥΤΥΧΩΣ...

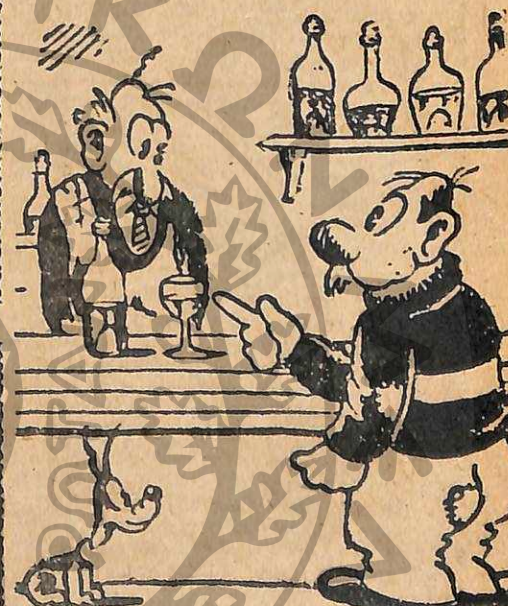
—Τί συνέβη, Καλλιόπη; έκοψε κανέναν τόν αυτοκίνητο τού κυρίου;
—Εύτυχώς, όχι κυρία, πλήγωσε μόνο τόν κύριο στο χέρι και τού έβγαλε και τώνς μάτι!...

□ □

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ...

—Νά είχαμε κανένα θείο πλούσιο να τόν κληρονομούσαμε...; Έκανε με παράπονο ό Τότης στον φίλο του Τάκη.

—Και τί θάκαμνες, ώσπου να πεθάνη;
—Χρσή!...

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

—Δεν μου λές, φίλε, που τόν φύλαγες τόν κρασί σου;

—Στό υπόγειο.

—Είσαι βέβαιος, αφού είναι έτσι, πως τόν υπόγειό σου δεν παίρνει νερό;...

Τὸ στερνὸ της γράμμα

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ.
Ἰωάννου Γκίκα

«Καλὲ μου φίλε,

Ἀλήθεια πόσο παιγνιδιάρικα γίνεται κάποτε μαζί μας ἡ κάθε μοιραία στιγμή τῆς ζωῆς μας... Πόσες χαρές καὶ πόσες δυστυχίες δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ τὸ κάθε δευτερόλεπτο...

» Ἀλλοίμονον !... Εἴμαστε τόσο ἀδύναμα πλάσματα μπρὸς στὴν ἀτεγκτὴ θέληση τοῦ πεπρωμένου...

» Ναι, Παῦλο... Ἡ Μοῖρα ποὺ μᾶς ἐνώσε θέλοντας νὰ γελάσῃ, προστάζει τὸ χωρισμό μας. Καὶ πρέπει νὰ χωρίσουμε... Εἶναι ἀναγκαῖο αὐτό. Τὰ θάρεια μαῦρα σύννεφα τοῦ πόνου με κυκλώνουν κ' ἐγώ, τὸ κυνηγημένο ἀπ' τὴ καταιγίδα πουλάκι, δὲ ξέρω ποῦθε νὰ ξεφύγω... ὦ Θεέ μου ! Τί νὰ κάμω ; Ἀκουσε Παῦλο... Οἱ δικοὶ μου θέλουν νὰ με παντρεύουν... Τὸ ξέρεις αὐτὸ γιατί σοῦ τὸ εἶπα τόσες φορές, ὅσες ἀρνήθηκα καὶ τοὺς ὑποψηφίους. Σὰν μοῦ προτεινανε κάποιον μοῦ ἐρχόταν νὰ τοὺς φωνάξω μ' ὅλη μου τὴ δύναμη, πὼς ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμένη σὲ Σένα, καὶ, δὲν θὰ πάθουν τῆς ἀγάπης τῆς οἱ παλμοὶ παρὰ μόνο με τὸν νεκρωμένο της... Τί κ' ἂν εἶσαι παντρεμένος ;... Τί κ' ἂν ἀνήκῃς σὲ μίαν ἄλλη ;... Ἐγὼ δὲν ποθῶ τὸ κορμὶ σου... Τὴν πονεμένη ψυχὴ σου ἀγκαλῶ καὶ στὴν ἀγάπη μου αὐτὴ θέλω νὰ μείνω πιστὴ ὡς τὸ θάνατό μου.

» Μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ αὐτό γιατί δὲν ἤθελα νὰ πικράνω τὴ δόλια μονούλα μου, ποὺ χήρα μ' ἀνάθρεψε μονάχη τῆς, στηρίζοντας σὲ μένα τὶς στερνὲς ἐλπίδες τῆς... Καὶ σοῦ τὰ ἔγραψα ὅλα ζητώντας παρηγορίαν στὰ γλυκὰ λόγια σου. Μὰ ὅμως !... Ἡ μητερούλα μου προχτές ἀρρώστησε... Καὶ παίρνοντας με κοντά τῆς μοῦ εἶπε :

— Παιδάκι μου θὰ πεθάνω ἀπ' τὸν καὶ σου... Γιατί ἀρνιέσαι μικρούλα μου τὸ γάμο ; Σ' αὐτὸν ἐσθίριζα ὅλες τὶς ἐλπίδες μου... Κάνε με εὐτυχισμένη, παιδάκι μου... Δώσε μου τὴν εὐτυχία νὰ σὲ καμαρώσω νυφούλα... νὰ νανουρίσω τὸ ἐγγονάκι μου στὰ γόνατά μου... Σ' ἐξορκίζω στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου, ποὺ θαρρυκομαίει με τὴν ἐπιμονὴ ἀρνήσῃ σου, σ' ἐξορκίζω στὴ ζωὴ μου, ποὺ μ' ἀφίνη λίγη-λίγη, μὴ μ' ἀρνιέσαι τὴν στερνὴ αὐτὴ χάρη. Σὰν πεθάνω θὰ τὸ χῃς φριχτὸ θάρος στὴ συνείδησή σου...

» Ἐτρεξα στὴν κάμαρά μου με δάκρυα... Ἡ πονεμένη ἐπικλήση τῆς μονούλας μου μοῦ παραξέει τὴν καρδιά... Στάθηκα μπρὸς στὴ φωτογραφία σου... Κι' ἄρχισα νὰ τῆς μιλῶ με πάθος, γιὰ τὸν πόνο μου, ζῆλοντας τὴν ἀνακούφισή... Καὶ ὁ ἀγαπημένος, με κύταξες μ' ἐκεῖνο τὸ μελαγχολικὸ πονεμένο βλέμμα σου σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε :

» — Ὡστε, λοιπόν, ξέχασες τοὺς ὅρκους σου ;... Ἐπαῖα πιά νὰ εἶμαι γιὰ σένα τὸ χλωμό καντηλάκι με τὸ ἅγιο φῶς ποὺ φώτιζα τὸ σκοτεινὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου ; Μ' ἀφήνεις, λοιπόν, ἀγαπημένη ! Μὰ δὲ συλλογίζεσαι τί θὰ γίνω μόνος ;

» Καὶ τότε, Παῦλο, ἔνας ἀκράτητος λυγμὸς με συγκλόνισε...

» Ἀκουα καὶ τίς δυὸ φωνὲς μαζί : Τῆς μονούλας μου ἡ πονεμένη ἐπικλήση, τὸ δικό σου θουδὸ παράπονο, με τάρσαν σύγκορμη... Ἐπεσα στὸ κρεβάτι μ' ἀναφυλλιά... Τί νὰ κάμω ; Ποιὰ ἀπ' τίς δυὸ φωνὲς ν' ἀκούσω ;

» Γιατί κ' οἱ δυὸ μιλοῦσαν τὸ ἴδιο στὴ ψυχὴ μου...

» Κι' ἐκλαψα ὥρες πολλές... Ὁ αἶμα τῆς νύχτας...

» Τὴν ἄλλή μέρα ἡ κατάστασις τῆς μονούλας μου χειροτέρευσε... Μὲ κυττοῦσε μ' ἕνα παραπονεμένο βλέμμα καὶ ἀπ' τὰ χλωμά χεῖλη τῆς ἔβγαλε ἕνας θαρὺς θόγγος. Κι' ὁ θόγγος αὐτὸς μοῦ φάνηκε σὰν φριχτὸ ἀνάθεμα... Σὰν θάρεια κατάρρα...

» Καὶ τότε τρελλὴ ἀπ' τὸν πόνο ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά τῆς μονούλας μου καὶ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ κάνω ὅ, τι θελήσῃ...

» Αὐτὸ λές κ' ἦταν μιά πνοὴ ζωῆς γιὰ τὰ πονεμένα στήθη τῆς. Ἀρχισε νὰ καλλιτερεύῃ καὶ τώρα εἶναι ἐντελὴς καλὰ...

» Ναι, ἡ μονούλα μου εἶναι καλὰ, ἀλλὰ ἡ καρδούλα μου στᾶζει ἀλλοκο αἷμα. Παῦλε, φίλε μου, συγχώρεσέ με γιὰ ὅ, τι θὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ τὸ κρατήσω κρυφὸ γιατί κάποτε θὰ τὸ μάθῃς καὶ τότε θὰ πονέσῃς πὺλ πολὺ... Ναι, μοναδική μου φίλε... Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη !...

» Πῶς ; Τί λέω ; Μήπως παραμιλῶ στὸν ὕπνο μου βλέποντας φριχτὸ ὄνειρο ; Μήπως κανένας θαρὺς θροαχινὰς ἐφιάλτης μοῦ πλάκωνει τὰ στήθη ; Ἀλλοίμονο ! Εἶμαι ἐυνητή κ' ὁ ἐφιάλτης εἶναι ζωντανὸς μπροστά μου... ἕνας χρυσὸς ἐφιάλτης ποὺ περασμένος στὸ δάχτυλό μου μοῦ τὸ σφίγγει σφιχτὰ σὰν ἀλυσίδα καταδίκου. Ἀλλὰ ὅχι... Μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄλλος νὰ σκλαβώσῃ τοῦτο τὸ ἄθλιο κορμὶ, μὰ ἡ ψυχὴ μου θὰ μένῃ ἐλεύθερη στὴ θύμησή σου... Ναι, αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σκλαβώσῃ κανένας. Ἀκούος ; Κανένας... Ὡστε κ' αὐτὸς ὁ Θεός, γιατί κ' ἂν πάψῃ νὰ θρίσκειται μέσα σὲ τοῦτο τὸ κουφάρι, δὲν θὰ πάψῃ νὰ εἶναι κοντά σου. Ὁρκίσθηκα νὰ μείνω πιστὴ στὴν ἀγάπη μου καὶ θὰ μείνω...

» Καὶ τώρα, ἀντίο, καλὲ μου Παῦλο, ἀγαπημένε μου φίλε...

» Τοῦτο ἦταν τὸ στερνὸ μου γράμμα καὶ δὲν θὰ πάψω ποτὲ νὰ σὲ θυμοῦμαι, ποτέ...

» Ἀντίο γιὰ πάντα
» ΒΙΛΕΛΜΙΝΑ

Τὸ διάβασε ὁ φτωχὸς ἀσυναίσθητα... Ἡ ἐκπληξή του δὲν τὸν ἄφησε οὔτε ἕνα τίναγμα νὰ κάμῃ καὶ μόνο δύο δάκρυα ἔτρεξαν στὸ χλωμὸ πρόσωπό του. Καὶ μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ γραφείου του ἀνάμεσα στοὺς σκοτεινοὺς ὄγκους τῶν σκονισμένων χαρτιῶν, οἱ ἀναμνήσεις ξεπήδησαν σὰ φαντάσματα κ' ἄρχισαν ἕνα τρελλὸ χορὸ γύρω του... Κι' ἀναπόλησε τὸν εὐτυχισμένο καιρὸ ποὺ γνωρίστηκαν.

» Ἦταν στὸ Λουτράκι. Κάνοντας οἰκονομία ὅλο τὸ χρόνο πῆγε νὰ χαρὴ μερικὲς μέρες ξεγνοιασιάς σὰν ἄνθρωπος κ' αὐτός.

Τί μήπως κ' αὐτὸς δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ χαρὴ λίγες στιγμές ; Ἐπειτα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν κοσμοπολιτικὸ κόσμο θὰ εἶχε εὐρὸ πεδίο γιὰ τὶς παρατηρήσεις του. Θὰ ἔβλεπε γυναικὲς ἑνωρφες νὰ φλερτάρουν ἡλικιωμένους κυρίους, με τὴν ἐλπίδα μιάς καλῆς «μπαζας», θὰ ἔβλεπε ἀνθρώπους με τρεμουλιάρικα χέρια νὰ ἐκλιπαροῦν τὸ χαμόγελο τῆς τύχης μαζεύοντας μπροστά τους μάρκες, μ' ἀντὶ γι' αὐτὸ ἔφευγαν στερνὰ ξετιναγμένοι, με γευρικούς σπασμούς στὸ πρόσωπο, θὰ περνοῦσε εὐχάριστα τὴν ὥρα του παρακολουθώντας τὶς «ἐξοκολισμένες» μητέρες ποὺ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ παρασύρουν κανέναν γαμπρὸ γιὰ τίς κόρες τους... τέλος πάντων θὰ ἀντίκρουζε τὶς περισσότερες φάσεις τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ-

στερα νὰ τὶς γράψῃ.

Ἐνα θράβου κουρασμένος ἀπ' τὴν ἀθλιότητα ποὺ ἔβλεπε γύρω του στίς αἰθούσες τοῦ Καζίνο, ὄγῃκε στὴ βεράντα, ζητώντας στὴ μοναξιά του ν' ἀκούσῃ τὴ μουσικὴ τοῦ ξεφύρου ποὺ παίζε με τὰ μικρὰ κυματάκια...

Μὰ θγαίνοντας ἔξω εἶδε πὼς δὲν ἦταν μόνος...

— Παρντόν, κύριε, ἔκανε σὲ λίγο ἡ νέα ἀφήνοντας τὴν θέση τῆς, μοῦ λέτε σὰς παρακαλῶ τί ὥρα εἶναι ;

Ἐσφινάστηκε ἀπ' τὴ φωνὴ αὐτὴ ποῦρθε νὰ διακόψῃ τὸν εἰρμό του...

— Εὐχαρίστησα, δύο καὶ μισή...

— ὦ !... πὼς περνᾷ ὁ καιρὸς ! Ξεχάστηκα ἐντελῶς.

Θέλησε νὰ τὴν εἰρωνευθῇ καὶ τῆς εἶπε :

— Ἀσφαλῶς δεσποινίς, θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστες οἱ σκέψεις σας...

— ὦ ναι !... καὶ ξέρετε τί σκεφτόμουν ;... Ὅτι αὐτὸς ὁ νεαρὸς συγγραφέας, ὁ Παῦλος Μαρκέτης γράφει πολὺ ὁμορφα ἀναλύοντας τὴν ἀνθρώπινη ψυχροσύνη...

Τί ; αὐτόν, λοιπόν, σκεφτόταν τὴν ὥρα ἡ χαριτωμένη αὐτὴ νέα ;... Γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ... Παῦλος Μαρκέτης. Κολακεύτηκε με τὴν ἀποκάλυψη αὐτὴ, ἀλλὰ δὲν τῆς δείχτηκε καὶ ρώτησε με προσηγοριὰ ἀδιαφορία...

— Δὲν τὸν ἔχω διαβάσει... Ποιὸς εἶναι αὐτός ;

— Τί λέτε καλὲ, αὐτὸς δημοσιεύει σ' ὅλα τὰ περιοδικὰ. Ἀσφαλῶς δὲν θ' ἀγαπάτε τὴ φιλολογία... Νά, διαβάστε αὐτὸ ἐδῶ καὶ πῶστε μοι καὶ τὴ γνώμη σας...

Τοῦ ἔδωσε ἕνα περιοδικὸ ἀνοιγμένο. Αὐτὸς εἶδε ὅτι ἦταν κάποιο καλογραμμένο διήγημά του... Ἐκαμε πὼς τὸ διαβάσει καὶ τέλος τῆς εἶπε :— Οἱ ἐπαινοὶ σας γι' αὐτὸν εἶναι ὑπερβολικοί, δεσποινίς... Δὲν γράφει καὶ τόσο σπουδαία...

Σηκώθηκε θυμωμένη. — Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ, δὲν ἔχετε σέις ιδέα φιλολογίας... Καὶ μῆκε στὴ σάλλα ὀρμητικά...

Γέλασε μονάχος του καὶ καὶ συγκινήθηκε ἀπ' τὴν ἔθερμη αὐτὴ ὑποστήριξη τοῦ συγγραφικοῦ του ταλέντου.

Σηκώθηκε κ' ἔφαχνε νὰ τὴν βρῇ... Τέλος τὴν ἀνακάλυψε νὰ κἀνὴ θόλτες στὴν ἀμμουδιά... Τὴν πλησίασε καὶ δίχως νὰ τῆς πῇ ἄλλη λέξη ἄρχισε νὰ τῆς ἀπαγγέλλῃ ἕνα ποιήμα τοῦ ποῦχε δημοσιεύσῃ σὲ προηγούμενο περιοδικό.

Στάθηκε καὶ τὸν κυττοῦσε ἐκστατικά. Σὰν τελείωσε τὸν ρώτησε :

— Μὰ πὼς ξέρετε σέις αὐτοὺς τοὺς στίχους ;

— Εἶναι φίλος μου, τῆς ἀπάντησε.

— Πῶς ; Εἶναι φίλος σας ; καὶ μ' ἔνα αὐθόρμητο χαριτωμένο κίνημα τὸν ἐπίασε ἀπ' τὸ μπράτσο... «ὦ !... Για πῶστε μοι σὰς παρακαλῶ πὼς εἶναι ; δὲν ἔχω δὴ καμμιὰ φωτογραφία του.

— Ἀντὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω θὰ σᾶς ρωτήσω κάτι : Πὼς τὸν φαντάζεσθε Σέις ; Πὼς τὸν θέλατε νὰ εἶναι ;

Ἡ ἐρώτησή του αὐτὴ τὴν ἔρῃκε ἀνέτοιμη καὶ σάστισε. Μὰ σὲ λίγο σπινθώνοντας τὰ μάτια τῆς στὰ δικά του τοῦ εἶπε ψιθυριστὰ...

— Νά... Σὰν καὶ σᾶς... Θὰ ἤθελα νὰ ἔχῃ τὸ εὐρὸ μέτωπό σας, τὰ γαλάζια μελαγχολικά μάτια σας, τὸ κομψὸ σῶμα σας... Ναι, ἔτσι θὰ τὸν ἤθελα καὶ ἔτσι εἶναι. Εἶναι γιατί εἴστε... Σέις !... Σᾶς κατάλαβα μόλις μοῦ ἀπαγγέλλατε τοὺς στίχους σας. ὦ κ. Παῦλο ! Πόσο εὐχαριστήμενη εἶμαι

γιὰ τὴ γνωριμία σας !... Καὶ ξέρετε ;— κοκκίνισε, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε— Σᾶς ἀγαπῶ τόσο πολὺ πρὶν σᾶς γνωρίσω. Ἀγαπῶ τὴν πονεμένη ψυχὴ σας, ποὺ ζωντανεύει τὰ θλιμμένα πεζοτράγουδά σας...

Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουν κ' οἱ δύο τοὺς τὰ χεῖλη τους θρέθηκαν ἐνωμένα...

□ □

Γύρισαν στὸ Καζίνο... Κάθισαν στὴ βεράντα κ' αὐτὴ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς.

Ἦταν ἕνα κορίτσι ἀπὸ πλοῦσιο σπίτι. Ἀπὸ μικρὴ ὅμως ἀκόμα ἐνοιώθε τὴν καρδιά τῆς κλειστὴ στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί. Ἀρχισαν οἱ ἀτυχίες. Ὁ πατέρας τῆς, ποὺ τὸν λάτρευε, πέθανε κ' αὐτὴ ἐνοιώσε θάβειά τὸ χαμό του. Κλείστηκε πὺλ πολὺ στὸν ἑαυτὸ τῆς. Φίλη δὲν εἶχε ἐνοιώθε ἀπέραντη ἀνία... Ἐτοί κυλοῦσαν μαραμένα τὰ χρόνια τῆς... Καὶ τώρα ποὺ ἦταν εἴκοσι χρονῶν ἡ καρδιά τῆς τῆς φαινόταν γηρασμένη... Ὑπόφερε χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί. Ἐξῆς ἀπὸ κάποιον ἐσώτερο ἀνικανοποίητο πόθο...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπλὴ ἱστορία τῆς.

Τῆς διηγήθηκε κ' αὐτὸς ἄκρες μέσες τῆς δικῆς του καὶ χώρισαν τὶς πρώτες ὥρες, ἀφοῦ φιλήθηκαν παθητικά. Πέφτοντας ὅμως αὐτὸς στὸ κρεβάτι τοῦ ἀναπόλησε ὅλη τὴ σκηνή... Κατάλαβε ὅτι ἄρχισε ν' ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ κορίτσι με πάθος. Μὰ κ' αὐτὴ τὸ ἴδιο ἔδειχνε γι' αὐτόν. Ὅχι ὅμως... Αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό... Ποιὸς ἦταν

αὐτὸς ποὺ θ' ἀγαποῦσε τὸ πλοῦσιο κορίτσο αὐτό ! Ὅλοι θὰ ἔλεγαν πὼς κατάντησε προκοθῆρας... Βέβαια ἔτσι θάλεγε κ' οἱ φίλοι του ἀκόμα.

Σηκώθηκε, τῆς ἔγραψε ἕνα ἀποχαιρετιστήριο παθητικὸ γραμματάκι κ' ἔφυγε με τὸ πρώτο λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἐπὶ πῆγε σ' ἕνα νησάκι τοῦ Αἰγαίου, ὡς νὰ τελειώσουν οἱ μέρες τῆς ἀδείας του. Καὶ κεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καν, σπρωχόμενος ἀπὸ μιά ἀνώτερη δύναμη, παντρεύτηκε...

Τῶμαθε ἡ Βιλελμίνε—ἔτσι τὴν ἔλεγαν—καὶ τοῦ ἔγραψε ἕνα παραπονεμένο γράμμα. Ἀρχισαν ἀλληλογραφία. Τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ κορίτσι τὸν ἀγαποῦσε δυνατὰ. Αὐτός ; Ἀλλοίμονο ! Ναι...

Ἐτοί πέρασαν μερικοὶ μῆνες... ὦσπου ἕνα ἀπόγευμα ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς. Ἦταν τὸ στερνὸ. Καὶ σὰν τὸ διάβασε δυὸ χοντρά δάκρυα κύλησαν στὸ ὥχρὸ πρόσωπό του. Ἦταν τὸ ἀδύναμο ξέσπασμα τοῦ θουδοῦ πόνου του...

Οἱ ἀναμνήσεις ξεπήδησαν σὰν φαντάσματα κ' ἄρχισαν γύρω του τρελλὸ χορὸ...

...Κι' ἐνῶ τὸ σούρουπο εἶχε ἀπλώσει τὶς σκοτεινὲς πτερυγες του, αὐτὸς καθόταν ἀκόμα στὸ γραφεῖο του, μὴ νοιώθοντας τοὺς σκοτεινοὺς ὄγκους τῶν σκονισμένων χαρτιῶν, ποὺ ἀπλώσαν γιγάντιες τὶς σκιές των... Ἐνα θουδὸ κλάμμα ἀκούγοντας στὴ σιγαλιά τοῦ σκοτεινοῦ γραφείου...

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΓΚΙΚΑΣ

Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουν καὶ οἱ δύο τους, τὰ χεῖλη τους θρέθηκαν ἐνωμένα.

Υστερα από το δράμα

Η «ΛΑΙΔΗ ΛΙΝΤΥ'Σ»

Η μεγάλη ομοιότης της με τον Λίντμπεργκ, την κάνει ένδοξη

πάνει τελείως.

Η μυστηριώδης εξαφάνισις της διασημής αλλά και άτυχης αεροπόρου 'Αμάλιας 'Ερχαρτ κρατεί ακόμη σε ζωηρότατη συγκίνηση όλο τον κόσμο. Όπως είναι γνωστό, κανένα ίχνος της 'Ερχαρτ δεν έχει βρεθεί και οι σχετικές έρευνες έχουν σχεδόν

ήταν η 'Αμέλια 'Ερχαρτ. Βάλε την εικόνα της κοντά στον Λίντμπεργκ και θα όητε την ομοιότητα. Έτσι η 'Αμέλια επεχείρησε την διαίτησή του 'Ατλαντικού. Και ύπηρεσε τυχερώτερη στο πρώτο της αυτό κατόρθωμα από τους αεροπόρους Φράνσις Γκράιη-σον και πριγκίπισσα Λέβονσταιν-Βέρτχαμ οι οποίες δρῆκαν φρικτό θάνατο επιχειρώντας στο 1927 να περάσουν τον 'Ωκεανό.

Η 'Αμέλια 'Ερχαρτ έγινε άμεσα διάσημη και επανονομάσθηκε χωρίς στην καταπληκτική της ομοιότητα με τον Λίντμπεργκ και το ακατάβλητο θάρρος της εις Λίντμπεργκ η «Λαίδη Λίντυ'ς».

□ □

Ξέρετε την συνέχεια και το τέλος της ένδοξης καριέρας της. Υπήρξε η πρώτη γυναίκα που διέσχισε—στάς 21 Μαΐου 1932 τον Βόρειο 'Ατλαντικό, από το Χάρμπουργκ Γκράιη (Νέα Γη) στον Λοντόντερεν ('Ιρλανδία). Έπειτα, στα 1935, νίκησε τρεις φορές τον Ειρηνικό, αλλά στην τετάρτη, φέτος, άποτειρά της αυτός την νίκησε την έκλεισε για πάντα στους ύγρους και άβυσσάλους κόλπους του.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σ' αν πεθάνω

Θα πεθάνω μιάν αγγούλα μελαγχολική (του 'Απρίλη, όταν αντικρύ θ' ανοίγει μέσ' στη γά- (στρα μου δειλά ένα ρόδο — μιάν αγγούλα. Και θα μου (κλειστούν τα χείλη και θα μου κλειστούν τα μάτια μοναχά (τους, σιωπηλά.

□ □

Θα πεθάνω μιάν αγγούλα θλιβερή σαν (την ζωή μου, που ή δροσιά της, κόμποι δάκρυ θα κυ- (λάη πονετικά στο αγιο χῶμα που με ρόδα θα στολι- (ζη τη γιορτή μου, στο αγιο χῶμα που θα μου είναι κρεβ- (βατάκι νεκρικό.

□ □

Όσα αγάπησα στα χρόνια της ζωής μου (θα σκορπίσουν και θ' αφανιστούν μακριά μου, σύννεφα (καλοκαιριού. Όσα μ' αγαπήσαν μόνο θάρθουν να με (χαρετίσουν και χλωμά θα με φιλοῦνε σαν άχτιδες (φεγγαριού.

□ □

Θα πεθάνω μιάν αγγούλα μελαγχολική (του 'Απρίλη, Η στερνή πνοή μου θάρθη να στο πη και (τότε πιά, δση σου άπομένει αγάπη, θαναι σά θαμ- (μύπο καντύλι — φτωχή θύμηση στοῦ τάφου μου την (άπολημονιά.

[Σ' τ' άλλες που σβόνουν]

ΜΑΡΙΑ ΠΟΥΔΟΥΡΗ

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΤΥΧΗ ΜΙΑ

ΦΟΡΑΙ

Ο Μάριος συναντά τον 'Ολίβ στο δρόμο. Τό υφος του είναι θλιμμένο. —Τάμαθες, 'Ολίβ; ρωτά τον φίλ του.

—Τά ποιά; —Πέθανε ο καυμένος ο Πιταλούγκ. —Τι μου λές! Τόν φουκαρά... —Και έν τούτοις, ήταν ένας πολύ τυχερός άνθρωπος.

—Πώς αυτό; —Νά, πριν λίγες βδομάδες, είχε α- φαλίσει το σπίτι του. 'Υστερ' από δυό μέρες, έπιασε το σπίτι φωτιά και ο Πι- ταλούγκ εισέπραττε την άλλη μέρα το ποσό! Μετά κάμποσες μέρες ασφαλί- ζεται ο ίδιος και να τώρα που πεθαί- νει, χωρίς να πληρώση καλά-καλά ούτε τα πρώτα ασφάλιστρα!

□ □

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Μιά άλλη μέρα, ο 'Ολίβ συναντά πάλι δύσθυμο τον Μάριο. —Τι έχεις, πουλάκι μου; τόν ρωτά. —'Αστα! Κάποιος άμερικανός έφεδ- ρε μιάν μηχανή, με την όποια θα βρί- σκουν άμέσως άν ένας άνθρωπος λείι υέμματα.

—Και λοιπόν; —Και λοιπόν νά! Φοβούμαι μή μās φέρουν το μηχανήμα αυτό στη Μασ- σαλία...

□ □

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Συζητούσαν στο καφενείο για την νοημοσύνη των ζώων, και τα ανέκδοτα άφθονούσαν.

—'Εγώ, είπε ο Μάριος στην πα- ρέα με τη σειρά του, είχα το έξυπνό- τερο σκυλί που έχω συναντήσει... Μιά νύχτα, λοιπόν, το σπίτι μου άρπαξε φωτιά. Φαντάζεσθε τι έγινε. 'Εγώ και ή γυναίκα μου τρέξαμε στα δωμάτια των παιδιών, τά τυλίξαμε με ρούχα και τά μεταφέραμε έξω... άλλοιμονο, όμως. Είχαμε ξεγασεί ένα, το μικρότε- ρο. Νά, όμως, που έπεμβαίνει ο σκύ- λος. 'Ορμά ανάμεσα στίς φλόγες και σε λίγο βγαίνει οδηγώντας το παιδά- κι προς την έξοδο. 'Ολοι είχαμε σωθή αλλά ο σκύλος μας ήταν ανήσυχος. Μπαίνει πάλι στο σπίτι, ανάμεσα στίς φλόγες. Τι ζητούσε; Κανείς δεν ήξε- ρε. Σε λίγο το ζῶο φάνηκε στην πό- ρτα τοῦ σπιτιού με κακὰ γάλια με το τοίχονιά του μισοκαμμένο, κρατών- τας...Τι νομίζετε;

—Τι; Έκαμαν όλοι. —Τό ασφαλιστικό συμβόλαιο, τοῦ σπιτιού διπλωμένο σε μιάν βρεμμένη πετσέτα!

ΕΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τά ραπανάκια της Κας 'Αρσινόης

Λεπτοτάτη θύβθεσις άπασχολεί το δι- καστήριο αυτή την φορά. Πρόκειται πε- ρι καταπατήσεως ξένης ιδιοκτησίας. Το δικαστήριο λοιπόν συνοφρυούται κα- τ'αλλήλως.

Μηνυτής: ο κ. 'Ερνέστ Ζολί. Μηνυόμενοι: 'Ο κ. Μπενέ, ή Κας 'Αρσινόη, σύζυγος του. Τό ζεύγος 'Αραμπί.

Πρόεδρος.— 'Ερνέστ Ζολί. 'Η- λικία, έπάγγελμα; Ζολί.— 52 χρονών, έφευρέτης και κατασκευαστής της οικονομι- κής χύτρας. Είναι μιάν χύτρα που βρά- ζει συγχρόνως κρέας, χόρτα, ψάρια... πλέονει και τά πιάτα. Μοῦ επιτρέπετε, κ. πρόεδρε, να σας δώσω δειγματολόγιο και τιμοκατάλογο....

Πρόεδρος.— Νά λείπη, καλύτερα. Καταθέσατε μήνυσιν έναντίον του κ. Μπενέ. 'Εξηγήστε μας υπό ποίας συν- θήκας;

Ζολί.— Την Κυριακή 12 'Απριλίου, στίς 3 το άπόγευμα, είχα βγῆ περίπατο με το αυτοκίνητό μου. Καθώς δεν είχα μπενζίνα, κύλησα ως το πρώτο πρατή- ριο, ζήτησα μερικές λίτρες κι' έδωκα έ- να χιλιόφραγκο.

Πρόεδρος.— Σε ποιά μέρος; Ζολί.— Στο Σαιν—Μορίς και ζήτησα μπενζίνα άπ' τον κ. Μπενέ. Πήρε το χι- λιάρικό μου και πήγε να μου φέρη τά ρέστα. 'Εκείνη την στιγμή, άκουσα ξε- φωνιτά: «Βοήθεια, που έρχονται από έ- να μικρό κήπο που βρίσκεται πίσω άπ' το γκαράζ. 'Εφθασα στον κήπο κι' εί- δα δυό γυναίκες άρπαγμένες. 'Η μιάν κρατούσε την άλλη άπ' τά μαλλιά και την χαστούκίζε. Και το περίεργο είναι ότι αυτή που χτυπούσε φώναζε «βοή- θεια»!

Πρόεδρος.— Α ύτά συμβαίνουν στίς γυναικομαχίες.

Ζολί.— Είπα στίς κυρίες: «Μήν μα- λώνετε έτσι. Καλύτερα να εξηγηθήτε ή- συχα—ήσυχα. Τότε, μονομιάς, ώρμησαν κι' οι δυό έναντίον μου. 'Η μιάν κρεμά- στηκε στα γένηα μου, ή άλλη με γρατ- ζούνισε κι' εκείνη την στιγμή δέχτηκα, κατακέφαλα, μιάν μαγκουριά.

Πρόεδρος.— Πιά κρατούσε την μαγκουριά; Ζολί.— Όχι ποιά. Την κρατούσε ο κύριος.

Πρόεδρος.— 'Ο Μπενέ; Είχε έγ- καταλείψει το γκαράζ του για νάρθη να σας δώση μαγκουριές;

Ζολί.— Πήγε να φέρη ψιλά, δεν βρήκε, όμως. Κι' αντί να μου δώση ρέστα.....

Πρόεδρος.— ...σας έδωκε μαγ- κουριές. Τό ίδιο κάνει.

Πολιτική άγωγή.— Κτυπήματα φοβερά, κ. πρόεδρε. Διαβάστε, άν θέ- λετε, την Ιατροδικαστική έκθεση.

Πρόεδρος.— Τώρα, νάρθη ο Μπε- νέ. Μπενέ, άκουσε την κατάθεση;

Μπενέ.— Την άκουσα... Είναι όμως δλα ψέμματα. 'Αφού τοῦδωκα μπενζίνα, ο πελάτης αυτός μοῦπε: «Πόσα σοῦ χρωστῶ; — 12 φράγκα, όπως παντού». Και τότε, βγάζει όλόκληρο χιλιάρικο. Τοῦ λέω: «Δέν έχω ρέστα. 'Αν είχα χι-

λια φράγκα, δέν θα μ' έβλεπες έδῶ...» Μοῦπε: «Όταν δέν έχη κανείς ρέστα, δέν πούλᾳ μπενζίνα!...» 'Εγίνα έξω φρενών.... Είμαι παλῆς άνθυπασιστής στον άποικιακό στρατό, με 32 χρόνια ύ- πηρεσία!

Πρόεδρος.— Πές μας τίποτα για τίς μαγκουριές που τοῦδωκες...

Μπενέ.— 'Ηθελε, λοιπόν, να φύγη χωρίς να με πληρώση. Τότε χύμηξα ά- πάνω του και τοῦδωκα... ένα σκαμπιλά- κι... σαν χάδι....

Πρόεδρος.— Αυτή ή κατάθεση δεν συμφωνεί καθόλου με όσα είπε ο μηνυ- τής.

Ζολί.— Μοῦδωκες μαγκουριές! Μπενέ.— Σοῦδωκα μαγκουριές, ά- φοῦ πρώτα μοῦδωκες κλωτσιές.

Πρόεδρος.— Και τι έγινε στον κή- πο, κοντά στο πρατήριο; Νά μποῦν οι μάρτυρες. Κυρία 'Αρσινόη Μπενέ, πλη- σιάστε κι' εξηγήστε στο δικαστήριο τι συνέβη;

Κας 'Αρσινόη.— 'Ακούστε, λοιπόν. Μ' άρέσουν τά ζαρζαβατικά και μάλι-

—Τι τέρας αυτή ή γυναίκα κ. Πρό- εδρε!

στα της όρας. Όχι βρασμένα και μα- ραμένα. Δέν τά βάζω στο στόμα μου. 'Ωμά, όμως, φέρτε μου τέσσερις δώδε- κάδες άγκινάρες να τις ρουφήξω...

Πρόεδρος.— Τι σχέση έχουν οι ώ- μες άγκινάρες με τίς μαγκουριές;

Κας 'Αρσινόη.— Θα σας εξηγήσω. Μένωμε στο ίδιο σπίτι μ' αυτούς τους βλάκες, τους 'Αραμπί. 'Εκείνη ή γυναι- κά έχει μιάν φωνή που σοῦ ξεσκίζει τ' αυτιά! Λοιπόν, έμένα μ' άρέσουν τά ρα- πανάκια. Ψοφάω για ραπανάκια. Κά- νουν καλό στην υγεία. Κατεβαίνα λοι- πόν στον κήπο και κόβω 40—50 μαζί. Καθώς τά μαζεύω, νάσου κι' έρχεται ή λάμια.

Πρόεδρος.— Ποιά λάμια;

Κας 'Αρσινόη.— 'Η προκομένη ή γυναίκα τοῦ 'Αραμπί. 'Ορμάει άπάνω μου σαν δαίμονας! Τι τέρας, αυτή ή γυ- ναίκα κ. πρόεδρε!

Πρόεδρος.— Μιλήστε μου τώρα για τον δυστυχισμένο Ζολί.

Κας 'Αρσινόη.— 'Ηρθε εκεί που «συζητούσαμε» με την κ. 'Αραμπί. Φυσι- κά, καθώς έπρόκειτο για ραπανάκια, είχαμε ανάψει κι' οι δυό. 'Ο κύριος ήρ- θε μπηγώντας άγριες φωνές. 'Ο άντριάς μου θα σας εξήγησε....

Πρόεδρος.— Με κάποια διαφορά, όμως. Λέει πως έμεινε μπροστά στο αυ- τοκίνητο κι' έσεις λέτε πως ήρθε στον κήπο.

Κας 'Αρσινόη.— Τι κουρουφέζαλα τοῦ είπετε, προκομένη;

Πρόεδρος.— Καθήστε κάτω. Νάρ- θη ή κ. 'Ελοιζ 'Αραμπί. 'Εσεις τσακω- θήκατε με την κ. Μπενέ;

Κας 'Αραμπί.— Μάλιστα, κ. πρόε- δρε. Την έδειρα γιατί μούκλεψε! Μοῦ- κλεψε τά ραπανάκια μου!

Κας 'Αρσινόη.— Τά ραπανάκια εἶ- ναι δικά μου!

Πρόεδρος.— Τίνος είναι ο κή- πος;

Μπενέ.— Δικός μου, κ. πρόεδρε. Κας 'Αραμπί.— 'Ο κήπος, όχι όμως κι' ο λαχανόκηπος.

Πρόεδρος.— Φωνάζατε εις βοή- θειαν κι' ήρθε ο κ. Ζολί.

Κας 'Αραμπί.— Δέν τόν είδα. Αῶ- την είπα κλέφτρα!

Πρόεδρος.— Καθήστε, Ναπολέων 'Αραμπί. Λέγε τι συνέβη;

'Αραμπί.— 'Ακουσα την γυναίκα μου να ξεφωνίζει σαν νά, την έσφαζα. 'Ετρεξα κι' είδα την Μπενέ να κοπανάη την γυναίκα μου. Τότε, κάνω να δώσω μιάν κλωτσιά και την τρώει ο Ζολί...

Κας 'Αρσινόη.— Τι σαχλαμάρες λέτε όλοι σας!

Πρόεδρος.— Σιωπή!

'Αραμπί.— Τι σιωπή κι' άγιος δ- θεός! Ποιός είσαι τοῦ λόγου σου και δένεις και λύνεις όλο τον κόσμο;

Πρόεδρος.— Θα διατάξω την σύλ- ληψή σου!

'Αραμπί.— Πρόσεξε να μη φάμε τά μουστάκια μας!

Πρόεδρος.— Πάψε. Πές μου, είδες τόν κ. Μπενέ να δίνη μιάν μαγκουριά στον κ. Ζολί;

'Αραμπί.— Μιά γερή μαγκουριά!

Κας 'Αρσινόη.— Μά, βλάκα, αυτά σοῦ είπαμε να πῆς;

'Αραμπί.— Δέν μοῦπες να πῶ τά άνάποδα από όσα είδα;

'Ιλαρότης στο άκροατήριο. Πρέπει να ξεπληκτεί αυτή ή υπερβολικά περίπλοκη ύ- πόθεση. Πράγμα άκατόρθωτον. Κι' έν τέλει, πόθεση. Πράγμα μιάν μέση λύσις μιάν λύσις...τής φω- δρίσκει μιάν μέση λύσις μιάν λύσις...τής φω- δρίσκει μιάν μέση λύσις μιάν λύσις...τής φω-

τιές; να καταδικασθούν όλοι άνεξαιρέτως; άδικήσαντες, άδικηθέντες, μαυτηρήσαντες, ψευδομαυτηρήσαντες και σιωπήσαντες... σε δέκα ήμερών φυλάκιση και τά έξοδα της δι- κης...ρεφερέ!

Κας 'Αρσινόη.— Τους ήλιθίους! Νά μην λήη κανένας τους ό,τι πρέπει! 'Εγνοία σου, μαρή στρίγγλα, και δέν θα σοῦ άφήσω ραπανάκι για ραπανάκι. 'Ακριδα θα πῶση στον λαχανόκηπο!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.

Οι κοσμικές ακτίνες και το μυστικό τους

Η επίδρασίς τους στη ζωή των ανθρώπων

Ξέρετε, βέβαια, τι είπε για μας τους συνανθρώπους του—και για τον έαυτό του φυσικά, ο μακαρίτης ο Δαρβίνος: «είμεθα κατ'εὐθείαν απόγονοι και προίοντα εξέλιξεως του πιθήκου. Δεν θά ξέρετε, όμως, και ποιοι είναι οι υπαίτιοι της εξέλιξεως αυτής. Μας το λέγει σήμερα, ύστερα από πενήντα και παραπάνω ακόμη χρόνια, ο δόκτωρ Τζήνς: "Ισως, λέγει ο σοφός καθηγητής, νάναι και οι κοσμικές ακτίνες!"

Θάχετε, ασφαλώς, ακούσει για τις κοσμικές ακτίνες. Είναι από τις τελευταίες και σπουδαιότερες ανακαλύψεις της επιστήμης. Δεν πρόκειται πια περί καθαρώς αστρονομικού ζητήματος, αλλά περί υποθέσεως πολύ γενικωτέρας σημασίας, που είχε τον αντίκτυπο της στην ζωή του ανθρώπου, χωρίς αυτός να υποπτεύεται ως τώρα το παραμικρό.

Το ζήτημα, ήλθε και πάλι στο πρώτο πλάνο της μεγάλης επικαιρότητας, ύστερ' από την ανακοίνωση του δόκτωρ Τζήνς, που αναφέραμε.

Η επιστήμη, σήμερα, αποδίδει μεγάλη βιολογική επίδραση στην κοσμική ακτινοβολία. Κατά την γνώμη μερικών έπιφανών βιολόγων η επίδραση των κοσμικών ακτίνων επάνω στο γενεσιουργόν πλάσμα που προκαλεί αυτήν ή εκείνην εξέλιξη και διαμόρφωση του ανθρώπινου οργανισμού.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, αν είναι βέβαιη ή θεωρία αυτή—και φαίνεται να είναι—πόσο καταπληκτικά μεγάλη είναι η σημασία της επιστημονικής αυτής ανακαλύψεως για την ζωή του πλανήτη του μας και των κατοίκων του.

Ός τώρα, νομίζαμε, ότι τα πάντα τα παίρναμε από την Γη μας, και αυτή ήταν η μόνη υπεύθυνη για όλα τα καλά και τα κακά που μας βρίσκουν. Έν τούτοις ο πλανητάκος μας αυτός, δεν είναι παρά ένας κοιμάρσος μέσα στο άπειρο, και κάποια άλλη δύναμη, υπέργεια και ακατανίκητη μας κυβερνά από την ώρα που θάρροουμε στον κόσμο. Και η δύναμη αυτή, που δεν διαμορφώνει μονάχα την ψυχή μας και τον χαρακτήρα μας, αλλά μεταβάλλει και αυτή την εξωτερική μας εμφάνιση, τα χαρακτηριστικά μας, είναι οι περίφημες κοσμικές ακτίνες.

Τώρα άς έρθουμε και στους διόσταμένους:

Οι μὲν βλέπουν στην κοσμική ακτινοβολία μία φάση της συνθετικής διαδικασίας μέσα στο σύμπαν. Οι δὲ, ότι είναι η εκδήλωση μιας βαθμιαίας αποσυνθέσεως του κόσμου.

Οι τῆς πρώτης απόψεως — άς τοὺς ποῦμε: οι αἰσιόδοχοι—έκπροσωποῦνται από τον δόκτωρ Μέλικαν. Ο δόσημος αυτός άμερικανός φυσικομαθηματικός, που διέπιστωσε το 1925 την ύπαρξη των κοσμικών ακτίνων είπε ότι η κοσμική ακτινοβολία προέρχεται από το «διαστρικό» διάστημα. Στις κατεψυγμένες αυτές περιοχές, οι έλαφροί πυρήνες του υδρογόνου συσσωρευόμενοι σχηματίζουν τα βαρειά στοιχεία της χημείας. Η σύνθεση αυτή, λέγει ο δόκτωρ Μέλικαν, συνοδεύεται από μία

Διάγραμμα το οποίο δείχνει ότι το μεσημέρι, την ώρα που ο ήλιος μεσουραίνει, ή ένταση της κοσμικής ακτινοβολίας, φθάνει στο άκρον άωτό της.

παραγωγή ενεργείας υπό μορφήν κοσμικών ακτίνων. Στις κοσμικές ακτίνες, ο δόκτωρ Μέλικαν βλέπει την ένδειξη, ότι «ο δημιουργός βρίσκεται ακόμη επί το έργον...» Ο δόκτωρ Σουτ, όμως, και άλλοι φυσικοί έχουν ήδη αποδείξει ότι από ποσοτικής απόψεως, ή υπόθεση του κ. Μέλικαν είναι αστήρικτος.

Δεν συμβαίνει το ίδιο και με τα συμπεράσματα του δόκτωρ Τζήνς, ο οποίος υποστηρίζει ότι οι κοσμικές ακτίνες είναι προϊόν της βαθμιαίας μεταβολής της ακτινοβολούσης μάζας. «Ωστε, οι κοσμικές ακτίνες είναι ή ένδειξη της βαθμιαίας αποσυνθέσεως των ούρανιων σωμάτων, της μετατροπής δηλ. της ύλης των άστέρων σε ακτινοβολίαν.

Οι φοβερές θερμοκρασίες που επικρατούν στο έσωτερικό των άστρων κάνουν πολύ πιθανή την δυνατότητα μιας τελείας μεταβολής των ηλεκτρονίων και πρωτονίων της ύλης σε ενεργεια των κοσμικών ακτίνων. Ωστε, ή αύξηση της πυκνότητας των ούρανιων σωμάτων, που γερνούν, είναι μία διαρκής πηγή κοσμικής ακτινοβολίας. Η τεραστία δὲ ποσότης κοσμικών ακτίνων που δέχεται ή γη, αποδείχνη ότι ή διαδικασία της αποσυνθέσεως της ύλης του σύμπαντος είναι συνεχής.

Σήμερα, το συνταρακτικό—γιατί δολιχόματις της αρχής και προελεύσεως των κοσμικών ακτίνων, έχει φθάσει στο σπουδαιότερο του σημείο, άφοῦ έχει μπει στο πειραματικό στάδιο. Κι' αυτό, χάρις στις σπουδαίες έρευνες που άρχισε τελευταίως στο άστεροσκοπείο των Άλπεων, ο καθηγητής "Ερς (βραβείον Νόμπελ του 1936).

Οι έρευνες του καθηγητού "Ερς έχουν σκοπό να έξελέγουν πειραματικώς την θεωρία του δόκτωρ Κόμπτον, ο οποίος αποδίδει εις την κοσμικήν ακτινοβολία μία άρχή που βρίσκεται έξω από τον Γαλαξία μας. "Αν το σύστημα του Γαλαξία μας με τους ήλιους του κινήται διά του διαστήματος, και αν ή κοσμική ακτινοβολία έχει την άρχή της έξω από τον Γαλαξία, είναι φανερό ότι ή κίνηση του Γαλαξία, μπορεί να μελετηθή με την παρακολούθηση των κοσμικών ακτίνων.

Βασίζόμενος σε ακριβεστάτους ύπολογισμούς, ο καθηγητής Κόμπτον, συμπεραίνει ότι ή κίνηση του Γαλαξία μας, διά μέσου του διαστήματος, πρέπει να προκαλή μία ήμερησία ποικιλία της έντάσεως της κοσμικής ακτινοβολίας. "Ετσι, αναλόγως της έντάσεως της κοσμικής ακτινοβολίας καθ' ώρισμένες ώρες της ήμέρας διαμορφώνεται και ή ζωή στον πλανήτη μας. Μερικοί σοφοί, προχωρώντας ακόμη περισσότερο, υποστηρίζουν ότι το λεγόμενον ζώδιον του ανθρώπου, ή προδιανεγραμμένη δηλ. τύχη του από τα άστρα, δεν έχει την άρχή του στον ζωδιακό κύκλο, αλλά σε μία υπενέργεια των άστρων: την ακτινοβολία τους. Δηλ. την κοσμική ακτινοβολία τους. Αναλόγως την ώρα που γεννιέται, την ήμέρα, ο άνθρωπος έχει και την τύχη του, το πεπονημένο του. "Εξαρτάται αυτό από την ένταση της ακτινοβολίας. Είναι δηλ. ανάλογο με αυτή.

Καλά, όμως, για την ήμέρα. Μά την νύχτα τι γίνεται;

Αυτό θά μας το πη ο δόκτωρ "Ερς όταν θά συμπληρώση τις παρατηρήσεις του. Γιατί δεν μπορεί νάναι κανείς βέβαιος περί της κοσμικής ακτινοβολίας και της επίδράσεως της επί της ανθρώπινης ζωής, αν δεν περιλαμβάνει όλον τον καθημερινό κύκλο της, δηλ. το εικοσιτετράωρο πλήρες.

Πάντως, ή νέα αυτή ανακάλυψη της επιστήμης, πρόκειται να μας μάθη ακόμη πολλά και να μας καταπλήξη ακόμη περισσότερο, με τα συμπεράσματά της, συμπεράσματα, που πρό του πολέμου ίσως, θά τὰ καταδικάζαν οι άνθρωποι, θά αποκύνησαν άρρωστημένης... ή αίρετικής φαντασίας.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—"Αν σ' αγαπή το φεγγάρι τί σε νοιάζουν τάστα; —Τυφλός άπόχτησε παιδί, και ψαχουλεύοντας να βρη τα μάτια του, του τάβγαλε κι' εκείνα.

"Ενα δράμα μέσα στη νύχτα

Άριστουργηματικό διήγημα του Μπερνάρ Ναμπόν

Το αυτοκίνητο του γιατροῦ Μαρτερέ σταμάτησε δίπλα σε μία κοπέλλα που προχωρούσε μόνη της στον έρημο δρόμο.

—Θές να σε οδηγήσω σπίτι σου, Σιμόν; ρώτησε ο γιατρός.

Το κορίτσι στράφηκε μάλλον θυμωμένο:

—Ευχαριστώ, Σάρλ, άπάντησε. Βγῆκα να περπατήσω λίγο.

Μετά όμως φάνηκε να μετανοιών.

—Μά στάσου, ο καιρός μου φαίνεται για βροχή. Καλλίτερα να φθάσω νωρίς στη βίλλα.

Ήταν νωφάνερο πώς δεν ήταν ο φόβος της βροχής που την είχε κάνει να αλλάξη γνώμη. "Εν τῷ μεταξύ ο γιατρός ώδηγούσε άργά το αυτοκίνητό του και έκανε το γύρο του μικρού δάσους για να φθάση στο χωριό.

—Εμειναν για λίγο σιωπηλοί και μετά πρώτη μίλησε ή Σιμόν.

—Μου φαίνεται περίεργο Σάρλ, ει-λε, πώς δεν αντιλαμβάνεσαι την άφόρητη κατάσταση που έχει δημιουργηθή τελευταίως στο σπίτι!

Την διέκοψε άπότομα:

—Σου το έχω επαναλάβει τόσες φορές. Για να ήσυχάσης μία για πάντα θέξου να γίνης γυναίκα μου.

Η νέα τινάχτηκε:

—Δεν θέλω να γίνεται συζήτηση για αυτό το πράγμα, είπε. Το μόνο που σου ζητώ είναι να προσπαθήσης να επαναφέρης τη γαλήνη στο σπίτι των παιδιών σου. Είσαι άνηψιός τους και έχεις κάποια έπιρροή επάνω τους.

—Εγώ δεν είμαι παρά μία ξένη. Μία θετή κόρη τους!

—Μπορείς θαυμάσια να γίνης άνηψιά τους όποτε το θελήσης!

Το θέμα αυτό όμως πειραζε φαίνεται τρομερά στα νεύρα την κοπέλλα.

—Λυπάμαι πολύ, του είπε με σοβαρότητα, που δεν αντιλαμβάνεσαι ότι ή κατάσταση είναι κάπως επικίνδυνη. Ξέρεις καλά πόσο άναγνώ τη θεία σου την Άντουανέττα. Είναι τόσο ευγενική, τόσο καλή. Με πειράζει λοιπόν τρομερά να βλέπω τον άνδρα της να την κακομεταχειρίζεται, να την βρίζει χυδαία και να την δέσνη κάποτε.

Σώπασε λίγες στιγμές. Ο Σάρλ άντελήφθη ότι σκούπιζε κρυφά κάποιο δάκρυ, κι' ένα ειρωνικό γαμόγελο μισογάρσσε στο πρόσωπό του.

—Είναι 21 έτών, συλλογιζόταν ο Ιατρός. Αφοῦ την πειράζουν τόσο αυτές οι σκηνές, γιατί δεν σηκώνεται να φύγη; Θά πη ότι καλοσυνήθισε στην καλοπέραση και της κακοφάνεται τώρα να ξαναγίση τη σκυλίσια δουλειά στα χωράφια. "Εχει νίνει ντελικάτη. Μά κάποια μέρα θά πεθάνη ή θεία μου και θά εληρονομήσω εγώ και τότε... τότε θά... ή δικιά μου.

—Πρέπει να επέμβης εσύ, είπε κάποια στιγμή ή κοπέλλα. Ο θεός σου πρέπει να παύση τις γυδαίότητες.

—Δεν φταίω εγώ, Σιμόν. Καί τι θές άλλωστε να κάνω υ' ένα υπεκρη;

Η Σιμόν τον κύτταξε άγρια και με τὰ έέσπασε:

—Είσαι ψεύτης, ξεφώνισε. Ο θεός σου

σου άρχισε να πίνη άφότου ξαναγύρισες εσύ. "Εσύ τον παρέσυρες και τον παρασύρεις ακόμη.

—Ωστε τέτοια ιδέα έχεις σχηματίσει για μένα; Κρίμα! Φαντάζομαι να έκμυστηρεύηκες τις άνόητες ύποψίες σου και στη θεία μου;

—Δεν θέλησα να την λυπήσω περισσότερο! Ο Σάρλ άλλαξε άμέσως ύφος κι' έγινε μαλακός, σχεδόν τρυφερός.

—Σιμόν, της είπε με άπαλή φωνή, σου όρκίζομαι πώς δεν θά επέτρεπα σε καμιά άλλη να μου μίληση όπως έσύ πρό όλίγου. Καταχράσαι της αγάπης μου και μου φέρεσαι έτσι. Αναρωτήθηκε όμως ποτέ αν δεν πίνω για να έχω πώς έσύ δεν μ' αγαπάς;

—Συγγνώμη Σάρλ, άπάντησε κάπως μετανοιωμένη και ή νέα. Το γεγονός όμως το έπείγον είναι άλλο: Πρέπει να μας σώσης. Αναγκασθήκαμε να στέλνουμε κάθε βράδυ τους υπηρέτας να κοιμούνται στο χωριό για να μη παρευρίσκονται στις φρικτές αυτές σκηνές. Πρέπει να σταματήση αυτή ή κατάσταση.

—Σύμφωνη Σιμόν. Στείλε μου λοιπόν άπόψε με τρόπο το θεό μου στο σπίτι. Κρυφά φυσικά από όλους. Θά

αναλάβω να του μιλήσω.

—Ω! σ' ευχαριστώ Σάρλ, του άπάντησε με θερμή ή κοπέλλα. Ξέρεις, πολλές φορές φοβάμαι πώς θά την σκοτώση επάνω στη μέση του ο θεός σου την τόσο καλή κυρία Άντουανέττα, τη θετή μάννα μου.

Είχαν φθάσει στη βίλλα. Η Σιμόν κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Προτού χωρισθούν έσφισαν δυνατά τα χέρια.

—Λοιπόν όπως είπαμε, ψιθύρισε ο Σάρλ.

—Ναι, ναι, θά σου τον στείλω.

Η νέα άνοιξε την καγκελόπορτα και μπήκε στον κήπο, ενώ το αυτοκίνητο έξακολουθούσε το δρόμο του. Πόσο θ' άπορούσε ή νέα, και πόσο θά εξανίστατο αν έβλεπε την σκληρή έκφραση του προσώπου του Σάρλ.

Μία φράση άνηγούσε διαρκώς στ' αυτιά του: «Φοβάμαι πώς θά την σκοτώση επάνω στη μέση του».

Ένας χρόνος έκλεινε σε λίγο που ο Σάρλ Μαρτερέ είχε παραιτηθή της θέσεώς του ως Ιατροῦ στην έμπορικὴ ναυτιλία. Είχε μάθει πώς κάποιος θεός του, πλούσιος έμπορος, είχε πεθάνει ξαφνικά, αφήνοντας για κληρονόμο του, την άδελφή του, την κ. Ντυλλά, που ήταν θεία του Σάρλ. "Εκείνη την εποχή συνέπιπτε και ή άδελιά του. "Εφθασε λοιπόν σ' αυτό το μικρό χωριό, όπου είχαν εγκατασταθή οι θείοι του. Η κ. Ντυλλά, φιλεύσπλαγχη και πονετικά διέθετε ένα μεγάλο μέρος των εισοδημάτων που της άπέφερε ή περιουσία της, σε φιλάνθρωπες. Είχε δὲ υιοθετήσει την Σιμόν Ρεβέ, την κόρη μιας παιδικής της φίλης.

Ο Σάρλ άντελήφθη πώς εάν καλόπιανε τη θεία του ή κολοσσαία περιουσία της θά περιήρχετο μετά το θάνατό της σ' αυτόν, τον μόνον κληρονόμο της.

Προσέποιθη λοιπόν ότι ήταν κουρασμένος από τα ταξίδια σε μακρινές χώρες και δεν γρειάσθηκε να έπιμείνη πολύ ή κ. Ντυλλά για να άποφασίση να εγκατασταθή στο χωριό. Δεν άργησε φυσικά να έρατευθή την Σιμόν, την θετή κόρη της θείας του, και ή άρνηση της νέας να τον παντρευθή μεγάλωνε καθημερινά τον πόθο του.

—Ξέρει ότι δεν είμαι πλούσιος, συλλογιζόταν, γι' αυτό άρνείται. Άργότερα, σάν κληρονόμω...

Και σ' αλήθεια τα οικονομικά του

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

—Τόσο άναγνώ κάποιον άλλον και θά τον παντρευτώ...

δεν πήγαιναν και περίφημα. Πελατεία δεν είχε σχεδόν καθόλου και ζούσε με τον μισθό του ως Ιατροδικαστού που είχε επιτύχει χάρις στις γνωριμίες και τα μέσα των δύο συγγενών του. Περιμενε λοιπόν με αληθινή αγωνία τον θάνατο των γέροντων για να μπορέσει επιτέλους να ζηση άνετα. 'Η θεία του τις προάλλες ακόμη του είχε πη:

—Φρόντισα για το μέλλον σου, Σάρλ. Σάν πεθάνω θα πάρης ό,τι έχω.

'Η ιδιότης του ως γιατρού του επέτρεπε να εξετάζει συχνά τους δυο συγγενείς του. Είχε λοιπόν διαπιστώσει ότι η υγεία του θείου του ήταν επισημασμένη. Έπασχε από το σκώδι του. Όσο για τη θεία του, ο οργανισμός της ήταν γερός και θα άντείχε αρκετά ακόμη.

□ □

Στην αρχή σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει κανένα δηλητήριο με σιγανή ενέργεια, δεν υπήρξε όμως να υπερνικήσει τους δισταγμούς του. 'Ηθελε ν' αφήσει τους γέροντες να πεθάνουν μόνοι τους. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο παρέσυρε το θείο του στο ποτό. Κατόρθωσε να τον κάνει να μεθά καθμερινά. 'Ο γέρος δημιουργούσε κατόπιν σκηνές σπίτι του γιατί δεν του εδιναν αρκετά λεφτά για να πίνει.

—'Αν ο Ντυλλά σκότωνε, κατά την διάρκεια μιας πιό ζωηράς σκηνής, τη γυναίκα του, θα πήγαινε φυλακή, χάνοντας φυσικά και τα κληρονομικά του δικαιώματα. 'Ετσι η περιουσία θα περιήρχετο στον Σάρλ.

Όλη τη μέρα ο γιατρός την πέρασε αναμετρώντας τις πιθανότητες που υπήρχαν να σκότωνε ο θείος του την 'Αντουανέττα.

Το βράδυ ετοιμάσθηκε να τον υποδεχθή. 'Ο κ. Ντυλλά έφθασε στις έννεα ακριβώς και γτύπησε συστηματικά στο τζάμι του παραθύρου του άνημιού του. 'Ο Σάρλ έσπευσε να του ανοίξει και τον έφερε άμέσως εις το μικρό σπιτικό μπάρ που είχε εγκατεστημένο σε μία γωνιά του δωματίου του.

—'Αρχισαν να πίνουν. 'Ο γιατρός πιό νέος και πιό συνηθισμένος έπινε δίχως αυτό να τον πειράζει πολύ, ο θείος του όμως γρήγορα γινόταν σπουπ, και δεν ήξερε τί έκανε και τί έλεγε. 'Ετσι συνέβη και εκείνο το βράδυ.

—Θέει, να γαρής, του έπτε κάποια στιγμή ο Σάρλ. Μην πής ότι ήπιες άποψε εδώ. Σήμερα το πρωί ακόμη με παρεκάλεσε η θεία να μην σ' αφήνω να πίνης.

—'Ο γέρος είχε μεθύσει για καλά. Πετάχθηκε λοιπόν επάνω έξω-φρενών. Πώς τόλμησε η 'Αντουανέττα να πη τέτοιο λόγο; ρώτησε με την μεθυμένη φωνή του.

—'Ο Σάρλ αντί να τον καθησυχάσει προσπάθησε να τον έρεθίσει περισσότερο.

—'Εγώ στη θέση σας, θείε, δεν θα επέτρεπα σε μία γυναίκα να μου αντιστά. Οί γυναίκες δεν παίρνουν με το καλό.

Τα μάτια του μεθυμένου πετούσαν παράξενες φλόγες. —'Αρπαξε ένα ποτήρι και το γέμισε ξέγεια με ούισκυ. Τό κατέβασε μονορούφι.

—'Α τη βρώμα, κουρμούρισε. Πρέπει να μάς αδειάσει τη γωνιά. Θά τη σιγουρίσω για καλά!

'Ηταν η κατάλληλη στιγμή. 'Ο Σάρλ τον συνώδεσε ως την πόρτα.

—Σιγά θείε, του έπτε, μην κάνης φα-

σαρίες απόψε. 'Ασε τη θεία να κοιμηθή ήσυχη.

—Θά την ξυπνήσω και θά την σπάσω στο ξύλο, επέμενε ο γέρος, που τα μάτια του πετούσαν αστραπές.

—'Εφυγε και για κάποιο ώρα ο Σάρλ τον άκουσε να τσακώνεται με δόρατα πρόσωπα. 'Ο νέος γύρισε στη βιβλιοθήκη του και προσπάθησε να διαβάσει. Μάταια όμως! Στο μυαλό του στριφογυρούσε η ίδια πάντοτε φράση:

—Θά την σκοτώσει άραγε άποψε; —'Ωνειροπολούσε, ξεσπώντας κάπου-κάπου σε γέλια που τον τρόμαζαν.

□ □

Ξαφνικά άντήχησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Πετάχθηκε όρθιος.

—Θά είναι απ' τη βίλλα, σκέφθηκε. —'Ενοιωσε όμως το αίμα του να παγώνη ακούοντας τη φωνή της θείας του.

—Σάρλ, έλα γρήγορα, του έλεγε τρομαγμένα η κ. 'Αντουανέττα. Είναι άπρόθυμη ανάγκη. Συνέβη κάτι το τρομερόν.

—'Η φωνή της έσβυσε κι' άμέσως μετά άκουσε τον θόρυβο του ακουστικού που έκλεινε.

Σάν τρελλός ο Σάρλ βγήκε έξω παίρνοντας βιαστικά στο χέρι το παλτό του. Τρέχοντας πήρε το δρόμο για τη βίλλα που διακρινόταν φωτισμένη σε άπόσταση πεντακοσίων μέτρων. Βρήκε τη θεία του να τον περιμένη στην είσοδο. Φαινόταν εξαιρετικά ταραγμένη. Στα μεγάλα, σχεδόν παιδικά μάτια της, καθρεφτιζόταν μία άφάνταστη φρίκη.

Δίχως να πη λέξη έπιασε τον άνημιό της από το χέρι, τον ώδηγησε ως το μεγάλο σαλόνι... και του έδειξε, ξαπλωμένο στο πάτωμα, το σώμα του άνδρός της.

—'Ο γιατρός έσκυψε και τον εξέτασε. —'Ηταν νεκρός. Τό πρόσωπό του ήταν καταματωμένο. Στον δεξιό κρόταφο υπήρχε ένα βαθύ τραύμα.

—Πώς συνέβη αυτό; ρώτησε ενώ ξανασηκωνόταν.

—'Η κ. Ντυλλά δεν έκλαιγε. Τό πρόσωπό της όμως, που ήταν σαν κέρινο, ταράζονταν από νευρικές συσπάσεις. Με βραχνή, τρεμουλιαστή φωνή έπτε:

—Πριν μία ώρα επέστρεψε μεθύμενος. Τά έβαλε μαζί μου. Έθλησε να με χτυπήσει. Με κυνήγησε ως εδώ στο σαλόνι. Ξαφνικά όμως παραπάτησε και πέφτοντας χτύπησε στη γωνιά του πιάνου.

—'Ο Σάρλ παρατήρησε πως η θεία του δεν τόλμούσε να τον κυτάξει στα μάτια.

—Μά τότε δεν θά έπεφτε άνάσκελα, της έπτε σε λίγο με σοβαρή φωνή.

Μετά πήρε ένα μπρούντζινο άγαλματάκι επάνω από το πιάνο και τό εξέήτασε. —'Η κ. 'Αντουανέττα προσπάθησε να τον σταματήσει, μά συγκρατήθηκε. —'Ο Σάρλ φαινόταν βυθισμένος, σε σκέψεις...

—Φτώγεια μου θεία, έπτε ύστερα από μερικές στιγμές, δεν θά μπορέσουμε να πείσουμε την άστυνομία ότι ο θάνατος όφειλεται σε άτύχημα. Τό σχήμα του τραύματος δείχνει ότι έγινε με άντικείμενο στρογγυλό και βαρύ, όπως αυτό εδώ το άγαλματάκι που είναι μάλιστα και ματωμένο!

—'Η κ. Ντυλλά έμενε σιωπηλή.

—Θεία μου, της έπτε με γλυκύτητα ο Σάρλ. —'Εξομολογηθήτε σε μένα τι συνέβη ακριβώς.

—'Εκείνη είχε κρύψει τό πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της και άναρριγούσε όλόκληρη.

—Θά σας βοηθήσω εγώ να μου τό πητε, συνέχισε ο Σάρλ. —Όπως έπτασε πριν, ο θείος μου επέστρεψε μεθύμενος και σας έβρισε. —'Εσείς θυμώσατε και μη ξέροντας τι κάνετε άρπάξατε αυτό τό άγαλμα και τον χτυπήσατε στο κεφάλι!

—'Η κ. 'Αντουανέττα δεν προσπαθούσε καν να διαμαρτυρηθή. —'Ο Σάρλ έξακολουθώντας την κωμωδία που έπαίξε, προχώρησε προς τον καναπέ και έπεσε βαρύς επάνω, σκουπίζοντας τό μέτωπό του με τό μαντήλι του, σαν καταβεβλημένος από αυτό τό τραγικό γεγονός.

Ξαφνικά η θεία του τον πλησίασε και πιάνοντάς του τα χέρια του έπτε ξετρελαμένη:

—'Ας πούμε ότι έγινε όπως τό μάντεψες, δέχομαι ότι είμαι ένοχος. Σε κάλεσα, λοιπόν, Σάρλ για να με σώσεις, να με σώσεις τώρα στα γεράματα από μία φοβερή άτίμωση. —'Εσύ θά έγης δη πολλά τέτοια στη ζωή σου. Σκέφθηκε πώς ίσως θά μπορούσες να σκηνοθετήσεις ένα δυστύχημα. Είσαι τέλος Ιατροδικαστής. Μία βεβαίωσή σου άρκεί για να με σώσει από τη φυλακή.

—'Ο Σάρλ εύχως έξ άρχής είχε άντιληφθή ότι θά ήταν εύκολώτατο να άποκρυφθή τό έγκλημα. Θά έπλεναν τό άγαλμα στην κουζίνα, μία και οι ύπηρετες έλειπαν στο χωριό, θά έρριχναν μερικές σταγόνες αίματος στη γωνιά του πιάνου, θά μετατόπιζαν τό σώμα του νεκρού και ο άνακριτής δεν θά άντιλαμβάνονταν τίποτε. Θά του άρκοις άλλωστε η Ιατροδικαστική έκθεσις που θά μπορούσε θαυμάσια να έπιβεβαιώσει την έκδοχή του δυστυχήματος. Τις σκέψεις του όμως αυτές τις άπέκρυψε από τη θεία του.

—'Ας την τρομοκρατήσω, σκέφθηκε, και ίσως μου προσφέρει τη μισή περιουσία της για να την σώσω.

Κούνησε λοιπόν θλιμμένα τό κεφάλι του και έπτε:

—Αυτό άποκλείεται. Είμαι συγγενής σου και θά ζητήσουν να εξετασθή τό πτώμα από άλλον γιατρό. —'Αν Ισχυρισθώ εγώ ότι πρόκειται περί δυστυχήματος θά με θεωρήσουν συνένοχο! Μά για στάσου θεία, άναλαμβάνω να πω ότι έγώ έκανα τό έγκλημα!

—'Ηταν βέβαιος από πριν για την άρνηση της καλής γυναίκας.

—Σ' εύχαριστώ, παιδί μου, για την χειρονομία σου αυτή. —'Αν όμως δεν υπάρχει τρόπος να άποκρυφθή τό έγκλημα, δεν θέλω να ύποστη κανείς άλλος τις συνέπειές του, έκτός από μένα την αληθινή ένοχο.

—'Ο Σάρλ άναστέναξε βαθεία.

—Είμαι φρικτό, ψιθύρισε. —Όσο σέπτομαι ότι θά σε σύρουν στη φυλακή, έσένα την πιό καλή γυναίκα που έκανε ο κόσμος! Νά δής που οι κακές γλώσσες θά πούν ότι άπατούσες τον μακαρίτη τό θείο μου κι' ότι γι' αυτό εκείνος έπιανε και δημιουργούσε σκηνές. Είναι αληθινά φρικτό!

—'Ο Σάρλ φαινόταν καταβεβλημένος και η στάσις του αυτή μεγάλωσε τη φρίκη που άισθανόταν η θεία του για τις συνέπειες της πράξεώς της.

Τρέμοντας σαν φύλλο ψιθύριζε διαρκώς:

—Καλλίτερα να πεθάνω παρά να ύποστώ όλες αυτές τις άτιμώσεις. Καλλίτερα να πεθάνω!

—'Ο Σάρλ δύσκολα έκρυψε τη λάμψη που φώτισε τό βλέμμα του ακούγοντας τις λέξεις αυτές. —'Ηταν φανερό πως η περιουσία θά γινόταν δική του αυτή την ίδια νύχτα. —'Η κ. Ντυλλά επάνω στην άπελπισία της θά αυτοκτονούσε.

—Όταν είχε δη τό θείο του νεκρό, στην αρχή είχε συγγισθή γιατί ο θάνατος του γέρου δεν τον ώφελοισε σε τίποτε.

—'Η θεία του όμως τώρα έδειχνε φανερά σημεία εξαιρετικής νευρικής ταραχής. Δεν προσπαθούσε καν να την καθησυχάσει. Με τη σιωπή του έδινε την έγκρισή του στην άπελπισμένη άπόφαση της θείας του.

—Ει'τυχώς, συλλογιζόταν έν τω μεταξύ ο Σάρλ, που η Σιμόν κοιμάται σε κάποιο μακρυνό δωμάτιο. —'Η θεία δεν θά την ξύπνησε για να μη την τρομάξει. —'Αν ήταν αυτή έδω ίσως να έδινε θάρρος στη γρηά, όποτε θά άφηνε κατά μέρος την αυτοκτονία και τά εκατομμύρια θά μου έξέφευαν άλλη μία φορά μέσα από τά χέρια!

—'Η εύκαιρία είναι μοναδική! Τό πιστόλι του θείου θά την γλυτώσει και κείνη και μένα! Με την γερή της κράση ήταν ικανή να ζήσει άλλα δέκα χρόνια, όποτε η η Σιμόν θά παντρευόταν έν τω μεταξύ άλλον η θά ήμουν πιό πολύ μεγάλος για κείνην. —'Η εύκαιρία είναι μοναδική. Πρέπει να την αφήσω να αυτοκτονήσει.

Σηκώθηκε και άνοίγοντας μ' άπελπισία τά χέρια του έπτε:

—Δυστυχώς, καλή μου θεία, μου είναι άπολύτως αδύνατο να σε σώσω.

—'Εκείνη του χαμογέλασε παράξενα. Δέν φαινόταν θυμωμένη μαζί του. Βρισκόταν άλλωστε σε τέτοια ψυχική κατάσταση που θά της ήταν αδύνατο να σκεφθή να τροποποίηση τη διαθήκη της. Με βήμα άργό η κ. Ντυλλά βγήκε από τό σαλόνι.

—'Ετοιμάσθηκε να φύγει και κείνος. Κανείς δεν έπρεπε να μάθι ότι αυτή τη νύχτα ήταν στη βίλλα.

Διέσχισε τον κήπο και ξαφνικά, κοντά στην πόρτα διέκρινε μία σκιά γυναικεία.

—'Ηταν η Σιμόν, που φαινόταν ξαφ-

νισμένη όσο και κείνος.

—Τι ζητάς έδω; την ρώτησε.

—Πριν όμως η νέα προφθάσει ν' άπαντήσει άκούσθηκε από τη βίλλα ένας πυροβολισμός. —'Η Σιμόν ώρμησε άμέσως προς τό σπίτι. —'Ο Σάρλ την άκούούσε.

—Τώρα που με είδε, συλλογίσθηκε, δεν ώφελεί σε τίποτε να φύγω.

Μπήκε στο γάλλ και σαν κουρασμένος από τις περιπέτειες αυτής της βραδυάς κάθησε σε μία πολυθρόνα. Τό γεγονός ήταν ότι φοβόταν να δη τό πτώμα της θείας του.

□ □

—'Ακούσθηκε τό βήμα της Σιμόν που κατέβαινε τη σκάλα. Περιπατούσε άφηρημένα πέρασε δίπλα του δίχως να τον δη, μπήκε στο σαλόνι και ξαναβγήκε.

—Τι ήταν αυτός ο θόρυβος; την ρώτησε ο Σάρλ σαν ξαναπέρασε κοντά του.

Τά μάτια της νέας ήσαν μαύρα γύρω-γύρω. Φαινόταν τρομερά κουρασμένη. Δέν άπάντησε στην έρώτηση του γιατρού. Τού άπύθυνε όμως μίαν έρώτηση η ίδια με φωνή μακρυνή, άτονη:

—Τι είπατε πριν στη θεία σας, φεύγοντας;

—Μά τίποτε, δεν είχα τί να της πω!

—'Η φωνή της νέας είχε τραχύνει: —Πριν μία ώρα σας κάλεσε, ήμουν δίπλα της στο τηλέφωνο. Σας ήθελε για να σκεπάσετε τό φόνό του άνδρός της. Μπορούσατε να τό κάνετε. Τι της άπαντήσατε;

—'Ο Σάρλ τά είχε χαμένα. Τόν εξέπληττε η σταθερότης, η βεβαιότης με την όποία μιλούσε η κοπέλλα.

—Μά Σιμόν! έπτε, άφού ήξερες τό θάνατο του θείου μου, γιατί δεν ήσουν κοντά στη θεία όταν ήρθα; Στόν κήπο, που σε συνήτησα φαινόσουν να κρύβεσαι!

Τόν κυτάξε με βλέμμα που πετούσε φωτιές.

—Και σεις φεύγατε σαν κακοποιός, φώναξε.

—Θέλησε να την καλοπιάσει:

—Σιμόν, είσαι νευριασμένη, της έπτε απαλά. Κάτι έχεις να πής και κρύβεσαι. Καλλίτερα να τό πής όμως σε μένα παρά σε ξένο. Είμαι ο μόνος φίλος σου!

Προσπάθησε να της πιάσει τά χέρια, εκείνη όμως τραβήχθηκε με φρίκη από κοντά του.

—'Η θεία σας σκοτώθηκε με μία σφαίρα στην καρδιά, φώναξε. Δέν ξέρω τό γιατί, μά είμαι βέβαιη πως έσείς τό έχετε.

—'Η φωνή της τρόμαξε τον Σάρλ, που άρχισε να φοβάται μήπως η νέα είχε τρελλαθή.

Προσπάθησε να την καθησυχάσει:

—Σιγά, Σιμόν, της έπτε. Μπορούν να μάς άκούσουν από τις γειτονικές βίλλες. Τό καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να συμφωνήσουμε τι θά πούμε στην άστυνομία για να καλύψουμε τό σκάνδαλο!

—'Η Σιμόν φαινόταν άνένδοτη:

—'Εσείς είδατε τελευταίος τη θεία σας. Γιατί πήγε και σκοτώθηκε σαν φύγατε;

—'Ο Σάρλ άρχισε να βλασφημεί μέσα του. Μετά πήρε την άπόφαση να πη στη νέα ό,τι θάλεγε σε λίγο και στην άστυνομία, για να γλυτώσει από τη φωνή της και τό παράξενο βλέμμα της.

—'Η θεία μου, έπτε, με κάλεσε για να καλύψω τό έγκλημά της. Δέν μπορούσα όμως γιατί θά με κατηγορούσαν άργότερα για συνένοχο. Της τό είπα και φαίνεται πως προτίμησε να αυτοκτονήσει παρά να άτιμασθή. —'Η δικαιοσύνη δεν θά άναμιχθή σ' αυτή την ύπόθεση, άφού ο ένοχος σκοτώθηκε.

—Δέν σκότωσε εκείνη τό θείο σας, ξεφώνησε με βραχνή φωνή η Σιμόν.

—Τι λές;

—Τόν σκότωσα εγώ!

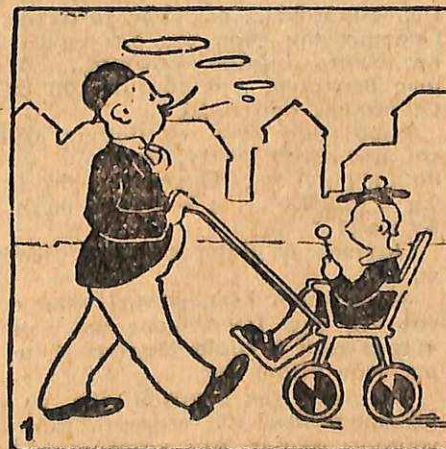
—'Ο Σάρλ τά είχε χαμένα. —'Αδύνατο, έπτε σε λίγο. —'Η θεία μου ώμολόγησε την ένοχή της.

—'Η Σιμόν είχε χαμηλώσει τό βλέμμα της:

—'Ηθελε να με σώσει, ψιθύρισε. —'Ο άνδρας της σαν γύρισε από τό σπίτι σας ήταν θηρίο άνήμερο. Θάθελα πολύ να μου έξηγουσατε άν η μέθη του αυτή ήταν τό αποτέλεσμα των ύποσχέσεων που μου δώσατε τό πρωί: Πάντως τον άκουσα από τό δωμάτιό μου που ξεφώνιζε, βρίζοντας τη θεία σας. Ντύθηκα βιαστικά κι' έτρεξα στο σαλόνι. —'Εκεί τον είδα να κρατά τη δυστυχισμένη γυναίκα από τό λαιμό

(Τό τέλος στη σελίδα 33)

ΟΠΟΥ ΟΙ ΟΡΟΙ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

—'Ο κ. Πετυχημένος είχε βγάλει εκείνη την ήμερα ο ίδιος τον Μπέμπη του περίπατο. Καθώς όμως ήταν άσυνήθιστος, κουράστηκε και κάθησε σ' ένα κέντρο για να πάρη μία μύτρα. —'Η μία μύτρα έγιναν δύο, οι δύο τρεις και τό αποτέλεσμα... στην τρίτη εικόνα.

Βέτα Σακελλαροπούλου

Είναι η πιό... τρικυμιάδης Ιντερ-βιού που έχω πάρει στην ζωή μου! Ξεθώμα σωστό! Όχι πώς η μικρή είναι... ψάρι και δεν μπορείς να της άποσπάσης λέξη! Κάθε άλλο! Ίσα-ίσα που μιλά χωρίς παρακάλια κι άραδιάζει τις φιλοδοξίες και τις επιδιώξεις της όπως παρουνισιάει μια επιτροπή τά αιτήματά της στον ύπουργό!... Άλλα μπαίνουν στη μέση χίλια εμπόδια...

Δοκιμή στά παρασκήνια του θεάτρου Μαρίκας Κοτοπούλη. Έργον «ΦΡΑ-ΠΑ». Δεν είναι όμως άπαρτία, γιατί λείπει η ψυχή ή Μαρίκα. Τό καμαρίνι της ολοσκότεινο: συνεπώς δεν ήρθε. Τό ίδιο συμβαίνει και με το γραφείο του κ. Χέλμη. Κλειδωμένο σαν τ χρηματοκιβώτια της Τραπεζής της Γαλλίας.

Τι άτυχία! Γιατί το γραφείο του κ. Χέλμη είναι πάντα ανοιχτό στους φίλους του θιάσου και στους δημοσιογράφους!

Πού να καθήσω με την Βέτα, για να γράψω την συνέντευξή μου; Άπειρες δυσκολίες: πρώτ' απ' όλα, η Βέτα παίζει σε όλες τις πράξεις και σε όλες τις σκηνές! Ζωήρη, φυσικωτάτη, λέει και θρίσκειται στο σπίτι της κι όχι στο παλκοσένικο, σέρνει διαρκώς μαζί της τον μαύρο (την χαριτωμένη κόρη της Νίτσας Βιτωρόρη) και μιλά... και για τους δύο τους! Σε μια στιγμή, την ξεμοναχιάζω. Πάμε στο καμαρίνι του Σαραντιδου. Εκεί, μάς περιμένει νεοεκδοθείς «φρεσκός»: «Απαγορεύεται η είσοδος εις πάντας». Σκέπτομαι να πάω σε κανένα καμαρίνι ήθοποιου, με σταματά όμως ένα μεγαλύτερο, ρεπές όρντινο, το όποιον παραθέτω διά την ιστορίαν:

«Απαγορεύονται απόλυτως οι επισκέψεις εις τα καμαρίνια των ήθοποιων. Οι θέλοντες να δεχθούν επισκέψεις φίλων και θεατών, δύνανται να χρησιμοποιούν το φωνητικό των ήθοποιων το όποιον από αόριον θα είνε εις την αποκλειστικήν διάθεσιν των ήθοποιων και μόνον».

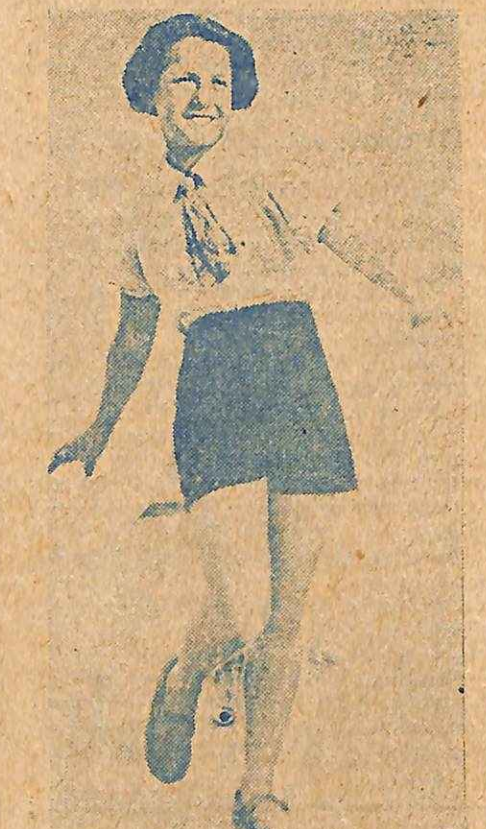
Σημειώστε πως το όρντινο δεν φέρει χρονολογίαν. Συνεπώς, το «από αόριον» ισχύει εις τον αιώνα τον άπαντα... κάτι σαν το «Πίστωσις σήμερον δεν δίδεται» που είναι μονίμως τοιχοκολλημένο στα καταστήματα...

Τελοςπάντων, καταφεύγομε μαζί με την μικρή στο υποδρόχιό μπάρ του Άριστου. Έκει όμως, μόλις άνοιξε το στόμα της... άλλες άναστατώσεις! Ζητούν την μικρή για να πη τά λόγια της στην δοκιμή. Άκούω κι έναν μικρό ξέαμαλο... Με το δίκη τους: ένοχλώ την πρόβα με την άπαγωγή κάθε τόσο της μικρής πρωταγωνιστρίδας...

Τελοςπάντων, τελειώνουν οι τρεις πράξεις και μαζί μ' αυτές το μαρτύριό μου...

Η Βέτα διεκδικεί τον τίτλο της μικροτέρας σκηνοθέτιδος του κόσμου! Φαντασθήτε ότι απ' τα παιδικά της

χρόνια, πολύ πριν απ' το θεατρικό δαιμόνιο που μπήκε μέσα της, είχε το σκηνοθετικό! Τώρα θά πητε: πώς της κόλλησε άραγε; Στην οικογένειά της δεν είχαν ιδέαν θεάτρου και σκηνοθεσίας. Ο μπαμπάς της ήταν—κι είναι—τυπογράφος. Έ, λοιπόν, κάτι άλλο συνέβαινε. Καμιά φορά, η Βέτα, λιχούδα σαν όλα τα παιδιά, έπωφελουμένη της άπουσίας της μαμάς έβάζε στο χέρι το γλυκό. Ύστερα, με γεμάτο στομάχι μεταμελούνταν, είχε τύψεις! Πώς να γλυτώση απ' τον έλεγχό της μαμάς; Έπρεπε να σκηνοθετήση μάν επέμβαση... γάτας! Άλλη λύσις δεν υπήρχε. Αυτές οι σκηνοθεσίες πότε έπιαναν... και πότε

Βέτα Σακελλαροπούλου

δεν έπιαναν! Πάντως, η μικρή συνήθισε. Και μια μέρα, σκηνοθέτησε και κάτι πιο σοβαρό. Μία παράσταση με... τις κοδίκλες της! Η γενική δοκιμή έλαβε χώρα με θεατάς... κάτω των 4 ετών! Η Βέτα τά κατάφερε μια χαρά στο κυκλοθέατρό της. Έγινε πρεμιέρα στην όποια της έδωκαν ένα σωρό δώρα. Άρα, τά πρώτα δηματά της ήσαν πολύ ένθαρρυντικά...

Πέντε χρονών, η Βέτα πρωταγωνίστησε στο μονόπρακτο της κ. Λόντου Δημητρακοπούλου «Τό δράμα της Ειρήνης». Έπαιξε εκεί τον γιού ενός πολεμιστού και δεν είχε ούτε ίχνος τράκ! Κάθε άλλο! Τότε, την πρόσεξε η Άντιγόνη Μεταξά—Κρονηρά που την άγκάλαρε ως πρωταγωνίστρια στο παιδικό της θέατρο. «Κοντορεβουθούλης», «Παπουτσωμένος Γά

το», αυτό ήταν το ρεπορτόριο της παιδικής σκηνής. Η Βέτα πάντοτε τό πρωτεία. Έννοείται ότι έπρόκειτο περί θιάσου έρασιτεχνικού.

—Μαμά, θέλω να γίνω θεατρίνα!

—Παιδί μου κι' εγώ θά τ'έβελαι! Πού να σ' άκούση όμως ό μπαμπάς σου;

—Δεν βλέπεις που όλες οι έφημεριδες γράφουν για μένα; Θέλω να γίνω θεατρίνα... και θά γίνω!

□ □

Αυτό χαρακτηρίζει την Βέτα: θέληση και πεποίθηση που γίνεται πίστη. Πιστεύει πως θά γίνη κάτι άν άκολουθήση αυτό τό στάδιο. Και δεν είναι μικρό πράγμα, να ριζωθή ή πίστη σ' ένα παιδί!

Στην συνέντευξή μας, είχα μια μεγάλη άπορία. Την ρώτησα:

—Είναι αυτές μόνο οι γνώσεις σου;

—Όχι.

—Τι άλλο ξέρεις, έξόν από τό δραματικό θέατρο;

—Χορό και τραγουδι!

—Όχι δά. Και κλακέτες;

—Και κλακέτες!

Δεν θαστάχτηκα πιά:

—Τότε... πώς δεν σε μυρίστηκε ό Άττίκ; Την ρώτησα κατάπληκτος.

—Ποιος είπε πως δεν με μυρίστηκε; Ίσα-ίσα, που θρασυέτηκα δυό φορές στην «Μάντρα»: την μία στον διαγωνισμό τραγουδιού και την άλλη στον διαγωνισμό χορού. Ήρθα πρώτη μέσα στα παιδικά ταλέντα...

—Τότε... πώς δεν θέλησε να σε άγκασάρι;

—Ποιος είπε πως δεν θέλησε να με άγκασάρι; Ίσα-ίσα που φώναξε τους δικούς μου και τους έκανε προτάσεις. Άν έπρόκειτο για την Άθηννα οι δικοί μου ίσως να μην έφερναν μεγάλες άντιρρήσεις. Ήταν όμως για τό έξωωτερικό. Και δεν δέχτηκαν ούτε καν να τό συζητήσουν!

□ □

Η συζήτησή μας είναι εις άκρον διαφωτιστική. Η Βέτα τρελλαινείται για θέατρο. Στα παρασκήνια, είναι σαν τό ψάρι μέσα στο νερό! Με τον πατέρα της, συμβαίνει... άκριβώς τό αντίθετο! Προτιμά την κόρη του ό,τι δήποτε άλλο, δακτυλογράφο, ράφτρα... όχι όμως θεατρίνα, για τόνονα του Θεού! Οι παλές προλήψεις!

Τώρα, σας μένει να μάθετε, άγαπητοί μου άναγνώστες, ποιανού θέληση θά υπερικήση; Ο πατέρας θά επιβάλη ό,τι θέλει... ή ή Βέτα θάχη τό... θέτο;!

Πάντως, ή μικρή φαίνεται άνένδοξη:

—Ός τώρα, λέει, μπορεί νά'ελα και ναί και όχι. Τώρα όμως που μέκανε τέτοια τιμή ή κυρία Μαρίκα να με πάρη στον θιάσο της...

Τά μάτια της άκτινοβολούν. Τό χλωμό προσωπάκι της παίρνει μια καινούργια φλόγα, μια καινούργια ζωή... Κι' είναι μόλις δέκα χρονών...

ΓΙΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κατά την διάρκεια μιας παραστάσεως, σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, ή Καρλόττα Άνταμς κάνει «άπομιμήσεις» κι' επιτυγχάνει ιδιαίτερος τον τύπο της Τζέην Γουίλκινσον, ήθοποιού της Νέας Ύορκης που παντρεύτηκε τον λόρδο Έντγκαρ έναν παράξενο εκατομμυριούχο. Η Τζέην, που παρίσταται στις άπομιμήσεις, συνοδευόμενη απ' τον σιάρ Μπράϊαν Μάρτιν, καταχειροκροτεί την Καρλόττα. Στην πλατεία, ό γράφων μαζί με τον ντέτεκτιβ Πουαρώ, παρίστανται στην σκηνή και στα σχόλια της Τζέην.

«Ύστερα απ' το θέατρο άφηγείται, πηγαίνουμε μαζί με τον Πουαρώ να σουπάρουμε στο «Σαβόι Ότέλ». Έκει θρίσκονται σε χωριστά τραπέζια, ή Καρλόττα Άνταμς μ' έναν συνοδό κι' ή Τζέην Γουίλκινσον με τον Μπράϊαν Μάρτιν. Η Τζέην προχωρεί κατ' ευθείαν πρὸς τό τραπέζι μας και ζητά απ' τον Πουαρώ ανά την αλλαγή απ' τον σύζυγό της λόρδο Έντγκαρς. Και συγκεκριμένως, του ζητά να μεσολαβήση στον σύζυγό της για τό της δώση τό διαζύγιο. Ύστερ' από πολλή συζήτηση ό Πουαρώ δέχεται και ζητά συνέντευξη από τον λόρδο Έντγκαρ. Ύστερ' από λίγες μέρες, έρχεται ή άπάντησις του λόρδου. Δίνει τό ζητούμενο ραντεβού. Πηγαίνουμε την άλλη μέρα και τον θρίσκουμε. Πρὸς μεγάλη μας έκπληξη, δεν μάς άρνείται τίποτε, άπεναντίας δηλώνει ότι και αυτός επιθυμεί πολύ τό διαζύγιο αυτό και ότι μάλιστα τον περασμένο Σεπτέμβριο είχε γράψει σχετικῶς της γυναίκας του. Φεύγουμε κατάπληκτοι».

Στό χλωμό βλέμμα μια ψηλή κοπέλλα με χλωμό πρόσωπο, που σταμάτησε για μια στιγμή, μάς κύταξε και κατόπι ξαναμπήκε στο δωμάτιό απ' όπου είχε βγί.

3. (Η συνέχεια)

Ε' λίγο ό Πουαρώ κι' εγώ θρίσκόμεσταν στον δρόμο. Ο Πουαρώ σταμάτησε ένα ταξί κι' έπρεπε στον σωφὸρ να μάς οδηγήση στο «Σοβόι Ότέλ».

—Έ λοιπόν, είπε ό ντέτεκτιβ μισοκλείνοντας τά μάτια, ή συνάντησή μας αυτή δεν ήταν όπωρς την προέβλεπα.

—Όχι. Τι παράξενος τύπος αυτός ό λόρδος Έντγκαρ!

—Τόν παραφουλάει ή τρέλλα, είπε ό φίλος μου συλλογισμένος. Χάστινξ, αυτός ό άνθρωπος, κάτω απ' τό άδιάφορο έξωωτερικό του, θά κρύβη τά πιο άγρια ένστικτα. Δεν είναι καθόλου παράξενο άν οι γυναίκες του δεν μπόρεσαν να ζήσουν μαζί του!

—Πουαρώ, πρόσεξε την νέα, την ώρα που βγαίναμε;

—Ναί. Φαινόταν τρομαγμένη και πολύ δυστυχισμένη.

—Ποιά λες να είναι;

—Άσφαλώς ή κόρη του. Ξέρω πώς!

Έχει μια μοναχοκόρη... Φθάσαμε όμως. Πάμε να πούμε τά ευχάριστα νέα στην λαίδη Έντγκαρ.

Η Τζέην βρισκόταν στο διαμέρισμά της. Ένας γκρούμ μάς ώδήγησε στο πάτωμα όπου έμενε ή σύζυγος του λόρδου Έντγκαρ.

Μιά γυναίκα με γυαλιά και γκριζα μαλλιά καλοχτενισμένα, μάς άνοιξε. Άπ' την κρεββατοκάμαρα, άκούσαμε την φωνή της Τζέην να λήη στην καμαριέρα της:

—Έλλισ, μήπως είναι ό κ. Πουαρώ; Νά καθήση και σ' ένα λεπτό ξεθασα.

Η Τζέην Γουίλκινσον έκανε την έμφανισή της μέσα σ' ένα ύπεροχο δαντέλλειο ντεζαμπιγιέ.

—Έν τάξει; μάς ρώτησε μπαίνοντας.

—Ο Πουαρώ σηκώθηκε κι' ύποκλιθηκε.

—Άκριβως. Ο λόρδος Έντγκαρ συγκατατίθεται στο διαζύγιο.

—Πώς;

—Αν ή κατάπληξη που φανέρωνε τό πρόσωπό της δεν ήταν ειλικρινής, ή Τζέην Γουίλκινσον ήταν μεγάλη ύποκρίτρια.

—Ωστε, κύριε Πουαρώ, τά καταφέρατε; Και τόσο γρήγορα! Είσθε μεγαλοφυΐα! Πώς διάβολο τό κατωρθώσατε;

—Κυρία μου, δεν μπορώ να δεγθώ κομπλιμέντα που δεν τ' άείζω. Πρὸ ξέη μηνών, ό σύζυγός σας σάς έγραψε πως δεχόταν τό διαζύγιο.

—Πώς; Μούγραψε; Πού;

—Όταν μένατε στο Χόλλυγουντ.

—Ποτέ δεν έλαβα ένα τέτοιο γράμμα. Κι' όσο συλλογίζομαι πως τόσους μήνες κίνησα γήν και ούρανόν γι' αυτό τό διαζύγιο!

—Ο λόρδος Έντγκαρ πίστευε πως θά παντρευόσασταν έναν ήθοποιό.

—Φυσικά, αυτό του είχα πη. Κύριε Πουαρώ, δεν πιστεύω να του μιλήσατε για τον γάμο που σχεδιάζω με τον δούκα;

—Όχι! Όχι! Άσυχάστε. Έπαγγελματικόν άπόρρητον.

—Γιατί είναι τόσο κακόβουλος.

—Ο γάμος μου με τον Μέρτον θά του φαινόταν κάτι που συμφέρει σε μένα και θάκανε ό,τι μπορούσε για να τον ματαιώση. Ένώ για έναν ήθοποιό του κιτωμένη καλλιτέχνης είναι ικανή να πη τις μεγαλύτερες ψευτιές με παιδιαστική άφέλεια. Μόνο που δεν καταλαβαίνω τί κέρδος θάχη απ' αυτό τό ψέμα.

—Αν ξέρη πως ό σύζυγός της συγκατατίθεται στο διαζύγιο, γιατί με στέλνει να βεβαιωθώ; Είναι άνεξήγητον.

—3ον: Ο λόρδος Έντγκαρ λέει ψέμα.

—Πάντως, δεν καταλαβαίνω τον λόγο. Γιατί να έπινοήση ένα γράμμα που δόθεν έστειλε στην γυναίκα του πριν από ξέη μήνες δεν θά ήταν άπλούτερο να δεχθώ την πρότασή μου; Πιστεύω πως έστειλε στην πραγματι-

στοσύνης της κυρίας τη.

—Άσφαλώς, μυλαίδη. Ο έξοχώτατος λόρδος άλλαξε πολύ από τότε που τον γνωρίσαμε έμείς!

—Η στάση του σ', εκπλήσσει σε τέτοιο βαθμό; ρώτησε ό Πουαρώ.

—Σας βεβαίω. Γιατί όμως να βασανίζω με το μυαλό μας άναζητώντας τά αίτια; Τό κυριώτερο είναι ότι συγκατατίθεται στο διαζύγιο!

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, έμένα άντιθέτως μ' ενδιαφέρει πολύ να μάθω αυτό τό αίτιο.

—Η Τζέην δεν έδωκε καμιά προσοχή στην παρατήρηση του Πουαρώ.

—Τό κυριώτερο είναι ότι είμαι έπιπλούς έλεύθερη!

—Όχι άκόμα, κυρία μου.

—Τόν κύταξε εκνευρισμένη.

—Πάντως, θά είμαι έλεύθερη... τό βιο κάνει.

—Ο Πουαρώ δεν φαινόταν να συμμερίζεται την αίσιοδοξία της.

—Ο δούξ βρίσκεται στο Παρίσι, πρόσθεσε ή Τζέην, θά του τηλεγραφήσω άμέσως. Φαντάζομαι την σαστισμένη τά της γρῆας μητέρας του.

—Ο Πουαρώ σηκώθηκε:

—Κυρία μου, είμαι πολύ εύτυχής που όλα κανονίζονται σύμφωνα με την επιθυμία σας.

—Κύριε Πουαρώ, σάς ευχαριστώ άπειράς!

—Μά... δεν έκανα τίποτα!

—Μου φέρεται την ευχάριστη είδηση και σάς είμαι βαθειά ευγνώμων.

—Μόλις φύγαμε απ' τό διαμέρισμα της καλλιτέχνιδος, ό Πουαρώ μούπε:

—Αυτή ή γυναίκα μόνο τον έαυτό της σκέπτεται... τίποτ' άλλο! Ούτε καν ενδιαφέρεται να μάθη γιατί δεν έλαβα τό γράμμα που της έστειλε ό σύζυγός της. Πρόσεξε, Χάστινξ, την νοοτροπία της; Είναι πονηρή, όχι όμως και έξυπνη.

—Σε λίγο, συνέχισε:

—Αυτό τό γράμμα με άπασχολεί! Το βρήκα τέσσερις έξηγήσεις:

1ον: Μπορεί να χάθηκε στο ταχυδρομείο—άπαντα περίπτωση.

2ον: Η ώραία μας κυρία λέει ψέμα.

3ον: Ισχυριζόμενη πως δεν τ' άλάβα, είναι πολύ πιθανόν. Επ' όσον διακυβεύονται τά συμφέροντά της, ή χαριτωμένη καλλιτέχνης είναι ικανή να πη τις μεγαλύτερες ψευτιές με παιδιαστική άφέλεια. Μόνο που δεν καταλαβαίνω τί κέρδος θάχη απ' αυτό τό ψέμα.

4ον: Αν ξέρη πως ό σύζυγός της συγκατατίθεται στο διαζύγιο, γιατί με στέλνει να βεβαιωθώ; Είναι άνεξήγητον.

5ον: Ο λόρδος Έντγκαρ λέει ψέμα.

Πάντως, δεν καταλαβαίνω τον λόγο. Γιατί να έπινοήση ένα γράμμα που δόθεν έστειλε στην γυναίκα του πριν από ξέη μήνες δεν θά ήταν άπλούτερο να δεχθώ την πρότασή μου; Πιστεύω πως έστειλε στην πραγματι-

κόπτητα τὸ γράμμα... πάντως δὲν ἐξηγῶ πὼς ἄλλαξε ἀπότομα ὕψος.
 »4ον: Κάποιος ἔκλεψε τὸ ἐν λόγω γράμμα. Αὐτὸ γίνεται πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ γράμμα ἐνδέχεται νάχη κλαπῇ... στὴν Ἀμερική ἢ στὴν Ἀγγλία.
 »Ἐκεῖνος ποὺ ἐξαφάνισε τὸ γράμμα, ἐναντιωνόταν πρὸς τὴν διάλυση τοῦ γάμου. Χάστινξ, καὶ τί δὲν θάδιναν γιὰ νὰ μάθω τί πλέκεται πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Γιατὶ κάτι πλέκεται... σοῦ τ' ὀρκίζομαι!

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ἡ ἐπομένη ἦταν ἡ 30 Ἰουνίου.
 Στις 9 καὶ 30' ἀκριβῶς μᾶς πληροφόρησαν πὼς ζητοῦσε νὰ μᾶς δῇ ὁ ἱσπéκτορ Ζάπ.
 Πολλοὺς μῆνες εἴχαμε νὰ συναντηθῶμε μὲ τὸν ντέκεκτιβ τοῦ Σκότλαντ Γουάρδ.
 Ὁ Ζάπ μῆκε καὶ μᾶς χαιρέτησε ἐγκάρδια.
 —Καθὼς βλέπω, ἐτοιμαζόσαστε νὰ προγευματίσετε, εἶπε. Ἔρχομαι στὴν κατάλληλη στιγμή.
 —Καθίστε νὰ φάμε. Σὲ τί ὥρῃς δφελεται μιά τόσο πρῶνὴν ἐπίσκεψη, καλέ μου Ζάπ;
 —Ἀπ' τὰ ξημερώματα εἶμαι στὸ πόδι. Ἀφορμὴ τῆς ἐπισκέψεώς μου: ἕνας φόνος.
 —Φόνος;
 —Μάλιστα, ὁ λόρδος Ἔντγκαρ δολοφονήθηκε γθὲς βράδυ στὸ μέγαρό του τοῦ Ρήτζεντ Γκέπ. Τὸν σκότωσε μ' ἕνα στυλῆτο στὸ λαιμὸ ἢ γυναικὰ του.
 —Ἡ γυναικὰ του! φώναξε.
 Σὰν ἀστραπὴ πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό μου τὰ λόγια τοῦ Μπράϊαν τὴν περασμένη νύκτα. Ἀραγε νὰ προαισθάνθηκε τί ἔμελλε νὰ συμβῇ; Θυμῆθηκα ἐπίσης τὰ λόγια τῆς Τζέην ποὺ ἤθελε «νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸν ἐνοχλητικὸ σύζυγό της».

—Ναί, ἡ γυναικὰ του, συνέχισε ὁ Ζάπ, μιά ἡθοποιὸς πολὺ γνώστη: ἡ Τζέην Γουίλκινσον. Τὴν εἶνε παντρετὴ πρὸ τριῶν ἐτῶν, δὲν μόνιασαν ὥμως καὶ τὸν ἐγκατέλειψε σύντομα.
 —Ἀπὸ τί ὑποθέτετε πὼς τὸν σκότωσε ἡ γυναικὰ του; οὔτως ὁ Πουαρώ.
 —Δὲν τὸ ὑποθέτω. Τὴν εἶδαν. Ἐξ ἄλλου, ἐκεῖνη δὲν κρύφτηκε. Ἦρθε μὲ ταξί... Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ζήτησε τὸν λόρδο Ἔντγκαρ. Ὁ μαῖτρο ντ' ὀτέλ τῆς εἶπε νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν κύριό της ἂν θὰ τὴν δεχόταν. «Περιττόν! τοῦ εἶπε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀπάθεια, περιττόν! Εἶμαι ἡ λαίδη Ἔντγκαρ. Ἀσφαλῶς θὰ βρῆσθε καὶ στὸ γραφεῖο του». Προγῶρῃσε μόνῃ της, ἀνοίξε τὴν πόρτα, μῆκε καὶ ξανάκλεισε πίσω της.
 Ὁ μαῖτρο ντ' ὀτέλ παραξενεύτηκε. Ξανακατέβηκε στὸ ὑπόγειο κί' ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά ἄκουγε νὰ ξανακλείνῃ ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἡ κυρία δὲν εἶχε μείνει πολλὴ ὥρα στὸ σπῆτι. Κατὰ τὴς ἐντεκα, ὁ μαῖτρο ντ' ὀτέλ ἔβαλε τοὺς σύρτες. Περνώντας, ἀνοίξε τὸ γραφεῖο καὶ καθὼς ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι, συμπέρανε πὼς ὁ κύριός του θὰ εἶχε πάει νὰ κοιμηθῇ. Σήμερα τὸ πρῶτ, τὸ πῶμα ἀνεκαλύφθη ἀπὸ μιά καμαριέρα. Ἐφερε μιά πληγὴ στὸν λαιμό.

—Κανείς δὲν ἄκουσε ἔστω καὶ μιά κραυγὴ;
 —Ὅλο τὸ προσωπικὸ βεβαιώνει πὼς δὲν ἄκουσε τίποτα. Οἱ πόρτες τοῦ γραφείου εἶναι μαξιλαρωμένες. Ἐξ ἄλλου

Ἐνα στυλῆτο στὸ λαιμό

εἶναι κι' οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου. Μιά τέτοια πληγὴ προκαλεσε ἀκαριαίως τὸν θάνατο. Ὁ ἱατροδικαστὴς διαπίστωσε πὼς τὸ στυλῆτο ἔκοψε τὸν νωτιαῖο μυελό. Ἀρκεῖ ν' ἀγγίξῃς ἕνα ὀρισμένο σημεῖο γιὰ νὰ σκοτώσῃς κεραυνοβόλα ἕνα ἄτομο.

—Ὁ δολοφόνος γινώριζε ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια... ἄρα εἶχε καὶ ἱατρικὴς γνώσεις.

—Ἀλήθεια, ἔχετε δίκην... Νὰ ἕνα ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς γυναικός. Ἰσως ὅμως ἡ τύχη νὰ δώγησε τὸ χέρι της. Πολλὲς γυναικὲς εὐνοεῖ ἡ τύχη.

—Μιά τύχη ποὺ ἴσως νὰ τὴν στελεῖ στὴν κρεμάλα, φίλε μου, παρετήρησε ὁ Πουαρώ.

—Μὰ πὼς θάμπαινε ἔτσι... χωρὶς νὰ λάβῃ καθόλου προφυλάξεις... λέγοντας τὸ ὄνομά της στὸν ὑπρέτη; Ἰσως νάρχόταν χωρὶς κακὲς προθέσεις. Κατὰ τὴν συνομιλία τους, μπορεῖ νὰ φιλονεικήσαν. Κί' ἐκεῖνη, πῆρε ἕναν σουγιά καὶ τὸν χτύπησε.

—Σουγιά;

—Μιά μικρὴ λάμα σὰν τοῦ σουγιά, ὅπως λέει ὁ ἱατροδικαστὴς. Πάντως, πῆρε μαζί της τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος, γιατί δὲν ἔμεινε ἀπάνω στὴν πληγή.

Μὲ δυσχερῆστον ὕψος, ὁ Πουαρώ κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Ὅχι, ὄχι, φίλε μου, ἀκολουθεῖτε ἐσφαλμένη ὁδὸ. Γνωρίζω τὴν λαίδη Ἔντγκαρ καὶ τὴν κρίνω ἀνίκανη νὰ ἔκανε τέτοιο πρᾶγμα ἀπάνω στὸν θυμὸ της. Ἐξ ἄλλου, δὲν πιστεύω νὰ γυρίξῃ μ' ἕναν σουγιά μέσα στὸ τσαντάκι της. Λίγες γυναικὲς ἔχουν... κί' ἀσφαλῶς ὄχι ἡ Τζέην Γουίλκινσον.

—Ὅστε τὴν γνωρίζετε, κ. Πουαρώ;
 —Ἀκριβῶς. Τὴν ζητᾶτε ὥμως ἀπὸ μένα; Πρώτης τάξεως ἐγκλημα... κρατᾶτε τὸν δολοφόνου... ἔχετε καὶ τὸ ἐλατήριο. Ἀλήθεια ποῖο εἶναι τὸ ἀληθινὸ ἐλατήριο;

—Ἡ Τζέην Γουίλκινσον ἤθελε νὰ παντρευτῇ ἕναν ἄλλο. Τὸ εἶπε ἐνώπιον μαρτύρων, τίς προάλλες. Φαίνεται μάλιστα πὼς ἀπειλοῦσε νὰ πάμ μὲ ταξί στὸ σπῆτι τοῦ συζύγου της γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

—Εἶθε λαμπρὰ πληροφορημένος, ἀγαπητέ μου Ζάπ. Ἐσπευσαν νὰ σᾶς καταγγείλουν.

—Ἐγώ μ' αὐτὰ καὶ μάτια κ. Πουαρώ, εἶπε καμαρώνοντας ὁ ἱσπéκτορ. Ὁ Πουαρώ πῆρε τὴν ἐφημερίδα ποὺ εἶχε φέρεῖ ὁ Ζάπ καὶ τὴν ἀνοίξε μηχανικά. Τὰ μάτια του διέτρεφαν τὸ κείμενο, τὸ μυαλό του ὥμως βρισκόταν ἄλλοῦ.

—Ἀκόμα δὲν ἀπαντήσατε στὴν ἐρώτησή μου, εἶπε τέλος. Γιατὶ ἤρθατε σὲ μένα;

—Γιατὶ εἶπα πὼς εἶναι πάει στὸ μέγαρο τοῦ Ρήτζεντ Γκέπ γθὲς τὸ μεσημέρι.

—Τὴν νύκτα, νὰ εἶπα.

—Ἀιέσωσ σκέφθηκα: «Γιατὶ ὁ λόρδος Ἔντγκαρ νὰ καλέσῃ τὸν κ. Πουαρώ; Τὴν φοβᾶται, ἄραγε; Προτοῦ ἀναλάβω τίποτα, εἶναι πῶς φρόνιμο νὰ

πάω νὰ μιλήσω μὲ τὸν κ. Πουαρώ.
 —Τί ἐννοεῖτε λέγοντας «νὰ ἀναλάβω τίποτα»; Ἀσφαλῶς τὴν σύλληψη τῆς γυναικας;
 —Ἀκριβῶς.
 —Ἀκόμα δὲν τὴν εἶδατε;
 —Τὴν εἶδα... Πῆγα ἀμέσως στὸ «Σαβοῖ Ὀτέλ». Φοβόμουν μὴν τοῦ ξεφύγῃ. Ξαφνικά, τὸ βλέμμα τοῦ Πουαρώ, ἔπεσε σ' ἕναν τίτλο καὶ τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἑκφράση. Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ρώτησε τὸν ἱσπéκτορ τῆς Σκότλαντ Γουάρδ:

—Λοιπὸν, φίλε μου, τί σᾶς εἶπε ἡ λαίδη Ἔντγκαρ;

—Τῆς εἶπα τὸ συνηθισμένο παραμῦθι: πὼς εἶχαμε ἀνάγκη τῆς καταθέσεώς της καὶ τὴν παρακαλοῦσαμε νὰ τεθῇ στὴν διάθεσή μας... Ἐκεῖνη ὑποκρίθηκε μιά νευρική κρίση... σὰν τέλεια ἡθοποιός.

—Ὅστε πιστεύετε πὼς ὁ π ο κ ρ ῖ θ ἦκε τὴν νευρική κρίση;

—Ὁ Ζάπ μισόκλεισε τὸ μάτι:
 —Κί' ἔσείς «πιστεύετε, κύριε Πουαρώ; Ἐμένα δὲν μοῦ τὴν φέρνουν. Δὲν λιποθύμησε οὔτε μιά στιγμή.

—Πιθανόν, εἶπε ὁ Πουαρώ. Κί' ὕστερα;

—Συνήλθε... ἢ μάλλον ὑποκρίθηκε πὼς συνήλθε. Ἀναστένανε, ἔκλαψε... κί' ὅλα τὰ συναφῇ. Μιά ὑπηρέτρια μὲ βλοσυρὸ ὕψος τὴν περιποιούσαν. Τέλος, ζήτησε ἕναν δικηγόρο. Εἶπε πὼς θὰ μιλοῦσε μόνον παρουσίᾳ του. Σᾶς φαίνεται φυσικὸ μιά γυναικὰ μόλις συνέρχεται ἀπὸ λιποθυμία νὰ ζητᾶ ἕναν δικηγόρο;

—Ναί, ἂν λάβωμε ὅπ' ὄψει τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας...

—Πιστεύετε πὼς εἶναι ἔνοχος κί' ἢ θελε δικηγόρο;

—Καθόλου. Βρίσκω τὴν συμπεριφορὰ της ἐντελῆ, φυσικὴ γιὰ μιά γυναικὰ τῆς ἰδιοσυγκρασίας της. Στὴν ἀρχὴ παίζει τὸν ρόλο τῆς συζύγου στὴν ὁποῖαν ἀναγγέλλουν ἀπότομα τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της. Ὑστερα, ἀροῦ ἱκανοποίησε τὸ ταλέντο της ὡς ἡθοποιό, ἢ πρῶτῃ της σκέψῃ εἶναι νὰ λάβῃ προληπτικὰ μέτρα παίρνοντας ἕνα δικηγόρο. Τὸ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ταλέντο της ὡς ἡθοποιό δὲν ἀποδεικνύει καθόλου τὴν ἔνοχότητά της. Ἀποδεικνύει μόνον πὼς εἶναι θεατρίνα στὴν ψυχή.

—Θάβαζα τὸ χέρι μου στὴν φωτιὰ πὼς δὲν εἶναι ἀθῶα.
 —Ἰσως νάχετε δίκην. Πάντως, ἡ κρίση σας εἶναι πρόωρη. Ὁμολόγησε τίποτα; Ἐκανε καμμιὰ κατάθεση;

—Ἀδύνατον νὰ τίς ἀποσπάσουμε λέξη χωρὶς τὴν παρουσίᾳ τοῦ δικηγόρου της ποὺ ἡ καμαριέρα κάλεσε τηλεφωνικῶς. Ἀφῆσα δυὸ ἀνθρώπους μου νὰ ἐπιτηροῦν τὴν λαίδη κί' ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μάθω τὴν γνώμη σας προτοῦ ἀποφασίσω κάτι.

—Μὰ... τώρα δὲν εἶπατε μὲ βεβαιότητα πὼς εἶναι ἔνοχος;
 —Προμῶν, πάντως, νὰ συγκεντρώσω ὅλες τίς ἀποδείξεις. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση θὰ λάβῃ καταληκτικὰς διαστάσεις στίς ἐφημερίδες.

—Μιλάτε γιὰ ἐφημερίδες. Διαβάσατε προσεκτικὰ τὴν ἐφημερίδα σας σήμερα, ἀγαπητέ μου Ζάπ;

Κί' ὁ Πουαρώ ἔδειξε στὸν ντέκεκτιβ τὴν στήλη «Κοσμικὴ κίνηση». Ὁ Ζάπ τοῦδωκε τὴν ἐφημερίδα κί' ὁ φίλος του διάβασε:

«Χθὲς τὸ ἑσπέρα, ὁ σέρ Μόνταγκου Κόνερ παρέθεσε μέγα γεῦμα εἰς τὸ μέγα-

ρόν του, εἰς τὸ Τσίσογνι: τῆς ὄχθης τοῦ Ταμέσεως. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων, διεκρίναμεν τὸν σέρ Τζῶρτζ καὶ τὴν λαίδη ντὺ Φίς, τὸν γνωστὸν θεατρικὸν κριτικὸν κ. Τζάιμς Μπλάντ, τὸν σέρ Ὑσαρ Χάμμερφελντ τῶν «Ἀμερικανικῶν σπουτῶν Ὁδεργον» τὴν μίς Τζέην Γουίλκινσον (λαίδην Ἔντγκαρ), κτλ...».

Ὁ Ζάπ ἔμεινε κατάπληκτος γιὰ μιά στιγμή. Ὑστερα, εἶπε:

—Αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τὰ πράγματα. Τὸ ἀνακοινωθὲν ἔχει σταλῇ ἐκ τῶν προτέρων στὸν τύπο. Θὰ δῇτε ὅτι ἡ λαίδη Ἔντγκαρ δὲν παρέστη στὸ γεῦμα. Ὅτι γράφουν οἱ ἐφημερίδες δὲν πρέπει νὰ τὸ πιστεύουμε σὰν εὐαγγέλιο!

—Ὅχι βέβαια! Καὶ μόνο ἀπὸ περιέργεια πρόσεξα τὴν σημείωση.

—Τέτοια γεγονότα συμβαίνουν κάθε μέρα, κ. Πουαρώ. Ἀπαντήστε μου: Γιὰ ποῖο λόγο σᾶς κάλεσε ὁ λόρδος Ἔντγκαρ;

Ὁ Πουαρώ κούνησε τὸ κεφάλι του.
 —Δὲν μὲ κάλεσε καθόλου. Ἀντιθέτως, ἐγὼ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ ὀρίσῃ ἕνα ραντεβού.

—Ἀλήθεια; Καὶ γιατί;

Ὁ Πουαρώ δίστασε γιὰ μιά στιγμή.

—Θὰ ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή σας, εἶπε ἀργά, ἀλλὰ μὲ τὸν δικό μου τρόπο.

Ὁ Ζάπ ἀναστένανε. Μοῦ ἦταν ἀρκετὰ συμπαθητικὸς. Ὁ Πουαρώ κάπου-κάπου εἶναι τόσο ἐκνευριστικὸς.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τηλεφωνήσω σὲ κάποιο ἄτομο νάρθῃ ἐδῶ;

—Σὲ ποῖον;

—Στὸν κ. Μπράϊαν Μάρτιν.

—Τὸν στάρ τοῦ σινεμά; Τὴν ζητᾶ στὴν ὑπόθεσή μας;

—Ἐλπίζω νὰ βρῇτε τὴν κατάθεσή του πολὺ ἐνδιαφέρουσαν. Χάστινξ, θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὸν καλέσετε; Πῆρα τὸν τηλεφωνικὸ ὁδηγό. Ὁ καλλιτέχνης ἔμεινε σ' ἕνα μέγαρο στὰ περίερα τοῦ Σαιντ Τζέιμς Πάρκ.

—Βικτώρια 49499.

Σὲ λίγο, ἄκουσα τὴν μισοκοιμισμένη φωνή τοῦ Μπράϊαν Μάρτιν.

—Ἄλλο; Ποῖος τηλεφωνεῖ;

—Τὴν νὰ τοῦ πῶ; ρώτησα σκεπάζοντάς τὸ μικρόφωνο μὲ τὴν παλάμη μου.

—Νὰ τοῦ πῆς πὼς δολοφονήθηκε ὁ λόρδος Ἔντγκαρ καὶ πὼς τὸν παρακαλῶ νάρθῃ ἀμέσως.

Ἐπανελάβα τὰ λόγια τοῦ Πουαρώ. Ἀκουσα ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπληξέως ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

—Κύριε ἐλέησον! φώναξε ὁ Μάρτιν. Ὅστε τὸν σκότωσε ἡ...; θά-νω ἀμέσως.

—Τὴν εἶπε; ρώτησε ὁ Πουαρώ. Τοῦ τὸ ἐπανελάβα.

—Ἄ! ἔκανε εὐχαριστημένος. Αὐτὸ τὸ ὥστε τὸν σκότωσε ἡ...; τὸ περιέμενα.

Ὁ Ζάπ τὸν κύτταξε σαστισμένος.

—Κ. Πουαρώ, ἡ στάσις σας μὲ κατάπληκται. Στὴν ἀρχή, φαίνόσαστε νὰ θέλετε νὰ υπερασπίσετε τὴν ἀθωότητα αὐτῆς τῆς γυναικας καὶ τώρα κανεὶς θὰ μπορούσε νὰ ὀρκισθῇ πὼς δὲν πᾶντες ποτὲ νὰ τὴν θεωροῦτε ἔνοχον.

Ὁ Πουαρώ χαμογέλασε χωρὶς λέξη.

Η ΧΗΡΑ

Ὁ Μπράϊαν Μάρτιν ἦρθε ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά. Περιμένοντάς τον, ὁ Πουαρώ δὲν πρόσθεσε λέξη γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἦταν φανερό πὼς ἡ ἀγγελία τῆς

δολοφονίας τοῦ λόρδου Ἔντγκαρ εἶχε συγκινήσει ζωηρὰ τὸν νέο. Ἦταν κατάχαλμος καὶ μὲ σαστισμένα χαρακτηριστικά.

—Τὴν φοβερὴ τραγωδία! Κύριε Πουαρώ, εἶπε σφίγγοντάς μας τὸ χέρι. Εἶμαι κατασχευασμένος μολοντί αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήσσει ὑπερβολικά. Θυμάστε τί σᾶς εἶπα γθὲς;

—Βέβαια, εἶπε ὁ Πουαρώ, θυᾶμαι πολὺ καλὰ. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συστήσω τὸν ἱσπéκτορ Ζάπ, στὸν ὁποῖον ἔχουν ἀνατεθῇ οἱ ἀνακρίσεις.

—Μπορούσατε νὰ μὲ προειδοποιήσετε, ψιθύρισε ἐπιτιμητικὰ ὁ στάρ.

Χαιρέτησε ψυχρὰ τὸν ἱσπéκτορ, κάθισε κί' εἶπε:

—Γιατὶ διάβολο νὰ μὲ καλέσετε ἐδῶ; Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ὑπόθεσιν.

—Θαρρῶ πὼς κάνετε λάθος, ἀποκρίθηκε ὁ Πουαρώ. Συνδέσθε φιλικώτατα μὲ τὴν Τζέην Γουίλκινσον, ἔχετε παίξει μαζί σ' ἕνα σωρὸ φιλμ, τὴν γνωρίζετε πολὺ καλὰ. Κί' ὅμως, μόλις σᾶς ἀναγγέλλουν τὴν δολοφονία τοῦ λόρδου Ἔντγκαρ, δὲν διστάζετε νὰ συμπεράνετε πὼς σκότωσε τὸν σύζυγό της!

Ὁ στάρ τινάχτηκε:

—Πῶς;... Δὲν εἶναι ἔνοχος ἡ Τζέην;..

Ὁ Ζάπ ἐπενέβη:

—Ναί, ναί, κ. Μάρτιν, ἐκεῖνη εἶναι ἡ δολοφόνος.

—Φοβόμουν μὴν ὑπέπεσα σὲ μιά δυσάρεστη πλάνη, εἶπε ὁ Μπράϊαν Μάρτιν.

—Σὲ μιά ὑπόθεση σὰν κί' αὐτή, ἡ φιλία δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζῃ τὴν κρίση σας, παρετήρησε ὁ Πουαρώ.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ...

—Μὰ, ἀγαπητὴ μου σοβαρῶς, ἔχετε τὴν ἀπαίτηση νὰ υπερασπίσετε μιά γυναικὰ ἔνοχον φόνου;

Ὁ Μπράϊαν Μάρτιν ἀναστένανε.

—Αὐτὸ τὸ διαβήμα δὲν θὰ χρῆσιμευε σὲ τίποτα. Ὁ Ἔντγκαρ ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν.

—Πιστεύετε;

—Εἶμαι βέβαιος. Κί' ἡ Τζέην εἶναι ἀπολύτως πεπεισμένη. Δὲν εἶχε καθόλου ἐμπιστοσύνη στὴν μεσολάβηση κί' εἶχε ἐγκαταλείψει κάθε ἐλπίδα. Ὁ λόρδος Ἔντγκαρ δὲν θὰ ἐκάμπετο ποτέ.

Ὁ Πουαρώ χαμογέλασε. (Συνέχεια στὸ προσεχές)

—Ἡ Τζέην δὲν εἶναι κοινὴ δολοφόνος. Δὲν ἔχει καμμιὰ συναισθησὴ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Εἶναι ἀνεύθυνος...

—Οἱ ἔνοχοι θὰ ἀποφανεθῶν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, διέκοψε ὁ Ζάπ.

—Κ. Μάρτιν, εἶπε ὁ Πουαρώ, ἄς ἐξετάσουμε ψυχραῖα τὰ γεγονότα. Μὴν νομίζετε πὼς θὰ κατηγορήσω τὴν Τζέην, γιατί ἤδη κατηγορεῖται. Δὲν μπορεῖτε νάρθῃτε νὰ μᾶς πῆτε ὅτι ἐρέετε. Ἐχετε νὰ ἐκπληρώσετε ἕνα καθήκον ἐναντὶ τῆς κοινωνίας.

Καὶ πάλι ἀναστένανε ὁ στάρ.

—Ἀσφαλῶς ἔχετε δίκην. Τὴν θέλετε νὰ μάθετε;

Ὁ Πουαρώ κύτταξε τὸν Ζάπ.

—Ἀκούσατε τὴν λαίδη Ἔντγκαρ νὰ προφέρῃ ἀπειλὴς ἐναντὶ τὸν συζύγου της; ρώτησε ὁ ἱσπéκτορ.

—Ναί, πολλὰς φορές. Ἐλεγε πὼς ἂν δὲν τῆς ἀπέδιδοι τὴν ἐλευθερίαν της θὰ τὸν σκότωνε μιά μέρα.

—Μήπως ἐπρόκειτο γιὰ ἀπειλή... σὲ ἀστεία;

—Ὅχι. Πιστεύω πὼς μιλοῦσε σοβαρὰ. Μιά φορά μάλιστα εἶπε πὼς θὰ παίρνε ἕνα ταξί καὶ θὰ πῆγαινε νὰ τὸν σκοτώσῃ στὸ σπῆτι τοῦ!

Ὁ Ζάπ συνέχισε τίς ἐρωτήσεις του.

—Ἐπὶ πλέον, κ. Μάρτιν, ξέρομε πὼς ἤθελε νὰ χωρίσῃ γιὰ νὰ ξαναπαντρευτῇ. Ξέρετε με ποῖον;

—Μάλιστα. Μὲ τὸν δούκα τοῦ Μέρου.

—Μὲ τὸν δούκα τοῦ Μέρου! Μεγαλεῖα ἤθελε! Κί' ὁ σύζυγός της δὲν εἶναι τὸ διαζύγιο;

—Ὅχι. Ἀντιτίθετο ἀπολύτως.

—Εἶσθε βέβαιος;

—Τώρα, εἶπε ὁ Πουαρώ ἐπεμβαίνοντας στὴν συζήτηση, ἀρχίζει ὁ ρόλος μου, ἀγαπητέ μου Ζάπ. Ἡ λαίδη Ἔντγκαρ μὲ παρακάλεσε νὰ ἐπιχειρήσω νὰ πείσω τὸν σύζυγό της κί' εἶχα ραντεβού μαζί τοῦ σήμερα τὸ πρῶτ.</

ΔΥΟ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ

Διήγημα του "Αντζελο Γκάττι, της Βασιλικής 'Ακαδημίας της 'Ιταλίας

Εκείνος είχε φθάσει πριν από τρεις μέρες στο ξενοδοχείο και κατέκτησε άμέσως όλες τις γυναίκες, νηρές και νέες. 'Η καταδεξία του, η αγάπη του προς την μοναξιά βδειγναν άνθρωπο από πολύ καλό τζάκι. 'Ελαφρά μελαγχολία σκίαζε τα χαρακτηριστικά του. Οί ύπηρέτες τον αποκαλούσαν: «Κύριε κόμη».

...Μέσα στις ευωδίες της νύχτας, ο κόμης άρχισε την διήγησή του, που άκουνε οί γυναίκες, ξαπλωμένες στις πολυθρόνες τους, στον κήπο του ξενοδοχείου. Είναι τρεις τον αριθμό, με κορμί πλασμένο απ' τα σπόρ, ή μια ξανθή, ή άλλη μελαγχροινή κι ή τρίτη μια 'Αμερικανίδα. Κι' οί τρεις είναι φορτωμένες μπιζού.

— Γνώρισα έναν άνδρα, άρχίζει ο κόμης, πάνω-κάτω της ηλικίας μου που τον θεωρούσαν όλοι άπόλυτα εύτυχο-μένο και τυχερό σε όλα. 'Ηταν πλούσιος, όμορφος, έξυπνος. 'Ολοι τον ζήλευσαν. Είχε μια πολύ όμορφη γυναίκα που την είχε παντρευτή φτωχή άπό έρωτα. Μέσα σε τέσσερα χρόνια, εκείνη είχε γίνει ή λατρεία του. 'Εκείνος ήταν πολύ άπασχολημένος με τις υποθέσεις του. 'Ιδιοκτήτης νηματουργίας, άφηνε συχνά την γυναίκα του στο σπίτι ή στο ξενοδοχείο, ενώ ταξίδευε στην Εύρώπη όπου ήταν τα έργοστάσιά του. 'Η γυναίκα του όμως ήταν λιγάκι κουτή. 'Επληττε φοβερά, χωρίς να τό λή στον άνδρα της.

«Αυτός ήταν ο άνδρας της» σκέφτηκαν μαζί οί τρεις γυναίκες.

— 'Η καυμένη ή Σουλβία—ας την όνομάσουμε έτσι—περνούσε όλη την ήμέρα της στο ξενοδοχείο, αλλάζοντας τουαλέττες και κυττάζοντας τό πρόσωπό της στον καθρέφτη. Δέν την κατηγορούσε. Τό μεγάλο σφάλμα είναι το άνδρός της που την παραμελούσε.

«Σίγουρα αυτός ήταν ο άνδρας της» σκέφτηκαν οί γυναίκες, συγκινημένες απ' την σφοδρά που μάντευαν.

— Μιά μέρα το περασμένου φθινοπώρου, στο Ξενοδοχείο της Ριβιέρας όπου ή Σουλβία είχε περάσει μία βδομάδα στο πλευρό του άνδρός της, κι' ύστερα άπόμεινε μόνη, έφθασε ένας νέος. 'Ηταν απ' τους Δόν Ζουάν που δέν έχουν τίποτα τό ήθικώς άνώτερο, αλλά μόνο κάτι τό έπιφανειακό που άρέσει στις γυναίκες και τις γοητεύει.

Ο καινούργιος έφερμένος δέν έβλεπε άλλην απ' την Σουλβία. Της έκανε όμως τόσο διακριτικά κόρτε, που δέν τό άντελήθη κανείς άλλος άπό εκείνην.

»Λίγες μέρες ύστερα απ' τον έρχομό του νέου, κατέλυσε στο ξενοδοχείο ένας ήλικιωμένος κύριος. Ο τύπος του Σουλβία δέχτηκε στο δωμάτιό της τον ώραίο άγνωστο. 'Εκείνη άπάτησε τον άνδρα της χωρίς μεγάλη ευχαρίστηση, σχεδόν άμέσως όμως μεταμελήθηκε και φοβήθηκε. Σάν να διαπισθάνονταν τί έμελλε να συμβή. Την δεύτερα πρωϊνή, ο νέος έφυνε. Μόλις εκείνη έκλεισε παληού εύγενοϋς, που κύτταζε έπίσημα τις γυναίκες άνάμεσα απ' τό μο-

νόκλ του.

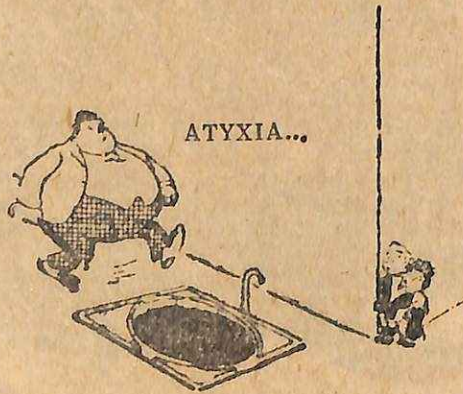
»Ο νέος με τον γέρο δέν άργησαν να δείξουν ζωηρά αντίπαθεια ο ένας για τον άλλο. Ο γέρος μάλιστα, όταν άντελήθη πώς ο νέος είχε έρωτευθή την Σουλβία, αυτοδιωρίστηκε μέντωρ της. 'Αρα, μπήκε άνάμεσα τους. Κι' όταν, τό Σαββατόβραδο, ήρθε ο άνδρας της για τό γουήκ-έντ, τοϋ συστήθηκε, πράγμα που τοϋ επέτρεπε να συνδεύη την γυναίκα του χωρίς να γεννώνται σχόλια.

□ □

— Τι τραγωδία! ψιθύρισε ή ξανθή στην μελαχροινή. Ο σύζυγος άπουσιάζει, εκείνη είναι άνικανή να άμυνθή κι' οί άλλοι δυο την διαφιλονικούν. 'Εκείνος συνέχισε:

— Ο γέρος καταντούσε άνυπόφορος στην Σουλβία. Αυτός ίσως έγινε άφορμή κι' ή νέα δέχτηκε ένα ραντεβού τοϋ άλλου, πρώτα στον κήπο τοϋ ξενοδοχείου κι' ύστερα στην πλάζ, σε προχωρημένη ώρα. 'Ενα βράδυ, σ' αυτή την πλάζ, ο νέος της έξωμολογήθηκε τό μυστικό της θλιμμένης ζωής του. 'Ηταν άρχοντικής οικογενείας, πολύ πλούσιος. Τα γρήματα όμως κι' ή καταγωγή δέν άποτελούσαν την εύτυχία και γι' αυτό ένοιωσε τον έαυτό του πολύ δυστυχισμένο. 'Η Σουλβία συγκινήθηκε. Τό φίλι που τοϋδωκε ίσως να ήταν παραπάνω άπό οίκο. Και να που εκείνη την στιγμή, ξεμύτησε, πίσω απ' τις καμπίνες, ο γέρος που έκανε, δήθεν, τον βραδυνό του περίπατο. Ο γέρος πλησίασε την Σουλβία σαν να μην είχε δη τίποτα. 'Αρκέστηκε να πη: «Έξω κάποιον που περνά για πλούσιος και καθώς πρέπει, ενώ είναι ένας παληάνθρωπος. Ξέρω πώς τον κατηγορούσαν ως χαρτοκλέφτη και πώς κατέστρεψε ένα σωρό γυναίκες. Κι' άντί να φυλαχτούν οί γυναίκες απ' αυτόν, αντίθέτως τοϋ παρέχουν την εύνοιά τους!»

«Μιά νύχτα, συνέχισε ο νέος, όταν έλειπε ο άνδρας της στην Γαλλία, ή πίσω του την πόρτα, άκουσε να χτυπούν έλαφρά. 'Υπέθεσε πώς έπέστρεψε ο φίλος της και τοϋ άνοιξε. Και μπήκε άύστηρος-άύστηρος... ο γέρος...

Ο ένας πιτσιρίκος στον άλλον.—Πάει Τυτό, δέν θα πέση. Δέν τον παίρνει ή τρύπα...

Οί γυναίκες έπνιξαν μία κραυγή.

— «Είδα να βγαίνει τον έραστή σας, είπε, και θαπρεπε να είδοποιήσω τον σύζυγό σας. Δέν θα τό κάνω όμως αυτό γιατί έχω οικονομικές στενοχώριες. Έχασα πολλά στα χαρτιά και θα άτμασθώ άν δέν πληρώσω τό χρέος μου. Θα μοϋ υπογράψετε ένα τσέκ 50.000 λιρετών».

— «Ωστε έτσι, μ' έκβιάζετε;...»

»Μην νομίζετε πώς αυτόν τον διάλογο τον έπενόησα εγώ. 'Η γυναικισμένη άφισε ένα γράμμα όπου άναφέρονται όλα λεπτομερώς. 'Η γυναίκα, μόλις άπόμεινε μόνη, άφου έφυγε ο γέρος με τό τσέκ, ένοιωσε φρίκη κι' άηδία για ό,τι είχε κάνει. Τό πρωϊ την βρήκαν σκοτωμένη. Είχε δηλητηριασθή.

Τα μάτια των γυναικών ήσαν πλημμυρισμένα δάκρυα.

— Τό πιο άπίστευτο, συνέχισε ο «κόμης» τονίζοντας τις λέξεις, είναι ότι ο γέρος κι' ο νεαρός έραστής, οί δυο ψευτο-άντίζηλοι, ήσαν πατέρας και γιοί.

— «Οχι-δά!»

— Από άρχοντική οίκογένεια, ξεπεσμένη όμως. 'Εργάζονταν μαζί. Ο νέος σαγήνευε τις γυναίκες. Ο γέρος με τό άύστηρό ύφος του και τις συμβουλές του, τις έσπρωχνε προς την άμαρτία. Ξαφνικά, ή φωνή τοϋ νέου έσβυσε.

»Απ' την πόρτα της εισόδου, φάνηκε ένας γέρος που τον ώδηγούσε ένα γκαρσόνι τοϋ ξενοδοχείου προς τον κήπο.

»Ενώ πλησίαζε, οί γυναίκες κατατρομαγμένες πρόσεξαν τό άύστηρό ύφος του, τό μονόκλ του... Ο καινούργιος έφερμένος κύτταζε έπίσημα τις γυναίκες, πίσω απ' τό μονόκλ του.

— Ο πατέρας τοϋ κυρίου έφθασε, άνήγγειλε στον νέο τό γκαρσόνι, ενώ ο γέρος γαίρετούσε με στοργική χειρονομία τον γιοϋ του.

Οί γυναίκες τινάχτηκαν ήρθες με μία κραυγή φρίκης. Κι' ο νέος είψε σηκωθή. Τό χαμόγελό του ήταν άπαίσιο.

— Περνούσα με άυτοκίνητο και σκέφτηκα νάρθω να σε βρω, άρχισε ο γέρος. Τί σημαίνουν όμως αυτά; ρώτησε κατάπληκτος βλέποντας τις γυναίκες να τρέπονται σε άτακτον φυγήν.

Ο νέος βλαστήμησε σαν καρροτσέρης:

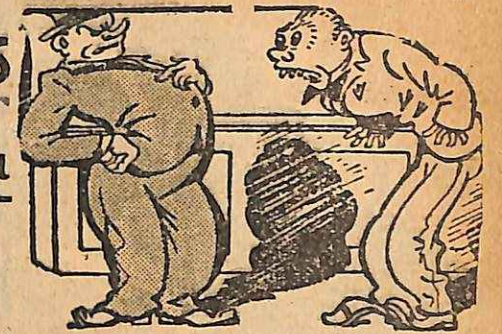
□ □

— Κατάλαβα. Και πάλι οεν μπόρεσε ν' άντισταθής στην έπιθυμία να κάνης έντύπωση! είπε ο γέρος. Δέν σοϋ φτάνει ότι κάνεις βρωμοδουλειές, έχεις την άπαίτηση να σε συγαρούν κιόλας, έστω κι' άν σε περιμένουν τα κάτεργα! Ξέρεις πώς τό κολλιέ της ξανθής άξίζει τουλάχιστον 100.000 λιρέτες. Να τί νάνουμε με τις καυχησιολογίες σου! Και τώρα, έτοίμασε τις βαλίτσες σου, γιατί μās μυρίστηκαν εδώ, γυιέ μου!

ANTZELO GATTI.

Τρελλαθηκε ο Αρθούρος

Ευθυμογράφημα του Μαξιμί

—Είμαι ο άγιος Μιχαήλ!...

ή κ. Σεμίραμις Στίπ ήταν μία γυναικάρα που δέν λογάριζε καθόλου τον σπιθαμιαίο 'Αρθούρο Στίπ, σύζυγό της.

— Να την πάρη ο διάβολος! ψιθύριζε κάποτε ο 'Αρθούρος, όταν τον ξυλοφόρωνε. Ο διάβολος, όμως, φρονίμως ποιών δέν έννοούσε να πάρη την Σεμίραμι.

Ο 'Αρθούρος, λοιπόν, έκανε, υπομονή ως τη μέρα που έκανε μερικά λεφτά κι' έγκατέλειψε την συζυγική στέγη για πάντα. Φεύγοντας όμως φρόντισε να της γράψη δυο λόγια.

«Σεμίραμις,

«Μ' άρέσει πολύ τό μωσαράκι κι' έσύ έλμμένες να με ταίξεις βωδινό ή κατοικίσιο. Έχω άδυναμία στα μακαρόνια κι' έσύ τα έξωστράκιες απ' τό μενού μας. 'Αντιθέτως, μαγειρεύεις διαρκώς μπαμπούνοφάσουλα που θαράινουν σαν μολύβι στο στόμαχί μου. Δέν έχω τό δικαίωμα να διαμαρτυρηθώ γιατί ή παραμικρότερη αντίρρηση μου σε κάνει έξω-φρενών. Φθάσαμε στο άπροχώρητον.. Καλλίτερα να τελειώνουμε μία για πάντα. Μην ψάχνης να με βρής, γιατί ματαιοπονείς. Ξαναφτιάξε την ζωή σου όπως καταλαβαίνεις και... χαιρε!...».

»Υστερ' απ' αυτό, μπήκε σ' ένα καλό ρεστωράν και πηρήγγειλε μωσαράκι ψητό και μακαρόνια παρμεζάνα.

— Τι ώραίο πράγμα να άνακτās την έλευθερία σου! 'Ελεγε άνάμεσα σε δυο μπουκιές. Γκαρσόν! μία μερίδα γραβιέρα και καφέ Βραζιλίας, απ' τον καλλιτερο!

Γέλασε:

— «Όσο συλλογιέμαι τι θα γίνη όταν ή Σεμίραμις πάρη τό γράμμα μου! Θα πάσχη όλα τα πιατικά! Εγνοια της, όμως, και δέν θα τα πληρώσω εγώ!

»Αφου πλήρωσε στο ρεστωράν, έψαξε στις τσέπες του να βρή τον μεγάλο φαέκκο που είχε παραγγείλει με χιλιάρικα.

— Κατάρα! ψιθύρισε κιτρινίζοντας, έχασα τον θησαυρό μου στο σπίτι μέσα σε μία παληά βαλίτσα... Τώρα την έπαθα! 'Αντίο όνειρο συζυγικής άνεξαστησίας!

—Ο άγιος Μιχαήλ θέλει σήμερα, να φάγη μωσαράκι!...

Ο 'Αρθούρος, φυσικά, δέν είχε τό θάρρος να έλασουργήσει στο σπίτι του. Σκέφθηκε: ο μόνος τρόπος να ξεφύγη

κάνεις απ' τα αντίποινα της Σεμίραμις ήταν να ύποκριθι τον τρελλό!

Σιγά-σιγά, συνήθισε αυτή την σκέψη. «Ωρμησε μέσα σ' ένα κεντρικό κατάστημα και χειρόνομώντας ζωηρά φώναξε:

— Τό τμήμα των όπλοπολυβόλων, παρακαλώ! Μοϋ χρειάζεται ένα όπλοπολυβόλο για να έξοντώσω τους έχθρούς μου!

»Ολοι όσους ρωτούσε, τον έστελναν από τμήμα σε τμήμα.

— Θα με συλλάβουν, επί τέλους, να ή δχι; άναρρωτιόταν ο 'Αρθούρος που προκαλούσε στο πέραςμά του περισσότερο οίκοτο παρά φόβο.

Τέλος, ένας έπιθεωρητής τοϋ ύπέδειξε τό τμήμα κυνηγετικών όπλων. «Όταν έφθασε, όμως, εκεί, ο 'Αρθούρος είπε στον ύπάλληλο:

—Κατάρα! Ξέχασα τον θησαυρό μου στο σπίτι!

— Κύριε, σκέφθηκα ώριμότερα. Δέν μοϋ χρειάζεται όπλοπολυβόλο αλλά τεθωρακισμένο άυτοκίνητο.

Ο ύπάλληλος τον κύτταξε σαστισμένος, είπε, όμως, στον ύπάλληλο τοϋ άσανέρ:

— Οδήγησε τον κύριο στο τελευταίο πάτωμα όπου θα βρή άσφαλώς ό,τι ζητεί.

Κι' έσκασε στα γέλια.

— Πιάς είσθε; τον ρωτούν έπανω.

— Είμαι ο 'Αγιος Μιχαήλ που νίκησε τέν δαίμονα!

Στό τελευταίο πάτωμα, ο ύπάλληλος παρέδωσε τον 'Αρθούρο σ' έναν άλλον έπιθεωρητή, λέγοντας:

— Πάρτε τον υπό την προστασία σας. Ο φουκαράς είναι παλαβός και πιστεύει πώς είναι ο 'Αγιος Μιχαήλ.

Ο έπιθεωρητής, παληός άνθυπασιπτής, παρασημοφορημένος, άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο τοϋ 'Αρθούρου:

—Κύριε Άγιε Μιχαήλ, είπε, τί ζητάς άκριβώς;

— Άπολύστατα, άποκρίθηκε ο 'Αρθούρος—για να τον κλείσουν μία ώρα άρχίτερα μέσα—την ηλεκτροκίνηση των πατινιών και την ύποχρεωτική άντασφυζιόγονον κάσκα για τους έλέφαντας. Σύμφωνοι;

— Άπολύτως!

Σε λίγο ο Στίπ, περιστοιχιζόμενος από δέκα άστυφύλακες, έλαβε την ά-

γούσαν για τό γραφείον τοϋ άστυνόμευ, από όπου τον έστειλαν στο νοσοκομείο της φυλακής.

— Επί τέλους, άναστένανε, γλύτωσα!

»Εκεί, ένας άύστηρος ψυχίατρος τον εξέτασε προσεκτικά. Ο 'Αρθούρος, που φοβήθηκε μην παρατράβηξε τό σκοινί:

— Ξέρετε, είναι κουταμάρες. Δέν είμαι τρελλός, ψιθύρισε τοϋ γιατροϋ.

— Τό κατάλαβα! τοϋ είπε ο άλλος κλείνοντάς του τό μάτι.

— Για τό θεό, όμως! Μην πήτε τίποτα της γυναίκας μου.

— Μείνετε ήσυχοι, καλέ μου 'Άγιε Μιχαήλ, ξέρομε πώς ή γυναίκα σας σας περιμένει με τό όπλοπολυβόλο της και θέλει να σας κάνει κόνι, για να σας κρεμάση στην κουζίνα!

Και διέταξε σε δυο νοσοκόμους:

— Προσέξτε τον ώσπου να μεταφερθι στο φρενοκομείο. Θέλει να άποδείξη πώς δέν είναι τρελλός. 'Η περίπτωση του είναι σοβαρά.

□ □

Είδοποιθηείσα απ' την άστυνομία ή κ. Σεμίραμις κατέφθανε την έπομένη στο φρενοκομείο.

—Ο καυμένος ο άντρας μου δέν ήταν στα καλά του, άποδείξη ότι μούγραψε αυτό τό γράμμα.

— Δέν πρέπει πρό παντός να τοϋ άντιμιλήτε. Πιστεύει πώς είναι ο 'Αγιος Μιχαήλ που νίκησε τον δαίμονα.

»Η Σεμίραμις, μόλις είδε τον άντρα της, τον άγκάλιασε:

— 'Αναγνώριζεις την γυναικούλα σου, ω 'Άγιε Μιχαήλ;

— Ναί, ναί, Σεμίραμις. Δέν έχομε πιά δουλειά εδώ. Πάμε σπίτι.

Οί νοσοκόμοι, όμως, γράπωσαν τον 'Αρθούρο Στίπ.

□ □

»Επί δυο μήνες, ο ψευδοτρελλός ύπέστη ψυχρολούσιες που τον έκαναν να συχαθή τό γέρο.

Τέλος, τον παρέδωκαν στη γυναίκα του:

— Πρό παντός μην τοϋ άντιμιλήτε! συμβούλεψε ο γιατρός, για να μην γίνη μανιακός!

Κι' έτσι, σήμερα που είναι στο σπίτι του, ο 'Αρθούρος έχει στο πλευρό του μία γυναίκα... άρνάκι. 'Αν τοϋ άρνηται κάποιος φαγητό, ο φίλος μας άγριεύει:

— Ο 'Αγιος Μιχαήλ θέλει σήμερα να φάγη μωσαράκι.

— Πάει, τον ξανάπιασε! σκέπτεται ενώ στυαυροκοπιέται ή Σεμίραμις.

Και τοϋ λέει φωναχτά:

— Καλά, ό,τι θέλεις, χρυσούλη μου, με μακαρόνια παρμεζάνα!

ΜΑΞΙΜ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΙΑΤΡΙ
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΑ

(Περὶληψις
τῶν προηγουμένων)

Ὁ Τζίμ Λαίηντον παντρεύτηκε τὴν Ἐ-
βελιν Προτέρου. Μισή-
ώρα μετὰ τὸν γάμο αὐτὸς καὶ ὁ ἐξάδελ-
φός του Τζάκ Λαίηντον ποὺ ἦσαν ἀχώ-
ριστοι, ἀνακαλύπτουν στὸν πόλεμο ὅπου
ὑπηρετοῦν ὡς ἀξιωματικοί. Μιὰ ἐβδομά-
δα ἀργότερα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δύο.
Περνοῦν δέκα χρόνια. Ἡ Ἐβελιν
Λαίηντον σκέπτεται ὅτι ἴσως θὰ ἔπρεπε
νὰ ξαναπαντρευτῇ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ, ἐπονομα-
ζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του «Πίθρος»
συναντᾷ σ' ἓνα γερμανικὸ χωριὸ μιά
θραυτὰ καταιγίδος κάποιον Γερμανὸ χω-
ρικὸ μισορήθιο καὶ μονγκὸ καὶ τὸν προ-
σκαλεῖ νὰ μεταβιβάσουν ἓνα δένδρο ποὺ
φράζει τὸν δρόμο τοῦ αυτοκινήτου του.

Ἐνα μεγάλο κλαδί χτυπᾷ κατακέφαλα
τὸν Γερμανὸ καὶ ὁ Μάννινγκ μένει κα-
τάπληκτος. Διὰ ἀνασπασμόντας τὸν πλη-
γωμένο ποὺ ἔχει σωριασθῇ καταγής, τὸν
ἀκούει νὰ τοῦ λέη: «Ἐ Πίθρος, σπου-
δαία ὁδὸδα τί λές κ' ἐσύ;» καὶ λιποθυμᾷ
πάλι. Ὁ Μάννινγκ τὸν μεταφέρει σπύτι
του καὶ διὰ αὐτὸς συνέχεται τοὺς λέ-
γει ὅτι εἶναι ὁ Λαίηντον. Δὲν θυμᾶται
ὅμως πᾶς ἂν εἶναι ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ γράφει μιὰ
ἐπιστολὴ στὴν ἐξάδελφον τῆς γυναίκας
του, τὴν Ἐβελιν ἢ ὅποια εἶναι σύζυγος
τοῦ Τζίμ Λαίηντον καὶ τῆς ἐξηγεῖ τὸ
καταπληκτικὸ γεγονός τῆς ἐμφάνισι-
δος ἀπὸ τοὺς δύο Λαίηντον. Ὑστερὰ
πηγαίνει σπύτι τῆς καὶ συζητοῦν.

Στὸν πύργο τοῦ Λαίηντον ὅπου κα-
τοικεῖ ὁ γέρος σέρ Κότερελ, Λαίηντον,
παπποῦς τοῦ Τζίμ καὶ τοῦ Τζάκ, μα-
ζεῦνται ὅλοι γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὁ νεοεμ-
φανισθεὶς τὴν ταυτότητά του, τὴν ὁποία
διαμφισβητεῖ ὁ Κότερ. Ἀμπερ, ἀνεψιὸς
τοῦ σέρ Κότερελ, ὁ ὁποῖος θὰ χάσῃ
τὴν μεγάλη κληρονομία τοῦ θεοῦ του
ἂν ὁ ἕνος ποὺ ἱσχυρίζεται ὅτι εἶναι
ὁ Λαίηντον εἶναι πράγματι ἓνας ἀπὸ
αὐτοὺς. Ἡ ἐξέτασις τοῦ Λαίηντον
ἐντεταλνέται καὶ ὅλοι σιγά-σιγά ἐντὸς τῶν
ἡμερῶν φυσικά, ἀρχίζουν νὰ πείθονται
ὅτι ἔχουν ἀντίκρου τοὺς τὸν πραγματικὸν
Λαίηντον. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ
παππὸς του, σέρ Κότερελ, ὁ ὁποῖος φω-
νάζει ὅτι ἔχει τὴν ἀπόδειξη ποὺ ἐπιθυ-
μοῦσε.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; φώναξε ὁ Κότερ
Ἀμπερ.

Μορφές πού

(Ἡ συνέχεια)

—Δὲν νὰ πᾶ, δήλωσε ὁ σέρ
Κότερελ ποὺ διακόπηκε, ἔ-
κανε τὸν γυρὸ τοῦ τραπε-
ζιοῦ καὶ ἔβαλε τὸ χέρι στὸν
ὤμο τοῦ Λαίηντον. Θέλω νὰ πᾶ ὅτι
αὐτὸς εἶναι ὁ ἐγγονός μου ποὺ ξανα-
γύρισε. Ἀς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνο-
μα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε ἐλαφρὰ καθὼς
πρόσθετε:

—Γκρέγκορ, σὰς παίρνω μάρτυρα,
σὰς παίρνω ὅλους γιὰ μάρτυρας ὅτι
εἶμαι πεπεισμένος πὼς αὐτὸς εἶναι
πραγματικὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐγγονούς
μου!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΠΑ- ΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ἡ Ἐβελιν δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ
πὼς εἶχε ὁρεθῇ στὸ χῶλλ. Δὲν εἶχε
παρὰ ἓνα πῶμο: ν' ἀπομακρυνθῇ γιὰ-
τὴν δὲν εἶχε πιά κανέναν ρόλο νὰ παί-
ξῃ στὸ ἔργο ποὺ παιζόταν τώρα. Οἱ
ἀγανακτισμένες διαμαρτυρίες τοῦ ζευ-
γους Ἀμπερ καὶ ἡ θριαμβευτικὴ χα-
ρὰ τοῦ σέρ Κότερελ δὲν τὴν ἐνδιέφε-
ραν. Ἦθελε νὰ φύγῃ.

Ὁ Μάννινγκ τὴν πρόφθασε τὴν στιγ-
μὴ ποὺ εἶχε φορέσει ἥδη τὸ ἀδιάβροχό
της καὶ ἔβαζε τὸ καπελλάκι της μ' ἓ-
να χέρι ποὺ ἔτρεψε. Τῆς εἶπε:

—Φεύγετε, παιδί μου;
Ἡ Ἐβελιν ἔκανε ἓνα νεύμα κατα-
φατικό.

—Τότε, δέχεστε νὰ μὲ πάρτετε μαζί
σας; Ὁ Λαίηντον θὰ μείνῃ ἐδῶ, μὰ
ἐγὼ πρέπει νὰ ἐπιστρέψω.

—Θέλω νὰ φύγω... δὲν ἀντέχω πιά,
εἶπε ἡ νέα γυναίκα μὲ φωνὴ ὑπόκω-
φη.

Ὁ Μάννινγκ τὴν ἐσπρωξε ἐλαφρὰ
πρὸς τὴν πόρτα, ρωτώντας:

—ἔχετε τὸ αυτοκίνητό σας; Πολὺ
καλὰ. Ἀνεβήτε καὶ ἐρχομαι ἀμέσως.
Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε ἱ-
κετευτικά:

—Δὲν θ' ἀφήσετε κανέναν νὰ ἔλθῃ,
δὲν εἶν' ἐγὼ; καὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο...

—Ὁχι, θέβαια! Γιὰ ποιὸν μὲ παίρ-
νετε; Πηγαίνω μόνο νὰ τοὺς εἰδοποιή-
σω ὅτι φεύγω.

Ἡ Ἐβελιν πλησίασε στὸ αυτοκίνη-
το καὶ κατέβασε τὸ καπὸ γιὰτὶ δὲν
ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν θροχὴ. Τὴν στιγ-
μὴ ποὺ στερῶνε τὸ τελευταῖο λουρὶ,
ὁ Μάννινγκ κατέβηκε τρέχοντας τὰ

σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου:

—Θέλετε νὰ ὀδηγήσω ἐγὼ; ρώτησε.
Μὰ, ἀγαπητή μου μικρούλα θὰ γίνωμ
μούσκεμα!

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ναί, ὀδηγήστε!

—Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ ἔρ-
χωμαι, εἶπε ὁ ταγματάρχης μ' ἓνα
μορφασμό, καθίζοντας στὸ θολάν.

Τὸ αυτοκίνητο ξεκίνησε. Ὁ Μάν-
νινγκ ἔρριξε μιὰ ματιά στὴν Ἐβελιν
καὶ ρώτησε:

—Ἐπιθυμεῖτε νὰ μιλήσετε;

—Ὁχι.

Ὑστερὰ, διέτρεξαν σιωπηλοὶ πενήν-
τα χιλιόμετρα, ἐνῶ ἡ νέα γυναίκα ἄ-
φησε νὰ κυλοῦν τὰ δάκρυά της καὶ ἡ
θροχὴ μαστίγωνε τὸ φλογισμένο της
πρόσωπο.

Κόντευε νὰ σουρουπώσῃ καὶ ἡ θρο-
χὴ ἀρχίζει νὰ παύῃ ὅταν ὁ Μάννινγκ εἶ-
πε ἔξαφνα μ' ἓναν ὀντο ἐγκάρδιο:

—Υπάρχει ἓνα μαντῆλι καθαρὸ, στὴν
τσέπη τοῦ σακκακιό μου πρὸς τὸ μέ-
ρος σας...

Ἡ Ἐβελιν χαμογέλασε συγκινη-
μένα:

—Πίθηκε, εἰσθε ἓνας ἄγγελος!

—Τὸ ξέρω!

—Μὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια!

—Βλέπετε, μ' ἔχει δασκαλέψει ἡ
Λούση. Ἄν ὑπάρχῃ στὸν κόσμον ἓνας

ἄνθρωπος ποὺ νὰ ξέρῃ καλύτερα ἀπὸ
μένα ποῖα στιγμή μιὰ γυναίκα ἔχει
ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα καθαρὸ μαντῆλι, πῆ-
τε μοῦ ποῖος εἶναι καὶ θὰ πᾶω νὰ τὸν
σκοτώσω. Γιὰ νὰ μιλήσωμ με σοβαρά,
εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ δὲν μετα-
βλήθηκατε σὲ πέτρινο ἀγαλμα...

—Τὸ μαντῆλι σας εἶναι περίφημο.
Εἶχα κ' ἐγὼ ἓνα, δύο μάλιστα, ἀλ-
λά...

—Κανένα γυναικεῖο μαντῆλι δὲν
μπορεῖ νὰ σφογγίσῃ ἀληθινὰ δάκρυα.

Μπορεῖ ποτε-ποτε νὰ σὰς χρησιμεύῃ
ὅταν θέλετε νὰ τὸ ἀκουμπάτε στὰ μά-
τια σας καὶ νὰ παίρνετε ἓνα ἐνδιαφέ-
ρον ὄφιο, μὰ δὲν ἔχει καμμιὰ χρησι-
μότητα στὶς σοβαρὲς περιπτώσεις.

—Πίθηκε, ποτε φεύγετε;

—Ἀῤριο, ὑποθέτω, μὰ δὲν εἶμαι ἀπο-
λύτως θέβαιος. Στὴν πραγματικότη-
τα—αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀπολύτως ἐπι-
στευτικό—μοῦ προσφέρουν μιὰ θέση

στὸ Ἐπιτελεῖο. Δὲν ἔχει ἀποφασισθῇ
ἀκόμη καὶ θάχω κάποια συζήτηση σχε-
τικὴ μὲ τὸ ζήτημα αὐτοῦ αῤριο. Ὡστε

κατὰ πάσαν πιθανότητα δὲν θὰ φύγω
πρὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

Καθ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ διαδρομὴ
μιλήσαν γιὰ τὸν Ντόναλντ, γιὰ τὴν
Λούση, γιὰ τὴν ἐλπίδα ποὺ εἶχαν οἱ

Μάννινγκ νὰ θροῦν ἓνα διαμέρισμα,
γιὰ ὅλα τέλος, ἐκτός γιὰ τὸν Λαίη-
ντον. Ὅταν σταμάτησαν στὸ σπύτι τῆς

Ἐβελιν, ἐκείνη κατέβηκε καὶ εἶπε:

—ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πᾶτε τὸ
αὐτοκίνητό μου στὸ γκαράζ; ἔχω τὸ
ἴδιο πάντα, σπύτι γωνία τοῦ δρόμου.

Σὰς εὐχαριστῶ χίλιες φορές.

Ἐκανε μερικὰ θήματα, σταμάτησε,
ἔμεινε ἀναποφάσιστη ἓνα λεπτό, ὕστερ-
α ρώτησε:

—Πίθηκε, ποῖος νομίζετε ὅτι εἶνε;

ΖΩΝΤΟΝΕΥΟΥΝ σπ' τὸ παρελθόν

Ὁ ταγματάρχης τῆς ἔρριξε ἓνα δι-
απεραστικό βλέμμα καὶ ἀπάντησε:

—Θέλετε νὰ πῆτε ποῖος ἢ ποῖος ἀπὸ
τοὺς δύο;

Ἡ νέα γυναίκα εἶπε μὲ ἀνυπομονη-
σία:

—Πίθηκε, μὴν προσπαθῆτε νὰ ξεφύ-
γετε! Ἀπαντήστε μου! Θέλω νὰ μά-
θω τὴν ἀλήθεια. Ποῖο εἶναι τὸ θάθος

τῆς σκέψέως σας;

—Νομίζω... νομίζω...

—Πιστεύετε ὅτι εἶναι ὁ Τζάκ ἢ ὁ

Τζίμ;

—Πιστεύω ὅτι εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς
δύο... Ἄν ὅμως δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε

ἔσεῖς, πὼς θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω,
ἐγὼ;

—Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σας;

—Ναί.

Ἡ Ἐβελιν στράφηκε, διέσχισε τὰ
σκαλιά τῆς εἰσόδου καὶ μπῆκε στὸ
σπύτι της.

□ □

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, χτύπησε τὸ κου-
δοῖνι τοῦ τηλεφώνου. Ἡ νέα γυναίκα
ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικό καὶ εἶπε:

—Ἄλλο!

—Μπορῶ νὰ μιλήσω στὴν κυρία

Λαίηντον;

Ἦταν μιὰ φωνὴ ἀνδρική ποὺ ἡ Ἐ-
βελιν ἀναγνώρισε ἀμέσως ὅτι εἶχε ἀ-
κούσει τὸ ἀπόγευμα στὸ Λαίηντον
Μάννορ. Εἶχε ἀντηχῇ τότε παρὰξε-
να στ' αὐτιά της νέας γυναίκας, χωρὶς
νὰ ξυπνήσῃ μέσα της καμμιὰν ἀνά-
μνηση. Τώρα ὅμως, ἀλλοιωμένη ἀπὸ
τὴν ἀπόσταση φαινόταν πρὸ διαπερα-
στικῇ κ' ἔκανε τὴ μνήμη της νὰ πάλ-
λεται.

—Ἐδῶ, κυρία Λαίηντον. Ποῖος τη-
λεφώνει;

Πέρασε ἓνα λεπτό σιωπῆς. Κι' ὕστε-
ρα ἡ φωνή, ἡ γνωστὴ φωνὴ ἀπάντησε
μὲ μιὰ μόνο λέξη:

—Λαίηντον!

Ναί... Ἰδοὺ τί ἦταν τώ-
ρα: ἓνας ἄνδρας ποὺ δὲν εἶχε παρὰ
ἓνα οἰκογενειακὸ ἐπίθετο, ὁ ἐγγονός

τοῦ σέρ Κότερελ, ὁ κληρονόμος τοῦ
Λαίηντον Μάννορ... Μὰ γιὰ κείνην
ποῖος ἦταν; Ἐνας σύζυγος; Ἐνας

ἐρωτευμένος; Ἐνας φίλος; Ἡ τίπο-
τα ἀπὸ ὅλα αὐτά;

Δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ. Τί νὰ πῇ
σ' ἓναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀντιπροσώ-
πευε παρὰ ἓνα ὄνομα μονάχα;

Ἡ φωνὴ ρώτησε μὲ ἀγωνία: «Εἶ-
σε ἐκεῖ;» καὶ ἐκείνη ἀπάντησε:

«Ναί» μ' ἓνα εἶδος μηχανικῆς ἀνέ-
σεως.

—Ἦθελα νὰ ἐρθω νὰ σὰς δῶ, εἶπε
ὁ Λαίηντον. Πρέπει νὰ σὰς μιλήσω. Ἐ-
πιτρέπετε; Φύγατε τόσο γρήγορα!

—Ναί, ἀπάντησε μόνο ἡ Ἐβελιν.

—Πότε μπορῶ νὰ ἔλθω;

—Δὲν ξέρω.

Ἡ φωνὴ ἔγινε δυνατώτερη καὶ εἶπε

ζοηρά:

—Υποθέτω ὅτι εἶναι πολὺ ἀργά, ἀ-
πόψε;

—Ναί.

—Εἰσθε θέβαιη;

—Ναί.

—Ἀῤριο, λοιπόν;

—Ναί.

Ἡ φωνὴ ρώτησε μ' ἓνα τόνον ἀγω-
νίας:

—Μήπως εἰσθε ἄρρωστη;

—᾽Ω! ὄχι!

—Τὸ ἀπόγευμα ὑπῆρξε δύσκολο γιὰ

σας.

Τώρα ὁ τόνος ἦταν νεανικὸς καὶ ἡ
Ἐβελιν ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό ἀ-
πότομα, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπο-
φέρῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτήν. Ἡ δὲν ἦ-
ταν πιά τοῦ τωρινοῦ Λαίηντον; ἀνακα-
λοῦσε ἀναμνήσεις, ἐλπίδες, χαρὲς ἀλ-
λοτινῶν καιρῶν ποὺ εἶχαν σφύσει ἐδῶ

καὶ δέκα χρόνια. Ἦταν φριχτὸ νὰ τις
βλέπῃ κανεὶς νὰ ἀναπνεύσῃ σὰν εἰρω-
νεία μέσα ἀπὸ τὸν τάφο τους...

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Ὅταν ὁ Λαίηντον μπῆκε τὴν ἄλλη

μέρα στὸ διαμέρισμά της Ἐβελιν τοῦ

φάνηκε ὅτι ἔβγαλε ἀπὸ τὸν χειμῶνα
γιὰ νὰ μῇ στὴν ἀνοιξη. Ἐκλείσε τὴν

πόρτα στὴν οὐλίχλη καὶ μπῆκε σ' ἓνα
δωμάτιο ποὺ φαινόταν φωτεινὸ, ἀκόμα

καὶ ὅταν δὲν ὑπῆρχε ἥλιος.

Ἐνα τραπεζάκι ἐρισκόταν στὴν μέ-
ση καὶ ὑπῆρχε ἐπάνω του ἓνας μεγά-

λος δίσκος γεμάτος μὲ ἀνοιξιὰτικα
λουλούδια: βιολεττές, πριμαέρες,
γαρύφαλλα, ναρκίσσους. Ἡ Ἐβελιν
ἐρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἦ-
ταν ντυμένη μ' ἓνα πράσινο φόρεμα
καὶ τὰ χέρια της ἦταν γεμάτα ὑα-
κίνθους.

Καθὼς ὁ Λαίηντον προχωροῦσε,
ἄφησε νὰ τῆς πέσουν τὰ λουλούδια
καὶ τοῦ ἀπηύθυνε ἓνα γλωσσὸ χαμόγε-
λο, τείνοντάς του ἓνα χέρι ὑγρὸ καὶ
κρύο. Αὐτὸ τὸν πάγωσε... Ἐνεσάρκω-
νε τὴν ἀνοιξη, μὰ ἡ ὑποδοχὴ της θυμι-
ζε τὸν χειμῶνα.

—Θὰ ἔκανε πολὺ κρύο κατὰ τὴν δι-
αδρομὴν σας μὲ τ' αὐτοκίνητο, εἶπε ἡ
Ἐβελιν. Τὰ λουλούδια αὐτὰ εἶναι ὑ-
πέροχα, δὲν θρίσκετε; πρόσθεσε ξα-
ναπαίρνοντας τοὺς ὑακίνθους καὶ κρύ-
βοντας τὸ πρόσωπό της στὴν μυρωμένη
δέσμη των. Ἡ Ζέσσικα μὲ ἔστειλε ἓ-
να μεγάλο κουτί σήμερα τὸ πρωί.

Ὁ Λαίηντον δέχθηκε αὐτὸ τὸ προει-
σαγωγικὸ θέμα καὶ ρώτησε:

—Ποῖα εἶναι ἡ Ζέσσικα;

—Ἡ Ζέσσικα Σάμινγκ ποὺ κρατᾷ τὸ
μισὸ διαμέρισμά μου. Εἶναι μιὰ καλ-
λίτεχνος καὶ τὸ ἐργαστήριό της εἶναι
ἐδῶ κοντά. Κατοικοῦμε μαζί ἀπὸ ἐξη-
νὰ, ἑπτὰ, χρόνια. Θὰ σὰς ἀρέσῃ. Τώ-
ρα, θρίσκεται προσωρινῶς στοὺς γο-
νεὶς της, στὸ Ντιβονσάιρ καὶ διὰ τη-
ναίνει ἐκεῖ μὲ στέλνει πάντα ἐξαι-
...

—Θέλετε νὰ καθήσετε λίγο;
εἶπε ὁ Λαίηντον. Ἐπιθυμῶ νὰ
σὰς μιλήσω.

σια λουλούδια. Μιλώντας η Έβελιν είχε διευθυνηθεί προς την σεμινέ. Έπάνω στο λευκό μαρμαρό θρισκόταν μισή ντουζίνα λευκά θάμνα από πορσελάνη: τερκουλές, πράσινο, κόκκινο, κόκκινο, θαλάσσι και βιολε. Η νέα γυναίκα έβαλε πριμαβέρες στο λιλιά θάμνο και βιολετέες στο θαλασσί, κι ύστερα γύρισε στο τραπέζι για να πάρη κι άλλα λουλούδια.

Το βλέμμα του Λαίηντον την παρακολουθούσε. Εκείνη πήρε ένα μάτσο, γαυράλλα ενώ συνέχιζε και δείχνοντάς του ένα κάθισμα:

—Η Ζέσσικα έχει ένα μεγάλο πρόσόν: βάζει πάντα χωριστά κάθε είδος λουλουδιών όταν τα κόβει. Ύστερα έβαλε τα γαυράλλα στο πράσινο θάμνο. Ο Λαίηντον είπε:

—Θέλετε να καθίσετε λίγο; Έπιθυμώ να σας μιλήσω.

Η νέα γυναίκα έσπασε το μπουκέτο της προς το στραφί. Ύστερα διευθυνήθηκε άργα προς το τραπέζι και έμεινε όρθη έμπρός σ' αυτό. Κιτάζε τούς ναρκίσιους μά δεν τούς άγγιζε.

—Θέλετε να καθίσετε; Ξαναρρώχισε ο Λαίηντον. Έπιθυμώ να σας μιλήσω... είναι ανάγκη.

Ο τόνος της φωνής του άλλαξε εφ' όσον η Έβελιν πού έπαυσε να φοβάται και έγινε κυρία του έαυτού της και της καταστάσεως.

Ο Λαίηντον, ο σέρ Κότερελ, οι Άμποτ κι' εκείνη έπαιζαν ένα παράξενο παιχνίδι. Μά ήταν άποφασισμένη να τ' ο παίξη γενναία, χωρίς να λογαριάσει τί θα της κόστιζε.

Κάθισε στο χέρι μιας μεγάλης πολυθρόνας, ακούμπησε τον άγκώνα της στη ράχη της και, για πρώτη φορά, χαμογέλασε στον Λαίηντον, λέγοντάς:

—Πολύ καλά. Μιλήστε.

—Δεν ξέρω από ποτέ ν' άρχισω, είπα, μά θέλω πρώτα-πρώτα να μάθετε πόσο λυπήθηκα χθές.

Καθώς έπρόφερε τις λέξεις αυτές σηκώθηκε και κάθισε στο χέρι της άλλης πολυθρόνας αρκετά κοντά της.

—Θεέ μου, τί άγγυρεία! συνέχισε. Ή συνεδρίασις αυτή ήταν αρκετά σκληρή για μένα, μά θα ήταν άσφαλώς φρικτή για σας...

Η στενοχώρια που ύψωνόταν ανάμεσά τους είχε εξαφανισθή άπότομα. Ο Λαίηντον αίσθανόταν τώρα τον έαυτό του ήσυχο.

Η Έβελιν έκανε ένα καταφατικό νεύμα και είπε:

—Δόξα τω Θεώ, πέρασε.

—Ναί. Και υποθέτω ότι όλοι μείναμε εύχαριστημένοι που τελείωσε η χθεσινή μέρα... Έβελιν!

Η νέα γυναίκα τον σταμάτησε με μια ζωηρή κίνηση, ενώ το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο.

—Ναί, εγώ είμαι η Έβελιν, μά εί- λείς, πού είστε; Θέλω να πώ, πώς πρέπει να σας φωνάζω; Είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει ν' άποφασίσω με.

—Σκέφθηκα, άπάντησε εκείνος, ότι θα μπορούσατε να με φωνάζετε Άντονου. Είναι το όνομα που δίνω στον έαυτό μου.

Η Έβελιν επανέλαβε «Άντονου» μια-δυο φορές, χαρώνοντας λίγο τα φρύδια και διατάζοντας σαν να μην εδρίαζε το όνομα εύκολοπρόφερτο. Ρώ- τησε τέλος:

—Γιατί «Άντονου»;

Ο Λαίηντον δεν άπάντησε άμέσως. Ύστερα έκανε άργά-άργά μια πα-

Μορφές

που ζωντανεύουν

από το παρελθόν

ρατήρηση.

—Συνομιλήσατε με τον Μάννινγκ, μά δεν ξέρω τί ακριβώς σας διηγήθηκε.

Κιτάζε έρωτηματικά το σοβάρο πρόσωπο της νέας γυναίκας.

—Διάβασα την κατάθεση της Άννας Μπλούμ, δήλωσε εκείνη άπλά.

Ο Λαίηντον κάρφωσε τα μάτια του στα καφέ και πορτοκαλλιά σχέδια του χαλιού:

—Είναι άφάνταστο, δεν είν' έτσι: είπε.

Είχε ξεχάσει τα λόγια που έλεγαν προτίτερα μά εκείνη του τα υπενθύμιζε:

—Σας έλεγαν Άντον Μπλούμ. Γι' αυτό, λοιπόν, διαλέξατε το όνομα Άντονου; Κι' εγώ νόμισα ότι...

—Ότι;

—Ότι δεν θέλατε να θυμάστε... Πάντως, δεν ξέρω...

—Όχι. Δεν μπορώ να πάρω ένα άλλο όνομα και εξ άλλου έχω συνήθεισε σ' αυτό. Δεν είναι καταπληκτικό ύστερα από δέκα χρόνια.

Η Έβελιν έσκυψε έμπρός και είπε με φωνή λίγο λαχανιασμένη:

—Θυμάστε όμως όλα όσα συνέβησαν; Πάντως, μη μου πείτε τίποτα αν σας ένοχλή.

—Δεν μ' ένοχλεί καθόλου, απεναντίας μά ήθελα να σας μιλήσω γι' αυτά τα πράγματα, αν μου το έπιτρέπετε και αν δεν σας στενοχωρή αυτό.

Η Έβελιν κούνησε τα κεφάλι της.

—Όχι, μη φοβάστε τίποτα τέτοιο, είπα μ' έναν τόνο παράξενα ήρεμο.

Ύστερα, χάραξε τα χείλη της ένα γλυκό χαμόγελο που έκανε να ριγίση η καρδιά του Λαίηντον.

—Θυμώμαι, όπως θυμάται κανείς ένα όνειρο. Ξέρετε τί συμβαίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις. Όνειρεύεσθε, ύστερα ξυπνάτε. Σας παρασύρουν οι καθημερινές άσχολιες σας και δεν σκέπτεσθε το όνειρο που είδατε ώσπου κάτι σας το υπενθυμίση: ίσως κάποια άσήμαντη λεπτομέρεια της οποίας δεν καταλαβαίνετε καν τη σχέση με το όνειρό σας. Σας το υπενθυμίζει όμως και το όνειρο γίνεται τότε έξαιρετικά καθαρό και σαφές.

—Εμεινε σιωπηλός λίγα λεπτά κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Εκφράζομαι πολύ άσχημα, μά δεν ξέρω πώς να σας το εξηγήσω αυτό.

—Υποθέτω πως όταν συνήλαθε από την νάρκη σας και άνακτήσατε τας αισθήσεις σας στην Κολόν, δεν θα θυμόσαστε πολλά πράγματα από την έποχή που ήσασταν Άντον Μπλούμ.

—Αλλά τώρα, η έποχή εκείνη θα ξανάρχεται μπροστά σας. Έτσι είναι;

—Ναί, έτσι περίπου. Οι άναμνήσεις μου δεν είναι συνεχείς, αλλά πότε-πότε ξυπνούν. Πρό όλίγου, παραδείγματος χάριν, κυττάζοντας το χαλί σας...

Στάθηκε, δίστασε κι' ύστερα συνέχισε γρήγορα:

—Θυμήθηκα το δάσος, τα μαραμένα φύλλα. Είχαν ένα όμορφο χρώμα...

—Διακόπηκε, κιτάξε την νέα γυναίκα και ρώτησε:

—Μήπως αυτά που λέγω σας φαίνονται... παράλογα;

Τα μάτια της Έβελιν ήταν γεμάτα καλωσύνη:

—Νομίζω, είπε, ότι είναι άπλούστατα ή άπόδειξις ότι η μνήμη σας επανέρχεται σιγά-σιγά και στερεώνεται. Θα επανέλθη γρήγορα όλοκληρωτικά.

—Διερωτώμαι, αν συμβή αυτό, είπε ο Λαίηντον που σηκώθηκε μ' ένα πήδημα και πλησίασε στο παράθυρο.

Ήξερε εκ των προτέρων ότι η συνάντησις αυτή θα ήταν σκληρή, μά ήταν περισσότερο σκληρή κι' απ' όσο νόμιζε. Ήταν ήδη όδυνηρό να βρίσκεται σαν ένας άπέναντι στη νέα γυναίκα και να την βλέπη χλωμή και γεμάτη ψυχραιμία. Τώρα όμως που ο πάγος είχε σπάσει, και η Έβελιν είχε ξαναβρή τον έαυτό της και τον κύτταξε με καλωσύνη, αυτό καταντούσε άνυπόφορο. Οι σκέψεις του, η του, όλο το είναι του την καλούσαν.

—Εμεινε όρθιος κοντά στο παράθυρο και συγκρατούσε τον χείμαρρο των λόγων που ανέβαιναν στα χείλη του.

—Αν δεν μπορούσε πιά να κυριαρχήση στην σκέψη του, μπορούσε όμως τουλάχιστον να συγκρατήση την έκφρασή της. Θάταν παράλογο ν' άφήση να τον όδηγή η τύχη. Έπρεπε να περιμένει, όπως είχε άποφασίσει, και να δώση καιρό στην Έβελιν. Μήπως δεν έπρεπε να ρίξη μια γέφυρα επάνω από δέκα χρόνια;

Η νέα γυναίκα ρώτησε:

—Πώς είναι η Άννα Μπλούμ; Έκανα στον έαυτό μου την έρώτηση αυτή: και σκέφθηκα ότι μπορείτε να με πληροφορήσετε, γιατί υποθέτω ότι θα την θυμάστε.

—Την Άννα, ω ναί, την θυμώμαι! τόσο μάλλον που η Άννα, η θεία Άννα, ήταν άναπόσπαστο μέρος του μακροχρόνιου όνειρου μου. Ύπηρεζε έξαιρετικά καλή για μένα. Έχω μά- λιστα να λύσω κάποιο πρόβλημα σχετικά μ' αυτήν. Ανέθεσα στον Μάννινγκ να άσχοληθί μ' αυτό γιατί είναι προφανές ότι πρέπει να μάθω με, τι έκανε για μένα και δεν θάθελα να υποφέρη γι' αυτό. Η υποχρέωσις που ανέλαβα άπέναντί της με τρομάζει λίγο και δεν ξέρω τί να κάνω.

—Θα ήρθε άσφαλώς ένα μέσον να την έξοφλήσετε.

—Είναι άραραίτητο.

Μεσολάβησε μια σιωπή. Ο Λαίηντον δεν ήθελε τη σιωπή, γιατί, μόλις δεν μιλούσαν πιά, όλα τα αίσθήματα που δεν έπρεπε να εκδηλώση πλημμύριζαν την καρδιά του και ξεχειλίζαν μέσα του. Είπε άπότομα:

—Δεν θέλετε να μάθετε τί συνέβη χθές μετά την άναχώρησή σας;

—Ω, ναί! Βέβαια... Άναγκάσθηκα να φύγω...

Κοκκίνισε ελαφρά και χαμηλώνοντας τη φωνή της ρώτησε:

—Τί συνέβη;

—Ω! έγινε μια σκηνή μεταξύ των Άμποτ και του παπού μου. Δεν δει- χτηκε καθόλου έπικεική άέναντί μου. Δεν άγαπώ τον Κόττυ, μά είναι φανερό ότι η έπιστροφή μου είναι άσχημο πλήγμα γι' αυτόν. Η ιδέα ότι θριάμ- βευσε έναντίον των Άμποτ είναι σχε- δόν εύχάριστη στον παπού μου... από την ιδέα ότι ήρθε ένας από τούς δύο εγγόνους του, πρόσθεσε γελώντας.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Από την σκηνή στο μοναστήρι

Ο ρόλος ενός φίλμ που γίνεται πραγματικότητας

Βάφηση κανείς μια ζωή βασανισμένη, γεμάτη θλίψεις και πόνους και να κλεισθή σ' ένα μοναστήρι, όπου να ζήση ήρεμος και άδιατάρακτος από τις κοσμικές άπασχολήσεις το υπόλοιπο της ζωής του, το καταλαβαίνει κανείς, αλλά ν' άφήση μια γυναίκα νέα και όμορφη, την λάμψη μιας ζωής γεμάτης θριάμβους και πλούτο, και ν' άφιερωθή στην προσευχή και τις στερήσεις, είναι κάτι που δύσκολα το γωρεί το μυαλό, των συγχρόνων, τουλάχιστον, ανθρώπων.

Και όμως, να η περίφημη Εύα Λαβαλιέρ, με την ζωή της οποίας έχει άσχοληθί άλλοτε η «Έβδομος», να, οι έπίσης διάσημες συνάδελφοί της Τζέννυ Λυξέι, Σουζάννα Ντελόρμ, Υβόννη Ωτέν και άλλες. Θα αναφέρουμε, σύντομα, για μερικές απ' αυτές, γιατί είναι πραγματικά περίεργες οι συνθήκες, υπό τις οποίες έχουν άσπα- σθή το μοναχικό βίο.

□ □

Θ' άρχισουμε από την Λαβαλιέρ.

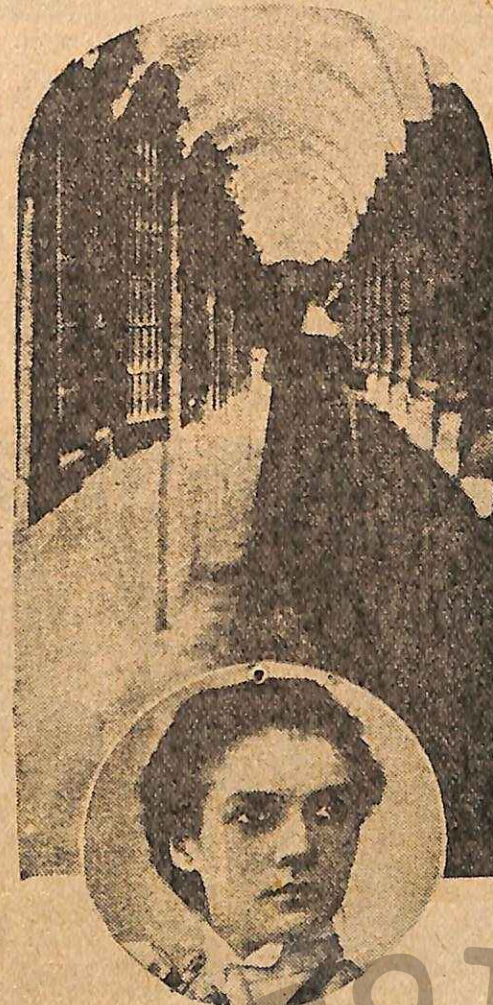
Πέρασε πολύ άσχημα της τελευταίες μέρες της κοσμικής της ζωής, η Εύα Λαβαλιέρ. Ατύχησε, φτώχυνε, θέλω να πω, ο Γατί; Άγνωστο άκόμη. Γιανένδοξη η Εύα άποτραβήχτηκε από την σκηνή, χωρίς λόγο, κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον. Καμιά αντίπαλος δεν άπειλούσε να την έπισκιάση, καμιά πληγωμένη περηφάνεια. Εφυγε, άθόρυβα, όπως βγαίνει κανείς από ένα δωμάτιο πατώντας πάνω στις μύτες των παπουτσιών του.

Και μια μέρα ξαφνικά, ο κόσμος μαθαίνει ότι η Εύα Λαβαλιέρ, η λατρευτή Εύα τόσο κοινού, θέλει να μπη σ' ένα μοναστήρι. Και όχι σ' ένα όποιοδήποτε μοναστήρι, αλλά στο άυστηρότερο, το πιο άσκητικό τάγμα των Καρμηλιτών!

Πράγμα όμως περίεργο, κανένα από τα μοναστήρια αυτά δεν την δέχεται! Οι θρίαμβοί της είναι πολύ πρόσφατοι, ο θόρυβος γύρω από το όνομά της δεν έπαυσε άκόμη και η λάμψη της είναι τέτοια, που την φοβούνται οι ήγουμνίστριες. Φοβούνται μην την μαζί της στο μοναστήρι και θαμπώση τις άφελείς ψυχές που γαληνεύουν και προσεύχονται εκεί μέσα. Φοβούνται μ' άλλους λόγους μην μπάσουν τον διάβολο στα κελλιά των και δεν την δέχθηκαν!

□ □

Του κάκου η Εύα πουλάει τα σπία της, μοιράζει όλα τα υπάρχοντα στους φτωχούς, γυρίζει χρόνια την Γαλλία από μοναστήρι σε μοναστήρι, φτώχη, πεινασμένη, ντυμένη στα κουρέλια. Δεν την δέχονται! Η Λούρδη, το Πά, το Γκεταρύ, την βλέπουν να περνά σκυφτή, έξασθενημένη, με το προσευχητάριο στο χέρι. Τέλος έγκαθίσταται στο Τουίλλιέρ, στα Βόγια, και φορώντας το ράσο της Φανκισκιάνης, γίνεται η άδελφή Εύα-Μαρία της Καρδιάς-του Ήσου. Έκει πεθαίνει η περίφημη, η χαϊδεμένη του Παρισιού Εύα Λαβαλιέρ, μέσα σε άπερίγραπτες στερήσεις, στερήσεις που κράτησαν χρόνια-άστρο που ξαναβρήκε τον ού-

ΕΠΑΝΩ: Η Τζέννυ Λυξέι στο μοναστήρι.

ΚΑΤΩ: Η περίφημη Εύα Λαβαλιέρ.

ρανό του, τον αληθινό του ούρανο

□ □

Το μοναστήρι, το ύστατο αυτό καταφύγιο, το λιμάνι της εύτυχίας για τις κουρασμένες ψυχές, το άπελήγησε, όπως είπαμε, και η Σουζάννα Ντελόρμ. Πρωτότυπος σ' αλήθεια η ιδέα που της ήλθε της Ντελόρμ. Έπαιξε την έποχή εκείνη στο θέατρο «Στουντιό» του Σάν-Ελιζέ, στο Παρίσι, το «Να-νούρισμα». Η σκηνογραφία παρίστανε ένα μοναστήρι. Η Ντελόρμ υπεδέτο μια μοναχή, που μετανοεί ξαφνικά και θέλει να ξεφύγη, να πετάξη το ράσο και να ξαναγυρίση στον κόσμο.

Όταν η αύλα της τελευταίας πράξεως πέφτει, η Σουζάννα δραπετεύει, πραγματικά, αλλά από την σκηνή! Ά- τω αληθινό ράσο; μπαίνει σ' ένα μοναστήρι Δομινικανών. Ο κόσμος μένει κατάπληκτος. Οι συγγενείς και οι φίλοι άδικα προσπαθούν να την ξαναφέρουν στον κόσμο. Την ρωτούν να τους πη τουλάχιστον το γιατί. Κι' αυτή δεν έφέρει. Η άτιμωσύνη που είχε ζήσει επάνω στην σκηνή, όσο τεχνητή και αν ήταν την είχε έμπρεάσει σε τέτοιο

βαθμό, που δεν μπορούσε πιά να κάνει διαφορετικά.

Και έξη τώρα χρόνια, η άδελφή Τερέζα ζή στην Νορμανδία μια ζωή ήσυχη, όλο προσευχή και στερήσεις. Σ' όσους δέ τη ρωτούν, αν είναι εύτυχισμένη, άπαντά με γαλήνη ότι η εύτυχία της ζωής της άρχισε από την ημέρα που ντύθηκε το βαρύ σάκκο της Δομινικανής.

□ □

Άνάλογη με την περίπτωση της Σουζάννας Ντελόρμ είναι και η περίπτωση της γνωστοτάτης ήθοποιού Τζέννυ Λοξέι.

Κάποτε είχε δεχθή να ποζάρη για κάτι θρησκευτικές Κάρτ-ποστάλ που παρίσταναν την Αγία Τερέζα. Έμοιαζε καταπληκτικά της μικρούλας αυτής Αγίας του Λυζέι, και τα άγνά και άγγελικά χαρακτηριστικά της θα την έαναζωνάνευαν στο χαρτί. Η Λυξέι, ένοιωσε ένα άλλόκοτο συναίσθημα να την κυριεύη, όταν τελείωσε την πόζα της. Το συναίσθημα αυτό έγινε έντονότερο άργότερα, όταν ένας σκηνοθέτης, που είδε την μορφή της πάνω στην κάρτ-ποστάλ, της πρότεινε να παίξη τον ρόλο της άδελφής Θηρεσίας, στο διώνυμο φίλμ. Η Τζέννυ δέχθηκε. Ύστερα από μερικές μέρες, η Τζέννυ έχει την έντύπωση ότι το ράσο της μοναχής που της είχε φορέσει ο κινηματογράφος για δεύτερη φορά στη ζωή της, δεν θα μπορούσε πιά να το βγάλει από επάνω της. Και πραγματικά, όταν τελείωσε το φίλμ, η Τζέννυ μοίρασε τα κέρδη της στους φτωχούς και ντύθηκε σ' αλήθεια αυτή την φορά το ράσο!

□ □

Λίγο καιρό μετά το κλείσιμο σε μοναστήρι της Σουζάννας Ντελόρμ, μια άλλη ήθοποιος πήρε κι' αυτή τον δρόμο του μοναστηριακού βίου, χωρίς να ξαναγυρίση από τότε στα εγκόσμια: η Υβόννη Ωτέν. Ήταν δυο μόλις χρόνια που είχε γίνει «πανσιοναίρ» της Γαλλικής Κωμωδίας και η δόξα της χαμογελούσε. Οι Παρισινοί θυμούνται άκόμη την έξαυθιά και συνεσταλμένη εκείνη «έν ζενό» που υπέσχετο το πιο λαμπρόν μέλλον. Το πάλ φαινόταν να την συγκρατή στον κόσμο. Και έν τούτοις, τον αφήνει μια μέρα τον κόσμο αυτόν, άθόρυβα, για να υπή στο μοναστήρι των Βενεδικτών, της όδοι Μεσιέ, στο Παρίσι. Την ημέρα που γινόταν η καθιέρωσή της, είχε ως άναδόγους της τις κυρίες Έμιλ Φάμπρ και Ντυσάν. Όλο το θεατρικό Παρίσι παρέυρισκόταν στην τελετή. Όλοι είναι κατάπληκτοι, και διερωτώνται «Γιατί άραγε;». «Θα κρατήση άραγε πολύ αυτή η ιδιοτροπία;» Και έν τούτοις, δεν έπρόκειτο διόλου περί ιδιοτροπίας αλλά περί άνεκκλήτου άποφάσεως. Η Υβόννη δεν ξαναγυρίσε στην σκηνή, αλλά θεατρική ζωή. Και όχι μόνο, αλλά πήγε και στο έλλο ακρο του κόσμου για να περιθάλλη λεπρούς! Όσον άφορά το «γιατί», τοτε λόγου που την έκαναν να ντυθή το ράσο της μοναχής, κανείς δεν έμαθε τίποτε.

Κ.

Εβραϊκές ιστορίες

ΤΙ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

Σε μία μεγάλη ασφαλιστική εταιρία εργάζεται ως περιοδεύων πράκτωρ ο Έβραϊός Ισραήλ. ΟΙ διευθυνταί του, επανειλημμένως είχαν ζητήσει από τον Ισραήλ να βαπτισθή και να αλλάξει όνομα, γιατί αυτό θα τον διευκόλυνε πολύ στη δουλειά του. Μετά πολλά, ο Ισραήλ δέχτηκε να αλλάξει οπισίτη. Τόν στέλνουν λοιπόν σ' έναν παπα για να βαπτισθή.

Την άλλη μέρα, ο Ισραήλ επιστρέφει με ύψος θριαμβευτικό στο γραφείο του.

— Λοιπόν; τόν ρωτούν, οί προϊστάμενοί του, ξίνες Χριστιανός;

— Όχι, αλλά κατάφερα κάτι καλλίτερο: ασφάλισα τόν παπα για 100.000!

□ □

Ο ΜΩΥΣΗΣ, ΤΟ ΡΑΓΚΜΠΥ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΟΥΣ

Ο νεαρός Μωύσης, είναι κλητήρ σ' ένα δικηγόρον. Ταυτόχρονα, όμως, ο Μωύσης είναι και ένας μανιακός θασώτης του ράγκμπυ. Δυστυχώς, όμως, όλα τα «μάτς» γίνονται καθημερινώς κι έτσι ο Μωύσης δυσκολεύεται να τα παρακολουθήσει. Για να τα καταφέρει κάποτε και να ξεφύγει, είπε του άφεντικού του πώς ο παπούς του ήταν άρρωστος.

Ο προϊστάμενός του τόν άφησε να φύγει.

Μία άλλη φορά, πάλι τα ίδια.

— Είναι περίεργο το λέγει ο δικηγόρος πόσο συχνά άρρωστὰ ο παπούς σου.

— Κι' εγώ αυτό λέγω, κύριε προϊστάμενε... Έκανε ο Μωύσης.

Δέν επανέλαβε, όμως, το κόλπο, παρά όταν πάλι κάποτε θέλησε να ξεφύγει, είπε μ' όλη του την άπαθεια στόν προϊστάμενό του πώς αυτή τη φορά ο παπούς του είχε πιά πεθάνει.

— Καλά, πήγαινε να τόν κηδέψης, το άπαντὰ ο προϊστάμενος.

Δέν περνούν, όμως, πολλές ήμέρες και ο Μωύσης, θέλοντας να πάη σ' ένα άλλο «μάτς» ράγκμπυ... ξαναπεθαίνει τόν παπού του.

— Μά, βρέ παιδί μου, το λέγει ο προϊστάμενός του, πόσες φορές πεθαίνει ο δικός σου ο παπούς;

Κι' ο Μωύσης άτάραχος:

— Πολλές, φορές, δυστυχώς, άφεντικό. Δέν έχετε τί μέγαιρα είναι ή γιαγιά μου !....

□ □

ΗΞΕΡΕ ΤΙ ΕΛΕΓΕ Ο ΜΠΛΟΧ

Ο επιθεωρητής της Παιδείας παρίσταται στις εξετάσεις τών μαθηματικών. Έξεταζόμενος την στιγμή εκείνη είναι ο μικρός Μπλόχ.

— Πές μου, εσύ μικρέ μου, ρωτὰ ο επιθεωρητής: «Όταν άποφασίσω και κάνω δουλειά με τόν πατέρα σου, καταθέτοντας τὸ Α ποσόν, σε μία δουλειά που άποφέρει τὸ Δ σταθερό κέρδος, πὼς θα βγῶ από την επιχείρηση αυτή;

— Με άδειανές τις τσέπες κύριε επιθεωρητά !....

Τρομερός Μπέμπης

Ο μικρός Αρωνάτσι κυττάζει κάπως περίεργα εκείνο τὸ βράδυ τόν πατέρα του πρώτα και τήν μητέρα του έπειτα. Σημειωτέον ότι ο πατέρας του είναι τελείως φαλακρός και ή μητέρα του έχει άφθονα, μακρυά μαλλιά.

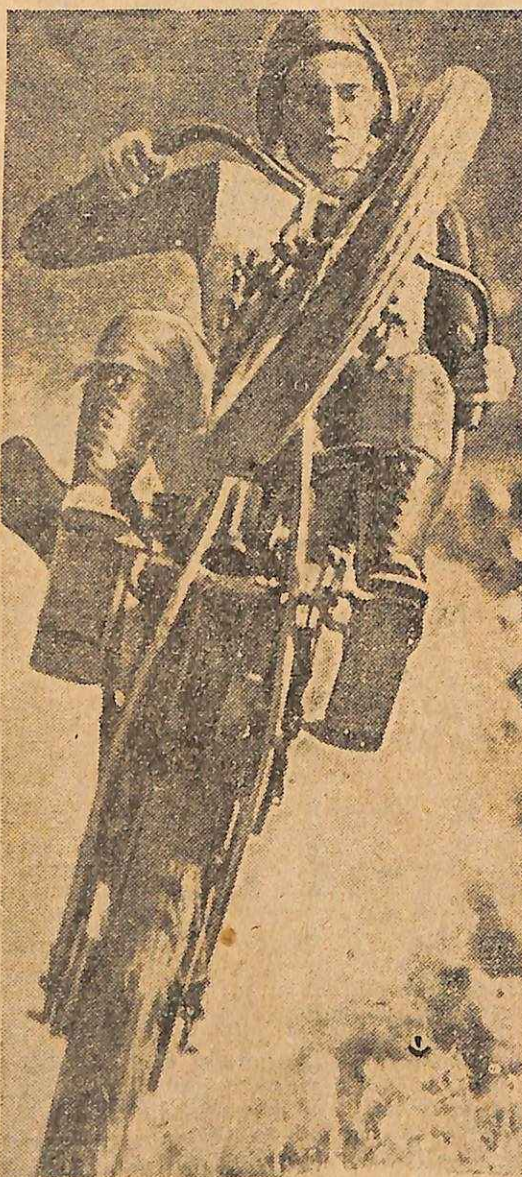
Επί τέλους ο μικρός ριφκοκινδυνεύει τήν έρώτησή του:

— Δέ μου λές, μαμά, γιατί ο μπαμπάς δέν έχει διόλου μαλλιά;

— Γιατί σκέπτεται πολύ, παιδί μου.

— Και σύ, έξακολουθεί άμειλικτός ο μικρός, γιατί έχεις τόσα πολλά;....

ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑΝ ΤΡΟΧΟ

ΟΙ Αμερικανοί, έκκεντρικοί σ' όλα τους διοργάνωσαν τελευταία και άγώνες, μοτοσυκλετικών σέ θουνό. ΟΙ μοτοσυκλέτες θα σκαρφάλωναν σε μία άπότομη πλαγιά και... όποιον πάη ο χάρος! Εύτυχώς δυστυχίματα δέν έγιναν. Είδαν όμως οί θεαταί που περίμεναν στην κορυφή τὸ λόφου, τὸ έξής περίεργο θέαμα: μία μοτοσυκλέτα να φθάνη τρέχοντας πάνω στόν ένα, τόν πίσω μόνον τροχό. Τύση ήταν ή ταχύτης της!

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΓΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Υπήρξαν ύπουργοί και κυβερνήται που άγαπούσαν και έπροσάτευσαν τις ώραιες τέχνες και τὰ γράμματα, άλλ' ότι θα βρισκόντανε και ύπουργοί που να άσχοληθούν με τούς έρωτευμένους, δέν θα τὸ περιμένετε άσφαλώς.

Βέβαια, οί άρχές και οί νόμοι άσχοληθηκαν ως τώρα και με τόν έρωτα, άλλα μονάχα, όσες φορές έρόνκειτο να τόν καταδιώξουν «επί προσβολή της δημοσίας αιδούς» αν τύχαινε δυό έρωτευμένοι να πιασθούν άλλάζοντας ένα άθωότατο φίλημα, κάτω από ένα δέντρο.

Ένας όμως Τσεχοσλοβάκος ύπουργός άσχολήθηκε με πολλή καλλιτέρες διαθέσεις με τούς έρωτευμένους:

Έβγαλε ένα ειδικό γραμματόσημο, τὸ όποιο θα έπικολλάται άποκλειστικώς και μόνο στην άλληλογραφία τών έρωτευμένων. Ο άποστολεύς δηλ. θα δηλώνη στην ταχυδρομική θυρίδα τὸ είδος της άλληλογραφίας του και θα παίρνει ανάλογως γραμματόσημο. ΟΙ ταχυδρομικοί διανομείς, έχουν πάρε διαταγή να προτιμούν υπό έποψιν ταχύτητος στην παράδοση, ύστερ' από την έπίσημη άλληλογραφία, τὰ γράμματα με τό... έρωτικό γραμματόσημο, τὰ όποία επί πλέον, είναι ύποχρεωμένοι να τὰ παραδίδουν στα χέρια τὸυ παραλήπτη!

□ □

ΟΙ Τσεχοσλοβακικές όμως έφημερίδες, που σχολιάζουν, με κάθε ευμένεια, έννοείται, την καινοτομία, ύποστηρίζουν ότι αυτή θα δώσει άφορμή σε άλλα άτοπα από την έκμετάλλευση που θα κάνουν μερικοί.

Π.χ. ένας πιστωτής, που δέν κατορθώνει συνήθως να βρῇ σπίτι του τόν όφειλέτη του, γιατί «ο κύριος άπουσιάζει», θα τὸυ στέλνει ταχυδρομικώς μ' ένα έρωτικό γραμματόσημο, τόν λογαριασμό και ο κακοπληρωτής πελάτης θα τόν παίρνῃ άσφαλώς.

Τὸ ίδιο θα κάνουν και οί φορολογικοί υπάλληλοι με τὰ είδοποιητήρια τών φόρων. Επίσης, οί έκδισταί, θα δροῦν πρόχειρο μέσο για να επιτυχαίνουν τὸυ σκοπού των.

Δηλ. κάποιος που έχει συμφέρον να διαταρῇ την άρμονία δυό συζύγων, ίσως γιατί ή σύζυγος δέν τόν έρωτεύθηκε παραχαῖμα, όταν της έκανε τήν έξομολόγησή του, θα κάμῃ τὸ έξής... έξυπνο. Θα στέλνῃ ένα γράμμα με έρωτικό γραμματόσημο στό σπίτι της σκληρόκαρδης, και ή σύζυγος που ως τότε τίποτε δέν θα ύποπτεύετο, θα άνοίγῃ τώρα έξω φρενών τόν φάκελλο και...ή συνέχεια επί της όδουης.

Ελπίζεται, όμως, ότι ο ρηξικέλευθος ύπουργός τα προέβλεψε όλα αυτά και θα λάβῃ ανάλογα μέτρα...

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Ξέρετε, οί φίλαθλοι, τόν Τζόε Λόουις, τόν μαύρο πρωτοπυγμάχο που έρριξε νύκ-άουτ τόν Μπράντοκ. Από τὸ μάτς αυτό ο Λόουις κέρδισε δολόκληρη περιουσία και πρακτικός άνθρωπος όπως ήταν, σκέφθηκε να κάνει κάποιο έμπόριο. Και ή μαύρος πρωτοπυγμάχος, άνοιξε ύστερ' από λίγο... κατάστημα λευκών!

Ο έφιάλτης

Αισθηματικό διήγημα τὸυ 'Αλεξάντρ Λεκαίρ

Τὸ ύπερωκεάνειο, κατάφωτο έμπαινε εκείνη τήν ώρα στόν 'Ινδικό 'Ωκεανό, αφήνοντας πίσω του τήν 'Ερυθρά θάλασσα.

Είναι δυό ή ώρα, μετά τὰ μεσάνυχτα.

Ο Πέτρος Σαμπλά είναι μόνος στό κατάστρωμα της α' θέσεως. Σκυμμένος πάνω από τὸ παραπέτο παρακολουθεί μ' έπιμονή τὸ μαύρο νερό που χτυπά με μικρούς παφλασμούς τὰ άταπλένια πλευρά τὸυ πλοίου, άφρίζοντας άπ' τὸ κακό του που δέν κατορθώνει να τὸ νικήσῃ.

Ο Πέτρος δέν ταξιδεύει μόνος. Η γυναίκα του Μαριάννα μόλις τόν είχε αφήσει για να άποσυρθῇ στην καμπίνα της, ζαλισμένη από τόν άνεμο, που ήταν άλλωστε και πολύ ψυχρός τήν ώρα εκείνη. Ο Πέτρος όμως δέν τὸ αισθάνεται διόλου τὸ κρύο αυτό. Ο νοῦς του, εκείνου, είναι τώρα άλλου, πολύ μακριά, στην Γαλλία, όπου άφῃκε, οτι πιό άγαπημένο, οτι πιό πολύτιμο έχει στόν κόσμο.

Ιρέν! Τὸ όνομα αυτό τὸ δίνει δοσ τὸ σκέπτεται, τήν πιό γλυκειά ανατριχίλα που έννοιωσε ποτέ, άλλα τὸυ γεμίζει, μαζί τήν ψυχῇ κι' από μία θλίψη άφατη, βαθειά.

□ □

Δέν ήταν πολὺς καιρὸς που είχε γνωρίσει τήν Ιρέν ο Πέτρος και όμως πόσο είχε αλλάξει τήν ζωή του. Μία νέα χαρά είχε νοιώσει να τόν πλημμυρίζῃ και αισθανόταν πὼς γινόταν άλλος άνθρωπος. Τήν είχε συναντήσει σε κάποια συναναστροφή και τήν άγάπησε άμέσως. Εκείνη δέν φάνηκε αδιάφορη. Μία τρυφερή φιλία τούς συνέδεσε στην άρχῃ, γρήγορα όμως, παρασύρθηκαν και οί δυό στην δίνη τὸυ αισθημάτων, που έξεσπασε ξαφνικά σαν τὸ νερό που τὸ συγκρατούσε ως εκείνη τή στιγμή ή φράχτης.

Δέν χάθηκαν όμως, πολὺ τήν άγάπη τους. Η Μαριάννα, γρήγορα κατάλαβε τί συνέβαινε και μία μέρα τόν φωνάζει ή πεθερός του και τὸυ θέτει τὸ δίλημμα: ή τὸ διαζύγιο ή τὸ ταξίδι στην Μαδαγασκάρη που από καιρὸ μελετούσε. Θα διηύθυνε ή γαμπρός του εκεί ένα του ύποκατάστημα, και θα είχε όλες τις δυνατότητες να γίνῃ κι' αυτός πολὺ πλούσιος. Στην άρχῃ ή Μαριάννα ήταν εκείνη που δέν ήθελε τήν μετατόπιση αυτή. Δέν ήθελε να φύγῃ από τὸ Παρίσι που τόσο άγαπούσε. Τώρα, όμως, εκείνη ήταν που τὸ ζητούσε. Τὸ έθετε μάστιχα ως δοσ για τήν μελλοντική τους συμβίωση.

Όλα αυτά τὰ σκεπτόταν τώρα ο Πέτρος και στην τόση μελαγχολία του, προσθέτονταν τώρα και κάποια τύψη: «Είμαι ένας άνανδρος! σκεπτότανε. Δέν έπρεπε να τήν αφήσω έτσι και να φύγω. Έπρεπε να άντιμετωπίσω τήν κατάσταση με τὸ θάρρος που έπρεπε». Τὸ θάρρος!... Αυτό ίσα-ίσα ήταν εκείνο που τὸυ είχε λείψῃ.

Στην άρχῃ νόμιζε ότι δεχόμενος τὸ ταξίδι της Μαδαγασκάρης, ύπάκουε στην φωνή τὸυ καθήκοντος που τὸυ μιλούσε από μέσα του. Έν τούτοις γρήγορα κατάλαβε ότι κάτι άλλο ήταν εκείνο που τόν έκανε να ύποκύψῃ: δέν είχε τὸ θάρρος να άντιμετωπίσῃ τήν ζωή που θαρχίζε τήν έπομένη τὸυ διαζυγίου γι' αυτόν, χωρίς τὰ άφθονα υλικά μέσα τὰ όποία τὸυ έξηγαλίζε ή πεθερός του και στὰ όποία είχε καλοσυνήσει τὸσον καιρὸ. Γι' αυτό ήταν δυό φορές άναν-

δρος τώρα. ΟΙ τύψεις του θάραναν ύσο ποτέ, τήν στιγμή αυτή. Ιρέν!... Τί νάκανε άραγε τήν ώρα αυτή; Κύτταξε τὸ ρολόι του, έκανε έναν πρόχειρο ύπολογισμό και βρήκε πὼς θάταν τώρα στό Παρίσι 10 ή ώρα. Αυτή τήν στιγμή ή Ιρέν θα ήταν ίσως σε καμμία συναναστροφή, σαν αυτή στην όποία γνωριστήκανε, περιστοιχισμένη από κομψούς κυρίους, που της κάνουν κόρτε, με τήν έλπίδα ίσως, ή καθείς των, να κατακτήσουν καμμία φορά τὸ ζωντανό αυτό άγαλμα, που ήταν όμως τόσο θερμό και γεμάτο έρωτικό παλμό!...

Και στις τύψεις, προσετέθη τώρα και ή ζήλεια...

Κάτι σκέψεις άγριες, που από καιρὸ τόν κυνηγούσαν, τόν κυρίεψαν πάλι, με περισσότερη τώρα έπιμονή... «Αν έλειπε από τὸ μέσο ή Μαριάννα!... Πολλές φορές είχε διώξει από τὸ μυαλό του τόν φρεϊκό αυτό έφιάλτη, άλλα τώρα τόν άγκαλιάζει θαρρείς, σαν μία σάνίδα σωτηρίας. Δέν ήταν δύσκολο να συμβῇ κανένα «δυστύχημα» και τότε έλεύθερος πιά ο Πέτρος θα ξαναγύριζε στην άγαπημένη του. Θα τόν ήθελε όμως πιά αυτή, ύστερ' από τήν άνανδρη έγκατάλειψή του;

ΟΙ δυό έλικες τὸυ πλοίου χτυπούσαν τὸ ίδιο πάντα, ρυθμικά τὰ κύματα, άδιαφορές για τήν ναμία τους και για τήν τριάντατάχρονα τὸ μυαλό τὸυ Πέτρου.

Ο έφιάλτης τώρα γινόταν πιο καταθλιπτικός, τόν έπνιγε πιά!...

τρου. Κατάρθωσε όμως αυτός να ύπερνικήσῃ στό τέλος όλες αυτές τις Έρινιές που τόν καταδίωκαν και να επιστρέψῃ στην γυναίκα του.

□ □

Μετά τὸ δείπνο, ο Πέτρος και ή Μαριάννα παρακολούθησαν κάποια μικρή έορτή που είχε διοργανώσει ο κυβερνήτης πρὸς τιμὴν μερικῶν έπιφανῶν ταξιδιωτών.

Κάποια στιγμή ο Πέτρος λέγει της Μαριάννας:

— Πίνωμαι έδώ! Κάνει τόση ζέστη. Αν πηγαίναμε λίγο επάνω στην γέφυρα;

Η Μαριάννα δέχθηκε πρόθυμα τήν α' θέσεως ήταν τελείως άδειανό εκείνη τήν ώρα. Κυρίως του άπόλυτος ο άνεμος, που σφύριζε ανάμεσα από τὰ ξάγρια. Περπάτησαν λίγο και ο Πέτρος δοκίμασε ξαφνικά στό πλευρό της γυναίκας του τὸ ευχάριστο συναίσθημα ότι όλα τὸυ είχαν περάσει και δέν ήταν πια γά ένας κακὸς έφιάλτης, που έφυγε. Ήταν σχεδόν εύτυχῃς τώρα, τόσο, που δέν διέστασε να περάσῃ τὸ χέρι του στην λεπτὴ μέση της Μαριάννας και να τήν σφίξῃ επάνω του.

Καθὼς περπατούσαν άργά, τὰ δῆμάτῃ τους άσυναίσθητα τούς έφεραν πρὸς τὸ παραπέτο τὸυ καταστρώματος. Εκεί στάθηκαν και κύτταξαν άφρονι τὸ μαύρο νερό που άφριζε κάτω από τὰ πόδια τους. Τὸ θέαμα αὐτὸ ξανάφερε στό μυαλό τὸυ Πέτρου όλες εκείνες τις φρεϊκές σκέψεις που νόμιζε ότι τις είχε διώξει όριστικά. Τὸυ φαινόταν τώρα ότι στό βάθος τὸυ όρίζοντος διεγράφετο ή μορφή της Ιρέν. Στὰ χαρακτηριστικά της ήταν ζωγραφισμένη ή μοιφή και ή ελπίδα.

— Πάμε να γυρίσουμε! Έκανε άγρια ο Πέτρος στην γυναίκα του, σε μία υπέρτατη προσπάθεια άντιδράσεως. Ο άνεμος όμως πήρε τήν άγριάδα της έκφράσεως του και ή Μαριάννα άνύποστη τὸυ άποκόιθιμε:

— Ας μέινουμε λίγο ακόμη! Είναι τόσο όμορφα!

Γιατί να μῃ δεχθῇ να φύγουν ή Μαριάννα; Ο έφιάλτης τώρα γινόταν πιό καταθλιπτικός, τόν έπνιγε πιά.

Μία φωνή τὸυ φώναζε τώρα στὰ αὐτιά του: «Ανανδρε! Προδότῃ!». Και μία άλλη φωνή πιό σιγανή, πιό ύπουλη αυτή: «Σκέψου: ύστερ' άπ' αὐτό, ή Ιρέν, ή έλευθερία ή άπόλαυσις της εύτυχίας που έχασες!... Τὸ μάτι του είχε θολώσει πιά. Τώρα τὸυ φαινόταν πὼς κι' αὐτὰ τὰ κύματα τὸν λουιδωρούσαν: έφθαναν ως τὸ παραπέτο για να τὸυ φτύσουν μαζί με τούς άφροὺς των και τήν λέξη: «άνανδρος» και να τόν προκαλέσουν συγχρόνως σαν να τὸυ έλεγαν «Είμαστε τόσο κοντά σου, τί δύσάξεις λοιπόν!...».

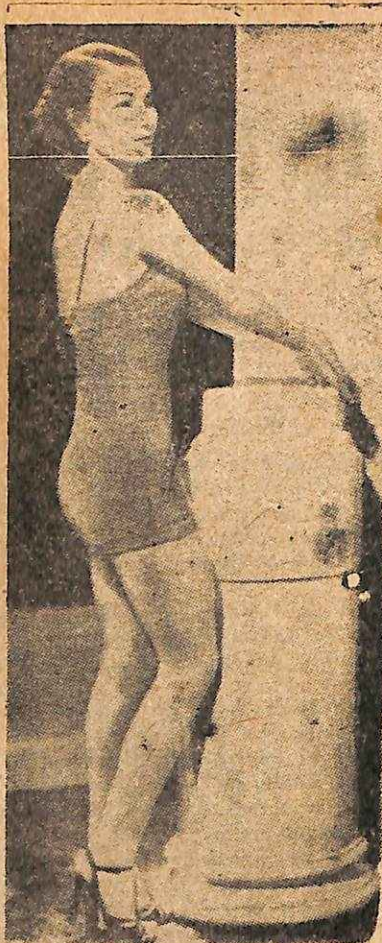
Ο Πέτρο δέν άντεχε πιά.

Εσφίξε δυνατὰ στὰ μπράτσα του τήν Μαριάννα τόσο που τήν έκανε να φωνάξῃ από τόν πόνο, και τήν σήκωσε ψηλά.

Μία διαπεραστική κραυγή ξεσήκωσε τήν άτμόσφαιρα γυρὸς όμως να άκουσθῇ από κανένα και ύστερα τίποτε πιά...

□ □

Ο Πέτρος άνοιξε μία τὰ μάτια του και τὸ τέλος στή σελίδα 38)

Η Μάρτσα Σούπερ, η οποία έχει ένα από τα ωραιότερα σώματα του Χόλλυγουντ.

Ο Γκάρυ Κούπερ και η έξοχη

Ο Γκάρυ Κούπερ και η γυναίκα του Σάντρα Σόου δεν θα πάνε πια έξοχη. Οι λόγοι της αποφάσεως αυτής είναι έντελως αμερικάνικοι.

Εως σήμερα η πιο αγαπημένη έξοχη του Γκάρυ ήταν η Σάντα Καταλίνα και συγκεκριμένα μια απομακρυσμένη και έντελως απομονωμένη βιλλίτσα όπου ο διάσημος αμερικανός ηθοποιός περνούσε μακαρίως τις μέρες των διακοπών του, βέβαιος ότι κανείς δημοσιογράφος ή άλλος ένοχλητικός δεν θα έφθανε ως εκεί να διαταράξει την ησυχία του.

Μά η βεβαιότης του αυτή διεψεύσθη πολύ γρήγορα. Γιατί μετά μια εβδομάδα από το Γκάρυ και η γυναίκα του πήγαν στη βίλλα αυτή, δοκίμασαν μια δυσάρεστη έκπληξη.

Κανείς δεν ξέρει πώς, ασφαλώς όμως με τα άφθονα μέσα κάποιος μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας, όλη η εβδομάδα του Γκάρυ στην έξοχη είχε κινηματογραφηθεί και λίγες μέρες αργότερα το φιλμ προβαλλόταν στον κινηματογράφο χωρίς την συγκατάθεση του ηθοποιού που έγινε έξω φρενών!

Στο φιλμ αυτό που δεν είναι και πολύ σύντομο, βλέπει κανείς τον Γκάρυ σε διάφορες ασχολίες υπό τον τίτλο: «Ο Γκάρυ στο σπίτι του».

Ο γοητευτικός ηθοποιός αναπαύεται στην βαθεία σιωπή του σαλονιού του έχοντας τα γυμνά του πόδια ανεβασμένα σ' ένα καλλιτεχνικώτατο τραπέζι. Ο Γκάρυ ζωγραφίζει το πορτρέτο της γυναίκας του. (Ως γνω-

Ζωή και κινήσεις στο Χόλλυγουντ

Ένας έπτάλογος του Κλάρκ Γκαϊήμπλ για την ιδανική γυναίκα

στον Γκάρυ είναι καλός ζωγράφος). Ο Γκάρυ διασκεδάει μ' ένα είδος τρουμπέτας. Ο Γκάρυ τσακώνεται με τη γυναίκα του εξ αιτίας ενός φαγητού κ.τ.λ.

Μ' άλλα λόγια ο Αμερικανός ηθοποιός κάθε άλλο παρά την ησυχία του βρήκε στην έξοχη.

Αηδιασμένος, ο Γκάρυ Κούπερ παρέλαβε την γυναίκα του και γύρισαν στο Χόλλυγουντ, έκανε αγωγή κατά του σκηνοθέτου που γύρισε την διασκεδαστική αυτή ταινιούλα και έδήλωσε ότι δεν θα ξαναπάει έξοχη.

Ακόμη όμως διερωτάται πώς τα κατάρθωσαν να τον κινηματογραφήσουν χωρίς να πάρη είδηση.

Η ιδανική σύζυγος κατά τον Κλάρκ Γκαϊήμπλ

Ο Κλάρκ Γκαϊήμπλ, ο οποίος έχει χρόνια τώρα είναι ο πιο δημοφιλής εκπρόσωπος του ανδρικού σέξ απλή στον κινηματογράφο, απήντησε ευχαρίστως σε έναν γάλλο δημοσιογράφο που τον ρώτησε ποια προσόντα πρέπει να έχει μια γυναίκα για να είναι κατά την γνώμη του η ιδεώδης σύζυγος.

Ίδου και η απάντησις: «Πρέπει να ξέρη να είναι «σύντροφος» του ανδρός της και ν' αγαπά τα πράγματα που αγαπά κι' εκείνος.

«Πρέπει να καταλαβαίνει τα εύλογα λόγια και να ξέρη να γελά όταν χρειάζεται.

«Δεν πρέπει να παραπονιέται συχνά για τη στάση των σιγαρέττων και τα ρούχα που πετάνε ο σύζυγός της κατά γης.

«Πρέπει να ξέρη τα αγαπημένα του φαγητά και να του τα κάνει τουλάχιστο μια φορά την εβδομάδα.

«Ποτέ δεν πρέπει να παραπονιέται για τους ανθρώπους που προσκαλεί να φάγουν στο σπίτι του χωρίς να την προειδοποιήσει.

«Πρέπει να ξέρη να μοιράζεται τις οικονομικές του απώλειες και τις αποτυχίες του στις έμπορικες υποθέσεις χωρίς να του κάνει παράπονα και να παριστάνη την μάρτυρα.

«Τέλος, πρέπει να ξέρη να ντύνεται ωραία, ώστε να προκαλή τον θαυμασμό των άλλων ανδρών, πράγμα που κολακεύει τον σύζυγο».

Τι φορούν οι βεντέττες

Η Έλσα Λογκάλ που επέστρεψε από το Χόλλυγουντ στο Παρίσι, φορεί ένα φόρεμα σεμιζιέ από βαμβακερή δαντέλλα κρέμ με μια σαρδύτατη ζώνη δερμάτινη σε χρώμα βιολέ. Η φούστα έχει πιέτες όπως των καλογραιών. Ένας μικρός γιακάς κατεβαστός περιβάλλει το ντεκολι.

Η Λιζέτ Λανβέν φορεί ένα φόρεμα από τουάλ βιολέ, ντραπαρισμένο στον λαιμό με πένσες. Μιά ζώνη από λευκή οργαντίνη με μεγάλες βούλες ροζ δένει στη μέση. Καπέλλο ροζ γαρνιρισμένο με κορδέλλα βιολέ.

□ □

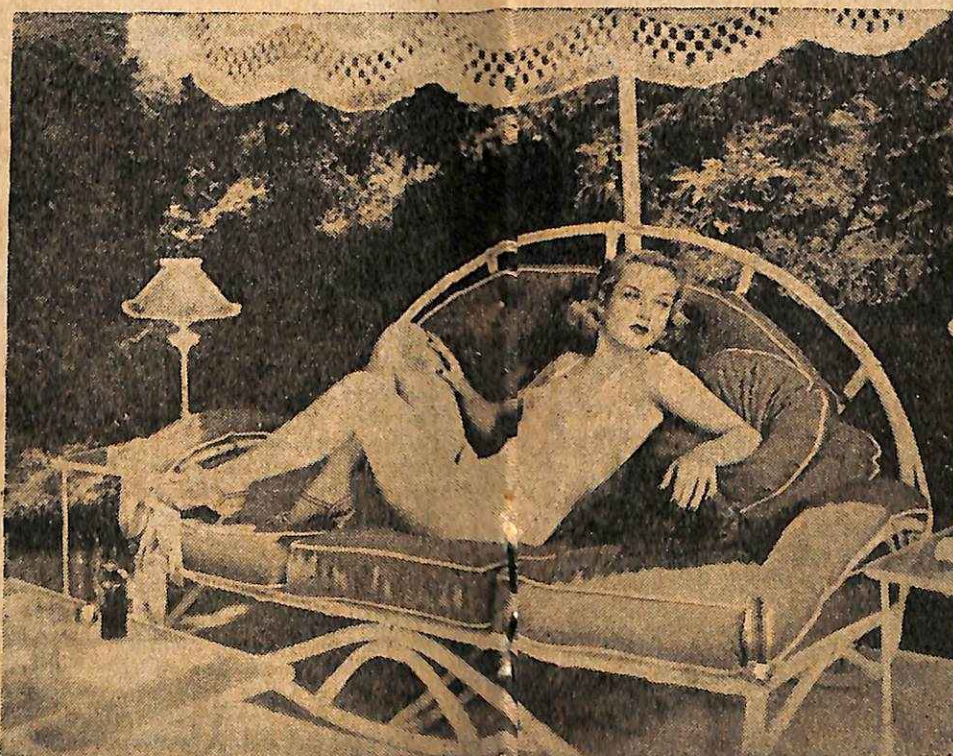
Η Υβέτ Λεμπόν δεν αποχωρίζεται ποτέ ένα χρυσό βραχιολάκι «πόρτ-μπονέ» από το οποίο κρέμονται 23 μικροσκοπικά μπρελόκ που παριστάνουν: ένα κινηματογραφικό μηχάνημα, έναν ανθρωπάκο που προσφέρει την καρδιά του μέσα σ' ένα δίσκο, έναν διάβολο, το κλειδί της ευτυχίας, ένα άσημνο μπαστούνι, έναν αναπητήρα, μια επιστολή, ένα σιδηρόδρομο, ένα άμαξι, μια ζώνη αγνότητας, ένα μύλο του καφέ, ένα βαποράκι, ένα μηχανικό άλογο, έναν Σαρλό, ένα περιλαίμιο σκύλου, «μια καρδιά και μια καλύβα», τέλος όλα τα σχέδια των δρόμων, τας διασταυρώσεις, τα πεζοδρόμια, τις στοές κ.τ.λ., έναν Άγιο Χριστόφορο και για να τελειώνωμε ένα μετάλλιο επάνω στο οποίο είναι χαραγμένη η φράσις: «Προχώραί αφοβα...»

□ □

Η Ντανι Λορίς φορεί τόσο επάνω από τ' απογευματινά όσο και με τα σπορ φορέματά της, μια κόκκινη ασπρόμαυρη τρουά-κάρ, πολύ νεανική.

□ □

Η Ζοζέτ Νταί παρήγγειλε δυο θαυ-

Η ωραιότερη Κασό Λομπάρ απολαμβάνει τις διακοπές της στην Επαυλή της στη Σάντα Μονίκα.

Ύστερα από την επιτυχία τους στον «Πόθο» ο Γκάρυ Κούπερ και η Μαρλένε Ντήτριχ πρόκειται να πρωταγωνιστήσουν μαζί σε μια νέα ταινία.

μάσιες βραδυνές τουαλέττες.

Η μία είναι από χοντρό σαντούν λευκό. Στόν ποδόγυρο της φαρδύτατης φούστας ένα πράσινο σουτάς σχεδιάζει ωραία μοτίφ. Με το ίδιο σουτάς κεντιέται και μια ζακεττούλα που συμπληρώνει το φόρεμα.

Η δεύτερη είναι από κρέπ ρομάν σε χρώμα «μπλε Ουώλλις» και είναι ολοκληρωτικά πλισσέ. Μιά μεγάλη εσάρπα, επίσης πλισσέ, σε χρώμα φούξιας, δένει στην μέση.

Οι δρίαμβοι

της Άνναμπέλλα

Η Άνναμπέλλα θριαμβεύει. Μετα την άπονη σ' αυτήν υπό του κόμητος Βόλπι αυτοπροσώπως στην Ιταλική πρεσβεία των Παρισίων του «Κυέλλου Βόλπι» με το οποίο βραβεύθηκε στην Κινηματογραφική Έκθεση της Βενετίας για την υπέροχη έρμηνεία του ρόλου της στην «Παραμονή της ναυμαχίας», τώρα ανεγνωρίσθη από το Χόλλυγουντ και το Λονδίνο ως η «κομψότερη ηθοποιός του κινηματογράφου».

Είναι φυσικό ο τίτλος αυτός να δοθί σε μία γαλλίδα, πάντως είναι η πρώτη φορά.

Οι γάλλοι έμειναν ενθουσιασμένοι από ενός γιατί η Άνναμπέλλα έχει το πιο τρυφερό, το πιο χαριτωμένο και έξυπνο πρόσωπο που υπάρχει και άφ'

έτερου γιατί η κομψότης της έχει κάτι το διακριτικό, το κλασσικό, το λεπτό που διαφέρει πολύ από τα ανδρικά πανταλόνια της Μαρλένε Ντήτριχ. Τά μαγιό από αλουμίνιο των χορευτριών του Χόλλυγουντ, τις έκκεντρικες φούστες της Τζίντζερ Ρότζερς και τα φρικτά φορέματα με τα οποία είναι υπογεωμένη διά συμβολαίου να ντύνεται η Γκρέτα Γκάρμπο έξω από τον κινηματογράφο.

Αφότου την ανέκλυσε ο Ρενέ Κλαίρ με την ταινία «14 Ιουλίου» η άσημαντη μικρούλα Άνναμπέλλα έγινε μια παγκόσμια δόξα του κινηματογράφου. Μά δεν άφησε τους σκηνοθέτες, τους μακιγιέρ, τους ράφτες, να την ξαναετιάσουν, να την πλάσουν, να την αλλάξουν και να την υποτάξουν στις παράξενες απαιτήσεις των. Έμεινε απλή και φυσική, έμεινε αυτό που είναι: μια μικρή γαλλίδα, λεπτή χωρίς να είναι σκελετώδης, με ένα ωραίο έκστατικό πρόσωπο που δεν υποκρίνεται αδιάκοπα μια έκφραση μυστηριώδη και μπλαζέ. Ο κόσμος δεν κυττάζει τα φορέματά της, κυττάζει την ίδια.

Σε μια εποχή όπου βλέπει κανείς τόσες γυναίκες να μεταμφιέζονται σε βεντέττες βάζοντας άφθονες βαφές, μακιγιάζ, και ψεύτικα φρύδια και ματόκλαδα είναι ευχάριστο να βλέπη κανείς την Άνναμπέλλα να έχει μια πιο σπάνια φιλοδοξία: να είναι μια απλή και χαριτωμένη γυναίκα, μια εξαιρετική ηθοποιός.

Τι θα γυρίση ο Σαρλώ;

Ο Σαρλώ είναι ασφαλώς ο πιο ερμηνευτικός και συγχρόνως ο πιο αναποφάσιτος άνθρωπος του κό-

σμου. Έχει αναγγείλει κατά καιρούς ότι θα «γυρίση» τα πιο διάφορα φιλμ χωρίς ακόμα να μάθη κανείς οριστικά τι πραγματικά θα γυρίση. Ίδου τι άνεκνοιώθη στον τύπο σε διάφορες ημερομηνίες τον χρόνο αυτό:

«Ο Τσάρλι Τσάπλιν θα γυρίση ένα φιλμ με θέμα τον... κινηματογράφο. Εα υποδυθή δύο ρόλους: τον ρόλο ενός πλουσιού παραγωγού κινηματογραφικών ταινιών και τον ρόλο ενός ηθοποιού. Θα μιλήσει για πρώτη φορά. Ο Σύνκλαϊρ Λιούις θα γράψη τ' σενάριο».

Δυό μήνες αργότερα: «Ο Τσάρλι Τσάπλιν θα γυρίση ένα μυθιστόρημα του Άγγλου συγγραφέως Μούρραϊν. Ύστερα: «Ο Τσάρλι Τσάπλιν θα γυρίση σε όμιλοισα ταινία την «Κοινή γνώμη» φιλμ που είχε γυρίσει ήδη ως βωβό. Θα πρωταγωνιστήση η Πωλέτ Γκοντάρ». Ύστερα: «Ο Τσάρλι Τσάπλιν απέκλεισε από το ταξίδι του στην Ανατολή ένα σενάριο που θα έρμηνεύση η Πωλέτ Γκοντάρ». «Ο Τσάρλι Τσάπλιν θα γυρίση μια ταινία, της οποίας δεν είναι γνωστή η υπόθεσις. Φαίνεται όμως ότι η Πωλέτ Γκοντάρ δεν θα παίξη σ' αυτήν».

Και πρό ενός έτους ο Τσάπλιν εξομολογείτο στον γάλλο συγγραφέα Ζάν Κοκτώ ότι θα γυρίση μια ταινία στην οποία δεν θα εμφανισθί πια με την καθιερωμένη εμφάνισή του Σαρλώ αλλά θα παριστάνη έναν παλιότατο. Φαίνεται, όμως, ότι κανένα από όλα αυτά τα σχέδια δεν πραγματοποιήθηκε.

Πάντως η τελευταία ταινία που γυρίζει τώρα φέρει ακόμα τον άγνωστο τίτλο «Παραγωγή Νο 6».

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαργαρίτα ντέ Πονταλές είχε παντρευτεί ξαναγκασμένη από τους δικούς της, τον Ζώρζ ντέ Σεβερνύ, από τον οποίο απέκτησε και δυο παιδιά, ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι. Προτού παντρευτεί, η Μαργαρίτα, αγαπούσε έναν φτωχό αξιωματικό, τον Ροζέ Ρεμοντέ, με τον οποίο είχε αποκτήσει ένα αγοράκι. Οι γονείς της όμως, ένοσφ ζούσαν, και ο αδελφός της, έπειτα, δεν ήθελαν με κανέναν τρόπο την ένωση των δύο νέων, και ήθελαν επί πλέον να εξαφανιστούν και το παιδί. Έτσι, από μια δραματική σκηνή μεταξύ του αδελφού της Μαργαρίτας και του Ροζέ, αυτός πεθαίνει, και το παιδί, που είχε πάρει μαζί του, για να το σώσει, μένει έκθετο στο δάσος. Τό περιμαζεύει σε λίγο η μικρούλα Μαρζολαίν, κόρη ενός πλανοδίου γανωματή.

Τα χρόνια περνούν. Το χωριό και το δάσος γίνεται ένα δυνατό άγριο και η Μαρζολαίν μια χαριτωμένη κοπέλλα. Είκοσι χρόνια και η Μαρζολαίν μεγαλώνει, αλλά ο Ζώρζ, ο νέος, φεύγει για το στρατό και σε λίγους καιρό παίρνει μέρος στην εκστρατεία της Κίνας όπου σίγουρα χωρίς να τον ξέρει, τον Ζώρζ ντέ Σεβερνύ, τον άντρα της μητέρας του, και η Μαρζολαίν για το Παρίσι όπου γίνεται ράφτρα. Κάποτε, η Μαρζολαίν αποφασίζει να ανοίξει δικό της ατελιέ. Σ' αυτό την διευκολύνει μια τυχαία συνάντησή της με τον Έρβέ τον παλιό επιστάτη των Πονταλές. Αυτός είχε ανοίξει μερικτικό γραφείο στο Παρίσι και η Μαρζολαίν χωρίς να τον γνωρίζει του αναθέτει την υπόθεσή της. Έτσι ο Έρβέ μαθαίνει σιγά-σιγά ποιά είναι η Μαρζολαίν πού ειναι ο Ζάκ και όλα τα σχετικά. Υπόσχεται στη Μαρζολαίν να βοηθήσει τους γονείς του Ζάκ.

Ο Έρβέ, ύστερ απ' αυτό κάμνει μια μικρή έρευνα και πείθεται ότι πραγματικά ο Ζάκ ειναι ο γιος της Μαργαρίτας και του Ροζέ Ρεμοντέ. Αποφασίζει λοιπόν να ενημερωθεί την ανακάλυψή του.

Η Μαρζολαίν από το άλλο μέρος αρχίζει να υποπτεύεται ότι κάτι κρύβει το ενδιαφέρον του Έρβέ. Ένα βράδυ που βρίσκεται αυτό επιστρέφει ο Ζάκ. Η χαρά των δύο νέων που ξαναβρέθηκαν ειναι άπειρη. Οι διανύσεις και οι τρυφερότητες των δεν παύουν. Σε μια στιγμή, ο Ζάκ ρωτά την Μαρζολαίν, αν εξακολουθούσε να αγαπά πάντα μόνο αυτόν. Κάποτε, είχε φαντασθεί πως η σπουδή της νέας που αυτόν είχε ελπίσει και ένοιωσε με-

—Γιατί, ρώτησε, η νέα ελπίζοντας ναχη έκ μέρους του Ζάκ την εξομολόγησε πού περίμενε.

19. (Η συνέχεια)

—Γιατί μου φαινόταν ότι αν αγαπούσε έναν άλλον, θάταν μια άδικία... θάταν μια κλοπή απέναντί μου, θα γινόσουν ένοχη... Μήπως δεν έχω εγώ την καρδιά σου; Έχεις πια το δικαίωμα να την διαθέσεις;

Για να κρύψει την ταραχή της η Μαρζολαίν προσποιήθηκε την φιλάρεσκη:

—Μήπως δεν μπορώ να αγαπήσω με έρωτα; Έσύ δεν είσαι σαν αδελφός μου;

—Εκείνος έμεινε ζαλισμένος, γλωμός, ακίνητος. Και δεν τόλμησε πια να πει τίποτα. Ψιθύρισε μόνο:

—Θεέ μου! Θεέ μου!

Την κύτταζε με τρόπο. Έξαφνα θερμά δάκρυα ανάβλυσαν στα μάτια του.

—Δεν σου τα είπα όλα. Στη σκέψη ότι μπορούσε να δώσει την καρδιά σου σ' έναν άλλον, θά ανήκες σ' έναν άλλο, και ότι δεν θα ήμουν πια χρήσιμος στη ζωή σου, ένοιωσα τη ζήλεια να φουντώνει μέσα μου. Τότε, Μαρζολαίν, ένοιωσα ότι δεν σ' αγαπούσα πια σαν πρίν...

—Και πώς μ' αγαπάς, Ζάκ μου; τον ρώτησε κλείνοντας τα μάτια της.

—Σ' αγαπώ με έρωτα!...

Εκείνη ρίγησε. Την λέξη αυτή την περίμενε. Κι' όμως την τάραιξε ολόκληρη. Ήταν ευτυχισμένη. Η γλυκειά αυτή λέξη που δεν είχε πια τίποτα από την αδελφική τρυφερότητα γάιδεψε φλογερά την καρδιά της που νόμιζε ότι έλυνε. Χαμήλωσε τα μάτια της ένα λεπτό, μα γρήγορα τα στηλώνσε με ελκρινεία στον στρατιώτη.

—Κι' εγώ επίσης σ' αγαπώ, είπε με ανέκφορα γλυκύτητα, σ' αγαπώ από πολλόν καιρό... από ανέκαθεν... Μά... Δίστασε λίγο.

—Μά; ρώτησε εκείνος.

—Δεν με βρίσκεις πολύ γρηγόρη; Και όταν θα γίνει αξιωματικός και θα παντρευτούμε, θα αγαπάς άραγε ακόμα την Μαρζολαίν που θα σε περνά τέσσερα ολόκληρα χρόνια;

—Πολύ γρηγόρη; Είπε εκείνος γελώντας.

Την τράβηξε κοντά σ' έναν μεγάλο καθρέφτη:

—Κύτταξε λοιπόν! της είπε.

Μ' ένα ρίγος άφηνει να την παρασύρει.

—Κι' εγώ επίσης σ' αγαπώ, Ζάκ μου. Νάξεο πόσον καιρό τώρα είχα αντιληφθεί πως δεν σ' αγαπούσα πια σαν αδελφό... και πως παρακολουθούσα τα εικά σου αίσθηματα... Φυσικά, ήξερα ότι μ' αγαπούσε αλλά δεν ήμουν βέβαια αν μ' αγαπούσε όπως ακριβώς ήθελα. Και τώρα που μου άνοιξε την καρδιά σου, είμαι τόσο ευτυχισμένη που μου φαίνεται ότι είναι σχεδόν άδικο και ότι δεν αξίζω τόσην ευτυχία.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

γλή απογοήτευση.

Ο ένας απέναντι στον άλλο κυττάζοντα ώρα πολλή χωρίς να μιλούν.

Και είναι η Μαρζολαίν που ρωτά πρώτη:

—Θα μ' αγαπάς λοιπόν για πάντα;

—Για πάντα!

Ένας δειλός χτύπος άκούστηκε στην πόρτα.

—Το δείπνο είναι έτοιμο, δεσποινίς, ανήγγειλε η Μαριάννα.

Ο Ζάκ ξαναβρήκε άμέσως όλη την ξενοιασιά του.

—Άλήθεια, είπε χαρούμενα. Πάμε να εορτάσουμε τη συνάντησή μας.

Στο τραπέζι διηγήθηκε όλη την στρατιωτική του ζωή. Δεν έπαυε να εκθειάζει τον ταγματάρχη του κ. ντέ Σεβερνύ που είχε τώρα προαχθεί σε συνταγματάρχη.

—Επιστρέψαμε μαζί, της έλεγε. Το μίλησα για σένα. Βιάζεται να σε γνωρίσει. Θέλει να γίνει φίλη με την γυναίκα του και την κόρη του. Και του υποσέθηκα να σε πάω αύριο έξάπαντος σπίτι του, στην οδό Άμπερ.

—Ας πάμε λοιπόν αύριο, είπε η Μαρζολαίν. Κι' εγώ επίσης βιάζομαι.

Έτσι πέρασε η βραδιά εκείνη, σύντομη και γοητευτική.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Την άλλη μέρα ο Ζάκ, έχοντας την Μαρζολαίν στο πλευρό του, διευθυνόταν στο μέγαρο του κ. ντέ Σεβερνύ.

Όλη η οικογένεια ήταν μαζεμένη στο σαλόνι, γύρω από τον πατέρα. Και όλα εκείνα τα βλέμματα καρφωμένα επάνω στον συνταγματάρχη έδειχναν πόσο τον αγαπούσαν και με πόση απέραντη χαρά είχαν υποδεχθεί την άφιξή του.

Ο υπρέτης άνοιξε την πόρτα και εισήγαγε τους δυο νέους αναγγέλλοντας:

—Ο κ. Ζάκ και η δεσποινίς Μαρζολαίν.

Ο Ζάκ μπηκε, λίγο ταραγμένος, με το πηλήκιο στο χέρι, και χαιρετώντας μολαταύτα στρατιωτικά τον συνταγματάρχη του, μηχανικά και από συνήθεια.

Η κυρία ντέ Σεβερνύ έτρεξε να υποδεχθεί τους δυο νέους. Έτεινε το γέρι της στον Ζάκ και στη νέα κοπέλλα.

—Απ' όλα όσα μου διηγήθηκε ο σύζυγός μου για σάς, είπε, μου φαίνεται ότι σας γνωρίζω από είκοσι χρόνια πρίν. Σας είπα ότι η οικογένειά μου θα είναι και δική σας. Αισθάνομαι ήδη σπορνή για σάς.

Τους άγκάλιασε σαν μητέρα.

Ο Σεβερνύ είχε καθήσει κοντά στη Μαρζολαίν.

—Ξέρετε, είπε, ότι χωρίς αυτό έδω το παλληκάρι, δεν άχα την ευχαρίστηση να σας μιλά σήμερα; Πρό πολλού οι Κινέζοι θα με είχαν κάνει κιμά.

Και άρχισε να γελά. Τα παιδιά του Σεβερνύ είχαν πλησιάσει. Ο Μπερνάρ είχε κλείσει τα δεκάξιν. Έμοιαζαν δυο ήταν δυνατό να μοιάζουν δυο πλά-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

σματα από τα όποια το ένα είχε γερό, ρωμαλέο, θαυμάσιο και το άλλο άσθενικό, καχεκτικό, ανήμπορο σχεδόν.

Πραγματικά, ο Μπερνάρ, φαινόταν να έχει πάρει για τον εαυτό του μόνο όλα τα προσόντα που η φύση είχε προορίσει για τα παιδιά της κυρίας ντέ Σεβερνύ.

Η Μπερνάρ, αντιθέτως, φαινόταν καταδικασμένη σ' έναν πρόωρο θάνατο. Μικροκαμωμένη, αδύνατη, μ' ένα γλωμό πρόσωπο, φωτιζόμενο από δυο πελώρια μαύρα μάτια, βρισκόταν στη ζωή, μόνο χάρις στις υπεράνθρωπες φροντίδες και τις αδιάκοπες περιποιήσεις που κατέβαλλαν για να την αναθρέψουν. Έβηγε συχνά. Η Μπερνάρ δεν άγνοούσε την κακή κατάσταση της υγείας της. Ήξερε ότι δεν θα ζούσε πολλά χρόνια. Αυτό της είχε δώσει μια πρόωρη πείσα και αντί να χαλάσει τον χαρακτήρα της κάνοντάς τον δύσκολο και άπαιτητικό, απεναντίας της είχε δώσει μια καρτερική γλυκύτητα και δεν της είχε άφαιρέσει την ευθυμία. Ναι, ήταν ευθυμη ή φτωχή παιδούλα, παρ' όλα αυτά. Ήταν η γαριά του σπιτιού και η λατρεία του αδελφού της, της μητέρας της, του πατέρα της.

Η οικογένεια Σεβερνύ ζούσε πολύ ένωμένη. Ο κ. ντέ Σεβερνύ δεν ήταν κοσμικός. Αν και η μεγάλη του περιουσία του επέτρεπε να δίνει γιορτές και δεξιώσεις εκείνος δεχόταν μονάχα μερικούς φίλους στενούς. Έξ' άλλου, αγαπώντας φοβερά την εργασία, μελετούσε σχεδόν όλο τον καιρό που δεν ήταν άπασχολημένος στην υπηρεσία του.

Η κυρία ντέ Σεβερνύ ήταν ευχαριστημένη από την ήμερη και οικογενειακή αυτή ζωή. Αντιπαθούσε τις κοσμικές συγκεντρώσεις. Τα είκοσι χρόνια που πέρασαν από την εποχή του γάμου της, δεν την είχαν γεράσει πολύ. Το πρόσωπό της είχε μείνει νεανικό. Καμιά ρυτίδα. Καμιά άσπρη τρίχα. Και τα μάτια ακόμη είχαν διατηρήσει την ήρεμη φωτεινότητά τους. Μονάχα τα χείλη, για όποιον τα παρατηρούσε εν γνώσει του τι είχε συμβή, πρόδιδαν το θλιβερό δράμα και την σπαρακτική αγωνία του παρελθόντος.

Τις στιγμές που η κόμηση ήταν άφρημένη, οι άκρες των χειλιών έπεφταν, δίνοντας έτσι στην φυσιογνωμία μια παράρξην πίκρα. Βέβαια, στην καρδιά της φτωχής γυναίκας, η ανάμνηση δεν είχε πεθάνει. Άν, εμπρός στην καλωσύνη, την ευθύτητα, την φλογερή αγάπη του Ζώρζ ντέ Σεβερνύ, η ανάμνησις του Ροζέ Ρεμοντέ είχε σβύσει με τον καιρό, η ανάμνησις του παιδιού που γεννήθηκε από τον έρωτά τους, του παιδιού που είχε εξαφανισθεί έτσι μυστηριωδώς, έμενε πάντα ζωντανή. Δεν περνούσε μέρα χωρίς να το σκεφθεί. Ήταν, στη ζωή της, μια πληγή πάντα άνοιχτή, μια λύπη που δεν έσβυνε...

Ο Σεβερνύ δεν ύποψιάστηκε ποτέ τίποτα. Πρόσεχε τον εαυτό της μπροστά του. Έξ' άλλου, ένοιωθε γι' αυτόν την άφοσίωση μιας σκλάβας. Δεν θά δίσταζε ούτε λεπτό να σκοτωθεί για να τον απαλλάξει από την θλίψη να τα μάθη όλα.

Εμπρός στα παιδιά της όμως έγκαταλείπονταν πιο εύκολα στις ανάμνησεις αυτές και η Μπερνάρ είχε αντιληφθεί πολλές φορές, μια απότομη σιωπή να διακόπτει τις μητρικές διαχύσεις. Φαινόταν έξαφνα ότι η Μαργαρίτα βρισκόταν πολύ μακριά τους. Το πρόσωπό της άλλαζε έκφραση... Και τότε ο αδελφός και αδελφή έβλεπαν τα χείλη της να ξεσφίγγονται, και οι άνδρες των να καταβαίνουν διονοντας στο σύνολο των γασακτιστικών μια έκφραση άπεραντης δόνησης.

Όταν ήταν μικρότερα, τα παιδιά, συγκινούνταν κι' έπεφταν στην άγκαλιά της:

—Μαμά, τί έινεις; Μήπως είσαι θυμωμένη μαζί μας;

Εκείνη τα καθυσόχαζε. Ύστερα,

—Ω δεσποινίς, είπε ο Ζάκ κοκκινίζοντας, πώς να σας εύχαριστήσω για την υποδοχή που μου έκανε η οικογένειά σας; Είμαι τόσο άσημαντος και...

—Γιατί το λέτε αυτό, Ζάκ; είπε με τόνο ελαφρού παρσπόνου ο συνταγματάρχης. Είσαθε ένα καλό και αξιοπαλληκάρι και ένας γενναίος στρατιώτης. Σε λίγους μήνες θα είσαθε υπαξιωματικός... Γιατί λέτε ότι δεν είσατε τίποτα;

—Προσθέστε σ' αυτά, κύριε Ζάκ, είπε η Μπερνάρ, ότι σε λίγο θα είσατε ανώτερος του αδελφού μου, και ότι εκείνος θα έχη την ανάγκη σας και θα χρειασθεί προφανώς να σας τον συστήσω, πρόσθεσε χαμογελώντας.

—Πώς αυτό, δεσποινίς;

—Θα καταταχθώ στο 145ο, το σύνταγμα του πατέρα μου, είπε ο Μπερνάρ. Δεν θέλησα να περάσω από την σχολή Σαιν-Σύρ, θέλω να γίνω στρατιώτης για να γνωρίσω καλύτερα τους στρατιώτες, τις ανάγκες των, τις ιδέες των, τα παράπονά των, τι αγαπούν, τι μισούν και να έπωφεληθώ της πείρας μου όταν θα γίνω αξιωματικός κι' εγώ ο ίδιος. Όμως θα δώσω ξετάσεις όταν γίνω λοχίας για να εισαχθώ στην σχολή υπαξιωματικών. Έτσι θα γίνω υπαξιωματικός σχεδόν έξίσου γρήγορα με τους συμμαθητάς μου του λυκείου που εισάγονται ξε-

—Θα μ' αγαπάς λοιπόν για πάντα;

τος στο Σαίν-Σύρ.

—Δέν θά τόν τιμωρήτε πολύ, δέν εἶν' ἔτσι, κύριε Ζάκ; εἶπε ἡ Μπερνάρ.

—Ἄν ἀείζει νά τιμωρηθῇ, θά σκέπτομαι ὅτι αὐτό θά σᾶς λυπῇ, καί θά κλείνω τὰ μάτια, δεσποίνε.

—Ὡραία πειθαρχία διδάσκετε βλέπω, λοχία, εἶπε ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Ζάκ ἦλθε κοντά στήν κυρία ντέ Σεβερνύ. Ἐνοίωθε νά βαραίνει ἐπάνω του τὸ βλέμμα τῆς κομῆσης ἀρκετὴ ὥρα τώρα. Δέν αἰσθανόταν δυσφορία γι' αὐτό. Ἀπειναντίας, ἐνοίωθε κάτι νά τὸν τραβᾷ πρὸς αὐτήν.

Καί καθώς τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ Μαρζολαὶν συνμιλοῦσε μὲ τὸν Σεβερνύ, τὸν Μπερνάρ, καί τὴν Μπερνάρετ, ἡ κυρία ντέ Σεβερνύ καὶ ὁ Ζάκ ἐμειναν μερικά λεπτά ἀπομονωμένοι στὸ σαλόνι.

Ἡ μητέρα καὶ ὁ γιὸς βρίσκονταν ὁ ένας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Μιά σύμπτωση τὸς εἶχε χωρίσει κάποτε—μιά σύμπτωση καὶ τὸ μῖσος.

Μιά σύμπτωση τὸς προσήγγιζε σήμερα—μιά σύμπτωση καὶ ἡ ἀγνὴ ἀγάπη τῶν πλασμάτων· πού βρίσκονταν ἐκεῖ.

Καί τρέμοντας ἡ Μαργαρίτα τὸν ρώτησε:

—Ὡστε, κύριε Ζάκ, δέν γνωρίζατε ποτέ τὸς γονεῖς σας;

—Ἀλλοίμονο! ὄχι, κυρία.

—Σὰς ἀνέθρεψε ἡ Μαρζολαὶν λοιπόν; Ἐκείνη στάθηκε μητέρα γιὰ σᾶς;

—Ναί, ἦταν καὶ μητέρα μου καὶ ἀδελφὴ μου... Δέν ὑπάρχει καλύτερο τίτλος ἀπὸν κόσμο γι' αὐτήν...

—Τὴν ἀγαπάτε πολύ...

Ἐκείνος κούνησε τὸ κεφάλι του ζωηρά.

—Ἄν τὴν ἔχανα ἀσφαλῶς δέν θά μπορούσα νά ζῶς χωρίς αὐτήν.

Καί τὸ βλέμμα του γεμάτο πάθος ἀναζητοῦσε τὸ βλέμμα τῆς Μαρζολαὶν. Ἡ κόμισσα δέν μπορούσε νά τραβήξῃ τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω του. Ἐνοίωθε μιά παραχρῆμα ὁλοένα μεγαλειότερη καὶ χρειάζονταν νά καταβάλλῃ μεγάλη προσπάθεια σὲ κάθε ἐρώτηση πού ἀπηύθυνε στὸν Ζάκ:

—Καί δέν εἶχατε ποτέ καμμιὰ ἐνδειξη ποῖοι μπορεῖ νά ἦσαν οἱ γονεῖς σας;

—Ποτέ, κυρία... ἂν καί...

—Ἄν καί...;

—Ὁ θεὸς πατέρας μου καὶ ἡ Μαρζολαὶν μοῦ τὴν διηγήθηκαν συχνά. Μέσα στὰ σπάρνανά μου βρῆκαν ἕνα στρατιωτικὸ μετάλλιο καὶ τὸν σκαυρὸ τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς... Σὲ ποῖον ἀνήκαν; Γιατί τὰ εἶχαν κρύψει ἐκεῖ;

Ἄραγε ὁ πατέρας μου ἦταν στρατιωτικός ὅπως κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος; Καί ἂν αὐτὸς εἶναι πού μ' ἐγκατέλειψε, γιατί τῶκαμε ἄραγε;

—Ἐναν σκαυρὸ; Ἐνα μετάλλιο; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἐλαφρά.

Μιά ἀπότομη σκέψη φλόγιζε ἐξαφνα τὸ νοῦ της: κι' ὁ Ροζέ Ρεμοντέ ἐπίσης εἶχε τὸ σκαυρὸ τῆς Λεγεώνας! Κι' ἐκεῖνος ἐπίσης εἶχε τιμηθῇ μὲ τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο στὴ Σεβαστούπολη!

—Τὸ μετάλλιο μάλιστα ἦταν λίγο στρατασκισμένο γιατί εἶχε γτυπηθῇ ἀπὸ μιά σφαῖρα, συνεπλήρωσε ὁ Ζάκ.

Ἐκείνος πού τὸ ἔφερε πέθανε ἄραγε; Ἦταν ἄραγε ὁ πατέρας μου; Δέν θά τὸ μάθω ποτέ.

Ἡ Μαργαρίτα, ζαλισμένη, κύτταξε τὸν ὑπαξιωματικὸ μ' ἕνα εἶδος τρόμου.

Ἦταν ἀλήθεια ἡ μήπως ἦταν καμ-

Δικὴ σου

γιὰ πάντα!

μιά αὐταπάτη; Τῆς φαινόταν τώρα ὅτι ὁ Ζάκ ἐμοίεζε τὸν Ροζέ Ρεμοντέ! Ἀδικὰ προσπαθοῦσε νά συγκεντρώσῃ τὴν ψυχραιμία της. Ἀδικὰ προσπαθοῦσε νά πιστέψῃ ὅτι τὴν γελοῦσε ἡ φαντασία της.

Ὁ Ροζέ Ρεμοντέ παρουσιαζόταν ἐξαφνα μπροστά της ὡς ἂν νά τὸν εἶχε καλέσει ἕνας δυνατὸς μάγος. Ξανάβλεπε τὸ πρόσωπο τοῦ Ροζέ, τὰ μάτια του, τὰ ὀδόντα καὶ συμπαθητικὰ χαρακτηριστικά του. Εὕρισκε ἀκόμη καὶ τὴν ἔκφραση τῆς φυσιογνωμίας του στὸ πρόσωπο τοῦ Ζάκ. Τῆς φαινόταν ὅτι ἄκουε τὴν φωνὴ τοῦ Ροζέ.

Ἡ αὐταπάτη ἦταν τόσο δυνατὴ πού κόντευε νά λιποθυμήσῃ. Σηκώθηκε ἀπότομα, ἔκανε μερικά βήματα, στάθηκε λίγα λεπτά στὸ παράθυρο, κι' ὕστερα ἐπέστρεψε κοντὰ στὸν ὑπαξιωματικὸ, τὸν ὁποῖο οἱ ἀναμνήσεις εἶχαν κάνει σκεπτικὸ.

Στὰ χεῖλη τῆς Μαργαρίτας ἔτρεμε μιά ἐρώτησις. Κατ' ὀρθὴν μετὰ κόπο νά τὴν ἀρθρώσῃ:

—Ποῦ σᾶς βρῆκε ὁ πατέρας τῆς Μαρζολαὶν;

—Δέν με βρῆκε ὁ πατέρας της, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ Μαρζολαὶν, ἀπήντησε ὁ Ζάκ.

Καί διηγήθηκε τὴν ἱστορία πού εἶγε διηγηθῇ ἡ νέα κοπέλλα στὸν Ἐρβέ. Αὐτὴν ἄλλωστε μόνο ἤξερε καί ὁ ἴδιος ἔως τώρα.

—Μὲ βρῆκαν στὸ Νανσύ, κοντὰ στὰ σύνορα, εἶπε.

Ἡ Μαργαρίτα ἄφησε ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ. Ἀφοῦ εἶχε βρεθῇ στὸ Νανσύ, δέν μπορούσε νά εἶναι τὸ μικρὸ ἐγκαταλειμμένο πλάσμα πού πλημυρίζε τὴ σκέψη της εἰκοσι χρόνια τώρα. Ἡ ἐλπίδα της ἔσβυνε. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της θλιβερά.

Ὁ Ζάκ ἐξακολουθοῦσε νά μιλά. Μὰ ἐκείνη δέν τὸν ἄκουε πιά. Αὐτὰ πού ἔλεγε δέν τὴν ἐνδιέφεραν πιά.

Σὲ λίγο ὁμως, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἐνοίωσε τὴν ἐπιθυμία νά μάθῃ τί συνέβαινε στὴν ἀνδρική αὐτῆς καρδιά. Θέλησε νά τὸν κάνει νά τῆς διηγήθῃ τί σκεπτόταν γιὰ τοὺς ἀγνώστους γονεῖς του, γιὰ τὸν πατέρα του, γιὰ τὴν μητέρα του. Συλλογιζόταν ὅτι ἂν σὲ καμμιὰ γωνιά τοῦ κόσμου ζοῦσε ὁ γιὸς της, θά σκεπτόταν κι' ἐκεῖνος ὅπως κι' ὁ Ζάκ. Κι' ἂν ὁ Ζάκ τὴν καταδίκαζε θά τὴν καταδίκαζε κι' ὁ γιὸς της.

Δέν περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό της ὅτι ἦταν ἴσως ἐπικίνδυνον νά κάνῃ τόσο πολλὰς ἐρωτήσεις στὸν νεαρὸ ὑπαξιωματικὸ, καί ὅτι θά ὑπονοῦσαν νά τὸν κάνουν νά ὑποψιασθῇ κάμ.

Δέν σκεπτόταν τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Προχωροῦσε κατ' εὐθείαν στὸν σκοπὸ της, μὲ τὰ μάτια κλειστά, προσελκυόμενη ἀπὸ τὸ ἀγνωστὸ, νοιώθοντας μιά ὀδυνηρὴ ἡδονὴ στὸ νά αὐτοβασανίζεται ἑαυτὴ.

—Συλλογιζέσθε συχνά τὸν πατέρα σας, κύριε Ζάκ;

—Ὡ ναί, κυρία! Ἐπὶ πολλὸν καιρὸ εἶχα διατηρήσει τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποια

μέρα θά τὸν ξανάβλεπα. Δέν μπορούσα νά συνηθίσω στὴν τόσο θλιβερὴ ἰδέα ὅτι θά περνοῦσε ἡ ζωὴ μου χωρίς νά τὸν γνωρίσω... Μὰ σήμερα...

—Σήμερα;

—Εἶμαι πῶς φρόνιμος, εἶπε μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο. Δέν μπορῶ νά ζητῶ τ' ἀδύνατα. Τὸ πῆρα ἀπόφαση. Δέν θά γνωρίσω ποτέ τὸν πατέρα μου.

—Πῶς τὸν φαντάζεσθε;

—Ὡραῖο, ψηλὸ, ὑπερήφανο καὶ ἡρεμο. Πιστεύω ὅτι εἶχε μιά γενναία καρδιά.

—Προσπαθήσατε ποτέ νά ἐξηγήσατε τοὺς λόγους πού ὤδησαν τοὺς γονεῖς σας νά σᾶς ἐγκαταλείψουν;

—Τί μπορῶ νά ἐξηγήσω, κυρία; Μήπως ξέρω κι' ἐγὼ τίνος γεγονότος εἶμαι θύμα; Ἰσως κι' οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς μου νά με κλαῖνε...

—Ὡστε δέν τοὺς μισεῖτε πού σᾶς ἄφησαν ἔτσι...

—Τὸν πατέρα μου! Ὁ Θεὸς νά με φυλάξῃ... Εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν φταίει ἐκεῖνος. Θὰ ὑπέφερε γι' αὐτὸ πού ἔκανε, κι' ἂν ζῇ θά ὑποφέρει ἀκόμη...

Ὁχι, δέν τὸν καταδικάζω... Θὰ ὑπῆρχαν πολλοὶ σοβαροὶ λόγοι πού τὸν ἀνάγκασαν νά φερθῇ ἔτσι!

—Τί λόγοι;

—Ποιὸς ἔφερε! εἶπε ὁ Ζάκ πολὺ χαμηλά. Ἰσως νά κινδύνευε ἡ τιμὴ τῆς μητέρας μου... Ἰσως νά τοὺς ἐμπόδιζαν ν' ἀγαπηθοῦν... Ἐνα παράπτωμα... Μιά τύχη!...

Ἐκείνη ἀνατρίχιασε. Δέν μιλοῦσε τὴν στιγμή αὐτὴ γιὰ κείνη τὴν ἴδια;

Τρέμοντας ὁλοένα περισσότερο ρώτησε:

—Καί τὴν μητέρα σας; Τὴν σκέπτεσθε καμμιὰ φορὰ;

—Τὴν μητέρα μου! εἶπε ὁ Ζάκ μὲ φωνὴ πού πνιγόταν ἀπὸ ἕναν λυγμὸ. Κι' ἂν ἤξερα ἀκόμη ὅτι εἶδε τὴν γέννησή μου με φρίκη... ὅτι δέν ὑπῆρχε γιὰ κείνην παρὰ ἕνα ἀντικείμενο μίσους καὶ ἀπεχθείας... Κι' ἂν ἤξερα ἀκόμη ὅτι ἔβλεπε νά με σκοτώσῃ κι' ὅτι ἦταν ἐκείνη πού θέλησε νά με ξεφορτωθῇ καί μ' ἔρριξε στὸν δρόμο, κι' ἂν εἶχε κάνει ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα, πάλι θά τὴν ἀγαποῦσα...

—Τὰ ἐγκλήματα αὐτά, κύριε Ζάκ, ἡ μητέρα σας δέν τὰ ἔκανε γιατί μιά μητέρα εἶναι ἀνίκηνη γιὰ τέτοιες τερατώδεις. Πρέπει νά τὴν ἀγαπάτε, νά τὴν ἀγαπᾶτε χωρίς τὴν σκέψη αὐτῆς γιὰ τὴν μητέρα μου...

Καί σὺ νά μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του συνεχίσε:

—Ἄ! πόσο ζήλευα τὰ ἄλλα παιδιά πάντα καὶ πόσες φορές δέν ἀναρρωτήθηκα: «Γιατί κι' ἐγὼ νά μὴν ἔχω μιά μητέρα ὅπως ὅλοι». Πιστεύω ὅτι θά τὴν λάτρευα τὴν μητέρα μου. Δέν θά ζοῦσα παρὰ γι' αὐτήν. Πόσες φορές τὴν εἶδα στὸ ὄνειρό μου. Μοῦ παρουσιαζόταν πάντοτε ὁμορφὴ, πάντοτε νέα, πάντοτε λυπημένη ἐπίσης, καί δέν ξέρω γιατί πάντοτε ντυμένη πένθιμα...

Ἡ μητέρα μου! Καί σκέφτομαι πολλὰς φορές μὲ ἀπελπισία ὅτι ἴσως νά ζῇ, κάπου... καί νά με νομίζῃ πεθαμένο καί νά με κλαίῃ ὅπως τὴν κλαίω ἐγὼ... Ποῦ βρίσκεται; Ποιὸς θά μοῦ τὸ πῇ; Ὡ ἐκεῖνος πού θά μοῦ τὴν ἐδειχνε, ἀς ἔπαιρνε καί τὴ ζωὴ μου ὕστερα, γιὰ νά τὸν πληρώσω γιὰ ἕνα λεπτὸ τόσο ἀπέραντης εὐτυχίας!

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἐνα πρόσωπο μέσα στὸ ὄνειρο

Ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Ε. Μπένσον

Καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο, στὸ θερμὸ ἀπόγευμα τοῦ Ἰουνίου, ἡ Ἐσθὴρ Γουόρντ ἦταν σκεπτικὴ. Ἐκεῖνο πού βασάνιζε τὴν σκέψη της, ἦταν ἕνα ὄνειρο πού ἔκανε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι καί πού ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια εἶχε ξαναφανῇ. Τὸ ὄνειρο αὐτὸ διαιρούταν σὲ δύο μέρη: στὸ πρῶτο πού ἦταν ἡ «προετοιμασία» καί πού δέν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ. Ἡ Ἐσθὴρ ὀνειρευόταν πῶς βρισκόταν ἀπ' ἐν ὅς ἕνα ἀκρωτήριο γεμάτο φύκια. Σὲ καμμιὰ εἰκοσαριά μέτρα πρὸς τὰ ἀριστερά, ὁ βράχος κατέβαινε στὴ θάλασσα. Ἀντιθέτως, δεξιὰ ἦσαν πράσινα λειβάδια. Τὰ λειβάδια ἦσαν χωρισμένα τῶνα ἀπ' ἄλλο ἀπὸ χαμηλοὺς φράχτες πού ἡ Ἐσθὴρ ἦταν ἀναγκασμένη νά τοὺς υπερπηδήσῃ γιὰ νά προχωρήσῃ. Ὁ λόγος ἦταν κοπάδια καὶ ἔβροσκον, ὅχι ὡς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πνικτικὴ καὶ βαρειά, ὡς ἂν πλησίαζε ἡ νύχτα. Ἡ Ἐσθὴρ βιαζόταν νά φθάσῃ στὴν κορυφὴ, γιατί κάποιος — δέν ἤξερε ποιὸς — τὴν περιμένε ἐκεῖ πάνω, χρόνια τώρα.

Ἀφοῦ περνοῦσε τὰ λειβάδια, ἔβλεπε μπροστὰ της πληθὺς δέντρων πού σχηματίζαν ἕνα εἶδος στοᾶς, ἀπάνω ἀπ' τὴν ὁποία ἐκκλῆσσε τὸ γκριζὸ καμπαναριὸ μιάς ἐκκλησίας. Προχωρώντας, ἔβλεπε τὴν ἐκκλησίαν κι' ἕνα μικρὸ ἐγκαταλειμμένο κοιμητήριον. Ἐδῶ σταματοῦσε τὸ ὄνειρο. Καί κάθε φορὰ ἡ Ἐσθὴρ ὑπόφερε ὑποσυνειδητὰ γιατί εἶχε τὴν προαίσθηση πού ἄλλοι ὄνειρου πού θά ἐπακολουθοῦσε ἀμέσως.

Ὁ θόρυβος τοῦ κλειδιοῦ στὴν κλειδαρότρυπα ἔβγαλε τὴν Ἐσθὴρ ἀπ' τὴν σκέψιν της. Ἐπέστρεψε ὁ Ντίκ. Ἐτρεξε καί τὸν ἀγκάλιασε μ' ἀνακούφιση, γιατί ἐνοίωθε πῶς δέν ἦταν πιά μόνη.

Ὁ Ντίκ τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα.

—Τί χλωμὴ πού εἶσαι, ἀγάπη μου, μᾶς καί ζεσταίνεσαι; Πάμε νά φάμε στὴν ἐξοχὴ μόνι μας;

—Ντύνομαι κι' ἔφθασα! εἶπε χαμογελώντας εὐτυχισμένη ἡ νέα.

Πέρασαν μιά ὑπέροχη βραδυὰ μαζί καὶ γύρισαν ἀργά. Ὁ Ντίκ εἶχε νά ἐργασθῇ ἀργά κι' ἡ Ἐσθὴρ πῆγε νά κοιμηθῇ μόνη της.

Τὸ ὄνειρο ἄρχισε ἀμέσως. Ἡ Ἐσθὴρ βρισκόταν μόνη σὲ μιά ἐρημικὴ ἀμμουδιά, τὸ σούρουπο. Στὸ βάθος τῆς ἀμμουδιάς ἦταν ἕνα εἶδος ἀκρωτηρίου πού εἶχε στὴν κορυφὴ ἕνα γκριζὸ καμπαναριὸ. Φαίνονταν τὰ ἐρείπια μιάς ἐκκλησίας. Δεξιὰ ἀπ' τὸ καμπαναριὸ ἦταν πληθὺς δέντρων. Ἡ Ἐσθὴρ ἤξερε πῶς παρακάτω ἦσαν τὰ λειβάδια.

Ἡ νέα περιμένε τὸ δεύτερο μέρος τοῦ ὁνείρου. Ἐκανε νά προχωρήσῃ, τὰ πόδια της, ὅμως, βυθίζονταν μέσα στὴν ἄμμο. Ἀπ' τὸ καμπαναριὸ σκορπίζονταν μιά λάμψη πού ὁλοένα γινόταν πῶς ζωηρή, ὥσπου σχημάτιζε μιά μορφή. Πρῶτα φαίνονταν τὰ κοκκινωπά μαλλιά πού ἔκρυβαν, κατεβαμένα σὲ μέτωπο, δύο γκριζὰ μάτια, μικρά, σμιχτά. Ὑστερα μεγάλα αὐτιά, σουβλερὸ πηγούνι, μύτη σὰν ράμφος ἀρπακτικοῦ πουλιοῦ. Τὸ πῶς τρομακτικὸ ἦταν τὸ στόμα: ἕνα ὁμορφό.

νεανικό στομάχι πού τὸ χεῖλος του χαμογέλουσε. Τὸ χαμόγελο, ὅμως, γινόταν ἀπότομα μιά φοβερὴ γκριμάτσα. Κι' ἀκουγόταν μιά φωνὴ πού γέμιζε φρίκη τὴν Ἐσθὴρ: «Θάρθῃ νά σὲ πάρω γρήγορα».

Ἡ Ἐσθὴρ ξύπνησε ξεφωνίζοντας. Ἐτρεξε ὁ Ντίκ κι' ἐκείνη γαντζώθηκε ἀπάνω του:

—Ἐχε ξαναγυρίσει, τὸν ξανάδα καί λέει πῶς θάρθῃ νά με πάρῃ γρήγορα! Ντίκ, σῶσε με!

—Μὰ, ἀγάπη μου, ὀνειρεύεσαι: δέν εἶναι κανεὶς ἐδῶ!

Ἐκεῖνη κάπως ἡσύχασε.

Τὴν μέρα, ἦταν ταραγμένη. Δέν μπορούσε νά διώξῃ ἀπ' τὴν σκέψη της τὸν ἐφιάλτη. Φρόντισε γιὰ τὸ σπῆτι, γιὰ τὰ παιδιά της. Τὸ ἀπόγευμα, πῆγε νά ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐκθεση ζωγραφικῆς. Ἦταν γεμάτη ἀριστουργηματικὰ πίνακες πού προέρχονταν ἀπὸ μουσεῖα καὶ ἰδιωτικὲς πινακοθήκες. Οἱ πῶς ἐνδιαφέροντες πίνακες ἦσαν τρεῖς τοῦ Βάν Ντάϊκ: «Προσωπογραφία τοῦ σέρ Ρότζερ Βάμπουργκ», ἔγραφε ὁ κατάλογος γιὰ τὸν πρῶτο πίνακα. Ἡ Ἐσθὴρ σήκωσε τὰ μάτια καί τὸν κύτταξε...

Τὰ κόκκινα μαλλιά πού σκέπαζαν τὸ μέτωπο, ἡ γκριμάτσα, τὸ σουβλερὸ πηγούνι... Εἶχε μπροστὰ της τὸ πρόσωπο πού βασάνιζε ἐφιαλτικὰ τίς νύχτες της!

Μὲ μιά ὑπέρτατη προσπάθεια, ἡ Ἐσθὴρ συγκρατήθηκε. Σκέφτηκε πῶς ὁ πίναξ αὐτὸς ἔπρεπε νά τὴν καθυσχάλῃ. Ὁ Ρότζερ Βάμπουργκ, γιὰ νά ἔχῃ ζωγραφιστῇ ἀπ' τὸν Βάν Ντάϊκ θά εἶχε πεθάνει περίπου πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια: γιατί λοιπὸν νά τὸν φοβάται; Ἰσως νά εἶχε δῇ τὸ πορτραῖτο ἀπὸ μικρὸ κορίτσι καί νά τῆς ἔκανε ἐντύπωση. Κι' ὅπως λένε οἱ ψυχολόγοι, μερικές παιδικὲς ἐντυπώσεις δηλητηριάζουν γιὰ πάντα τὴν ψυχὴ.

Ἐκείνη τὴν νύχτα καί τὴν ἐπομένη, τὸ ὄνειρο ἐπανελήθη. Ἀναστατωμένη, ἡ Ἐσθὴρ ἀναγκάστηκε νά διηγηθῇ στὸν Ντίκ ὅλη τὴν ἱστορία.

Ὁ γιατρός, στὸν ὁποῖο τὴν πῆγε ὁ ἄντρας της, συμβούλευε ἀλλαγὴ ἀέρος.

Τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο ἦταν σχεδὸν ἀδειανὸ κι' ἥσυχο, γιατί δέν εἶχε ἀρχίσει ἡ σαιζὸν τῶν λουτρῶν.

Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ἡ Ἐσθὴρ ἀντελήθη ὅτι εἶχε ἐπανακτήσει τὴν πλήρη ἰσορροπία τῶν νεύρων της. Τὰ ὄνειρά της ἦσαν ἀνέφελα. Καί κάθε μέρα ἔπαιρνε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν Ντίκ, πού εἶχε καλὲς εἰδήσεις γιὰ τὰ παιδιά τους.

Τὸ χωριὸ ἦταν ἀπάνω στὴ θάλασσα. Πρὸς βορρᾶν, ἦσαν ἔλη. Πρὸς νότον ἔνα εἶδος ἀκρωτηρίου σκεπασμένο μὲ δέντρα. Ἡ Ἐσθὴρ ἄρχισε νά ἐπιθυμῇ νά μάθῃ τί ἦταν πέρα ἀπ' αὐτὰ τὰ δέν-

τρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βαρειά, πνικτικὴ κι' ἡ Ἐσθὴρ βγήκε γιὰ νά ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά της.

Μόλις ἔφθασε στὴν κορυφὴ, ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι πού τὴν ὡδήγησε σὲ κάτι λειβάδια ὅπου ἔβροσκον πρόβατα. Χαμηλοὶ φράχτες χωρίζον τὰ λειβάδια. Ἀπάνω ἀπ' τὰ δέντρα, ἐκχωρίζον ἕνα καμπαναριό....

Ἡ Ἐσθὴρ, στὸ σημεῖο αὐτὸ σταμάτησε τρέμοντας. Ἦταν ἡ σκηνογραφία τοῦ ἐφιαλτικοῦ ὁνείρου της. Κι' ἦταν ἡ εὐκαιρία ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸν ἐφιάλτη της. Χώθηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. Δέν ἄργησε νά πλησιάσῃ στὸ καμπαναριό. Βρέθηκε στὸ μέσον ἑνὸς παλαιοῦ κοιμητηρίου.

Ἐκεῖ, τὸ μάρμαρο ἑνὸς τάφου κίνησε τὴν προσοχή της. Διάβασε τὴν ἐπιγραφή: «Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ρότζερ Βάμπουργκ». Τότε, τὴν κυριεύσε φρίκη κι' ὥρμησε κατατρομαγμένη πρὸς τὸ μονοπάτι.... Ἀπ' τὸν συνεγερμένο οὐρανὸ, χοντρές σταγόνες βροχῆς ἄρχισαν νά πέφτουν.

Ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο της, ἡ Ἐσθὴρ ἔστειλε στὸν Ντίκ ἐπείγον τηλεγράφημα: «Ἐλα ἀμέσως χωρίς ν' ἀργήσῃς».

Ἡ καταιγίδα βάσταξε κάμποσο. Ὅταν σταμάτησε ἔφθασε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ντίκ: «Ἐρχομαι ἀμέσως».

Στὶς δέκα ἀκριβῶς, ἕνας γκροῦμ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἐσθὴρ. Τὴν ζητοῦσε ἕνας κύριος. Ἡ Ἐσθὴρ τινάχτηκε μὲ τὴν σκέψη ὅτι θά εἶχε φθάσει ὁ Ντίκ.

Ἐστρεψε στὴν βερνάντα, ὅπου εἶδε τὸν κύριο νά μιλά μὲ τὸν σωφῆρ, στρέφοντας τὴς τίς πλάτες. Τὸ μόνο πού φώτιζε ἡ πανσέληνος ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἦσαν τὰ κοκκινωπά μαλλιά του.

Ἡ Ἐσθὴρ ἔτρεξε κοντὰ του: —Ἀγάπη μου, ἦρθε ἐπὶ τέλους!

Ἐνῶ τοῦ ἔβαζε τὸ χεῖρ στὸν ὤμο, ἐκεῖνος στράφηκε. Τῆς ἐφίεσε τὴ μέση μὲ τὸ ἕνα χεῖρ του κι' ἕνα χαμόγελο, σὰν γκριμάτσα ζωγραφιστῆκε στὸ χεῖλος του — τὸ χαμόγελο πού τόσες φορές τὴν εἶχε κάνει νά ξεφωνίσῃ ἀπὸ φρίκη.

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΙΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

13. (Η συνέχεια)

Δέν λησμονήσα τίποτε, δέν παρηγορούμαι. Καί όμως δέν υποφέρω. Ο μεγάλος εκείνος πόνος μου φαίνεται ότι έκοψε σέ δύο τήν ζωή μου, ότι κάτι πέθανε μέσα μου πού δέν θα ξανανθίση ποτέ. Πέρασα τόν ποταμό τών σκιών. Ναι, πέρα από αυτόν, ή ζωή μου απλώνει τήν αγκαλιά της, τώρα θρήκα τήν γαλήνη, αλλά τήν γαλήνη αυτή τήν απέκτησα θυσιάζοντας τόν έαυτό μου όλόκληρο!

Σπαράγμος τής ανθρωπίνης ψυχής! Βλέπω τόν έαυτό μου νά άνεβαίνει τήν σκάλα.

Τό δωμάτιο τής Μάρθας είναι στό πρώτο πάτωμα. Στο κατώφλι έξαφνα εμφανίζεται ό Μάξιμος. Ένας Έρουέν χωρίς φτιασίδι, πελιδνός, μέ μάτια πού άνοιγοκλείουν, μέ χειρονομίες νευρικές. Η φωνή του τρέμει.

—Είσαι σύ, Έδουάρδε;... Α! Σε εύχαριστώ πού ήλθες. Η Μάρθα είναι άσχημα, πολύ άσχημα καί φοβούμαι τόσο πολύ...

Περνά τήν ύγρή παλάμη του από τό μέτωπό του.

—Περιποιήσου τήν, σού τήν έμπιστεύομαι. Έγώ δέν μπορώ νά κάνω τίποτε. Άγαπάς τήν Μάρθα. Ίσως τήν βοηθήσης νά πεθάνη ήσυχα. Σε χρειάζεται περισσότερο έσένα παρά έμένα...

Άνοίγει τήν πόρτα, ρίχνει ένα βλέμμα τρομαγμένο μέσα καί άπομακρύνεται τό ταχύτερο.

Υπάρχει φωτιά, δυνατή φωτιά στό τζάκι. Τά κουτσουρα θγάζουν φλόγες. Από τήν νύχτα ή κυρία Έρουέν έχει ρίγη, τίποτε δέν μπόρεσε νά τήν ζεστάνη, ένα διαρκές ρίγος τήν διατρέχει, τήν κλονίζει, τά δόντια της χτυπούν.

Πώς! Μία μόνη μέρα μπορεί νά μεταμορφώσει σέ τέτοιο σημείον ένα πλάνημα;

Τό μαραμένο πρόσωπο, τά αλαλιασμένα μάτια τά γεμάτα πυρετό, τά μάγουλα πού καίνε, ή τιναχτή άναπνοή πού σφυρίζει είναι ή Μάρθα, ή Μάρθα πού ήταν χθές άκόμη τόσο ωραία, τόσο φλογερή, τόσο νέα; Τό δωμάτιο μόνον δέν άλλαξε. Οι ίδιες κουρτίνες, γλυκό γκριζό χρώματος, οι ίδιοι καθρέπτες... Δωμάτιο ζεστό, οικείο, πολυτελές... Έλάτε δά! Πεθαίνει κανείς μέσα σέ τέτοιο δωμάτιο;

Προχώρησα στό κρεβάτι. Λέγω τόνονα τής Μάρθας. Άνοίγει τά μάτια. Ένα είδος τρόμου περνά από τό πρόσωπό της, απλώνεται στό χαρκακτηριστικά της καί τά συσπάζει.

—Εσύ, Έδουάρδε, έσύ!...Είμαι θαρραλέα άρρωστη, καλέ μου φίλε.

Γελώ διά τής θίας, μηχανικά ένα γέλοιο νευρώσαστου μέ έλατήριο.

—Μιά γρίπη, Μάρθα. Μιά άπλη γρίπη!

Αλλά μέ κυττάζει μέ μάτια τόσο άνοιχτά, τόσο ήρεμα ώστε δέν τολμώ νά διαβάσω τίς σκέψεις πού είναι γραμμένες σ' αυτά. Φοβούμαι, φοβούμαι τρομερά, αίσθάνομαι πανικό μήπως ή Μάρθα έκανε καμιά έκουσία τρέλλα, μήπως ζήτησε τόν θάνατο.

—Άκουσε, φίλε μου. Ω! Πόσο υποφέρω. Σκύψε κοντήτερα στό κρεβάτι μου, κοντήτερα άκόμη, δέν μπορώ νά μιλήσω.

Τήν πιάνει παροξυσμός θηχός πού τήν λυγίζει σέ δύο, πού θά τής ξεσχίση τούς θρόγγους. Κατόπι ξαναπέφτει καί άναπνέει μέ δυσκολία, φυσώντας δυνατά σάν νά είχε πνιγί.

—Πρέπει, είτε τέλος, νά πιάς άμέσως στήν Άγία Κλοτίλδη... Θά ζητήσης τόν άδελφά Παλθού καί θά μου τόν φέρης.

Επανελάθα τό άκούσιο γέλοιο πού τρίζει σάν ξυπνητήρι τό όποιο κουρδίζουσιν.

—Είσαι τρελλή, Μάρθα. Κανείς δέν στέλλει νά ζητήση παπά γιά ένα σανάχι.

Μέ σταματά πάλι μέ τό ήρεμο βλέμμα, μέ τό τρομερό βλέμμα πού τά ξερεί όλα.

—Κάνε αυτό πού σού ζητώ. Είναι ή τελευταία ύπηρεσία... τήν όποία σού ζητώ... Τό παραλήρημα μπορεί νά ξαναέλθη... Η συνειδήσις μου... Έχω άνάγκη νά ήσυχάσω.

Η ίδια σκέψη μέ κεντά. Γιατί έχει τόσον άμηση άνάγκη νά καθησυχάση τήν συνειδήσις της;

—Μάρθα θά κάνω αυτό πού μου ζητάς θά πάω νά καλέσω τόν άδελφά Παλθού, αλλά σέ ικετεύω πές μου ότι δέν έκανες τίποτε γιά νά άρρωστήσης.

—Πήγαινε, φίλε μου.

—Πηγαίνω, Μάρθα, άγαπημένη μου, αλλά προηγουμένως πρὸς Θεού, μιάν λέξη... Δέν έκανες τίποτε, γιά νά άρρωστήσης έτσι;

—Όχι, φίλε μου! Η Θεία Πρόνοια μέ λυπήθηκε...

—Μέ θεοαιώνεις ότι δέν τήν βοηθήσεις;

Διστάζει πρὶν άπαντήση καί βλέπω στά μάτια της, τά τόσο γλυκά... Α!... βλέπω καθαρά μιάν έλαφρή ειρωνεία, τής όποίας ποτέ δέν κατάλαβα τήν έννοια.

—Πήγαινε, Έδουάρδε... Δέν χρειάστηκε νά βοηθήσω τήν Θεία Πρόνοια...

—Όλα τροποποιήθηκαν. Πρέπει νά είσαι εύτυχής, Έδουάρδε. Ω! Πόσο μέ κάνει νά πονώ αυτός ό θήχας. Τό στήθος μου σχίζεται... Έχω καί κάτι άλλο νά σού ζητήσω. Κατόπι... Όταν δ-λα θά τελειώσουν... θά κλείσης μαζί

μου τήν κρέπινη βεντάλια... Θέλω νά πάρω... εκεί κάτω ένα ένθύμιο δικό σου...

—Εγύρισα μέ τόν άδελφά Παλθού καί άφου τόν άφήκα στό δωμάτιο τής Μάρθας πήγα νά θρώ τόν Μάξιμο, ό όποιος κατά τίς πληροφορίες του ύπηρέτω δέν είχε έγίη. Στο δεύτερο πάτωμα, σ' ένα είδος βιβλιοθήκης έν ά-ταξία, χωρίς έπιπλα, σέ μιά παλιά ξεσχημένη πολυθρόνα άπέναντι σέ μιά σφαίρα τής ύδρογείου ό Έρουέν καθόταν έχοντας κοντά του ένα τραπέζι-κι μέ δυό μπουκαλές άδειανές καί ένα ψηλό ποτήρι.

—Έδουάρδε, μήπως θά πεθάνη;

—Τί κανείς εκεί;

—Μήπως θά πεθάνη;... Κατέφυγα έδω γιά νά μέ άφήσουν ήσυχο. Φοβούμαι μήπως πεθάνη... Πίνω, πίνω. Αυτό δίνει κάποτε θάρρος. Άν ήξερες πόσο φοβούμαι... Φοβούμαι τόν θάνατο πού θά μπη έδω καί θά πάρη ένα πλάνημα ζωντανό γιά νά τό κάνη ένα πτώμα... Δέν τό είχα σκεφθή αυτό, ότι μία μέρα ή γυναίκα μου... ή γυναίκα μου... θά γινόταν κι αυτή έτσι...

—Α! Φρίκη!

Καί είδα στόν άπαίσιο μορφασμό πού ζάρωσε τά κουρασμένα χαρακτηριστικά του Έρουέν τήν μορφή τήν ίδια τής σκέψέως του.

—Μή μέ περιφρονής, Έδουάρδε. Άν κατέβαινα θά άρχιζα τά κλάμματα ή θά λιποθυμούσα. Είναι προτιμότερο νά μη μέ δούν πιά... Μη φεύγης. Φρόντισε γιά όλα... Σού προξενώ άηδία, τό άντιλαμβάνομαι καλά. Ω! Άν ήξερες πόσο περισσότερο συχαίνομαι έγώ τόν έαυτό μου, άν ήξερες τί είμαι! Υπέφερα τόσο γιά τήν άτιμία μου. Άλλά είμαι ένας άρρωστος, ένας άνάπηρος!

Τόση άνανδρία, τόση άσυνειδήσια μέ άηδίαζε καί αίσθανόμην συγχρόνως τόν οίκτο πού κράτησε πάντοτε τήν Μάρθα κοντά σ' αυτόν τόν δυστυχισμένο. Με κύτταζε μέ εύλάβεια, ήπια ένα ποτήρι τζίν καί τά μάτια του έγιναν κατακόκκινα.

—Α! Έδουάρδε! Διάταξε κάτω, άν ό Μπρωζοά γυρίση νά μιν τόν δεχθούν γιά κανένα λόγο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό κακός δαίμων μου, μου έλεγε πως άγαπάς τήν Μάρθα, ότι ή Μάρθα σέ άγαπούσε καί ότι μέ άπατούσατε καί οι δύο. Άν συχνά φάνηκα τόσο σκληρός σ' αυτή, τό έκανα έξ αιτίας του. Αυτός είχε τήν έμπνευση νά θάλούμε τήν Μάρθα νά σουπάρη μέ τήν Αίμιεν ντέ Πέρλ, γιατί ήταν έρωμένη σου. Θά είναι τόσο άστείο, μου

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

έλεγεν, οι δύο αυτές γυναίκες μαζί. Ω! τί κτήνος έφάνηκα! Έγώ, έγώ μόνος σκότωσα τήν Μάρθα.

Αισθάνθηκα ρίγος. Κι' έγώ επίσης φοβόμουν ότι σκότωσα τήν Μάρθα...

—Ξέρεις, Έδουάρδε, χθές τό θράδυ, όταν πλάγιασε ήτο θρεγμένη όλόκληρη... Τά έσώρρουχά της όλα ήσαν μουσκεμένα. Πρὶν γυρίση θά έμεινε πολύ ώρα κάτω από τήν θροχή. Έγώ ήμουν στήν Λέσχη...

Αυτό άκριβώς φοβόμουν καί έγώ! Η Μάρθα θέλησε νά πεθάνη; Η ίσως άπλούστερα γύριζε στόν κήπο χωρίς νά καταλαβαίνει τήν θροχή λόγω τής πυρετώδους καταστάσεως, στήν όποία διατελούσε. Δέν έμαθα ποτέ τήν αλήθεια, ποτέ...

Ξανακατέβηκα. Ο δόκτωρ Σεζιλ έρχόταν. Ο άδελφά Παλθού είχε φύγει.

—Λοιπόν γιατρέ;

—Θυμάστε εκείνο πού σάς είπα όταν ή κυρία Έρουέν είχε γρίπη; Τώρα τελείωσε. Έχουμε διπλή πνευμονία, κεραυνοβόλον καί εις ένα οργανισμόν ήδη έξαντλημένον. Η κατάστασις επιδεινούται από στιγμής σέ στιγμή. Λίγες έλπίδες υπάρχουν. Δέν μπορώ νά δώ τόν κ. Έρουέν. Πρέπει νά κάνωμε συμβούλιο.

Απήντησα ότι ό κ. Έρουέν μου έδωσε άπόλυτη πληρεξουσιότητα. Συμφωνήσαμε νά καλέσωμε τόν δόκτωρα Ζανθόεν καί τόν φίλο μας τόν δόκτωρα Σεζιντόλ.

Ανέβηκα νά ειδοποιήσω τόν Μάξιμο. Ήταν σχεδόν μεθυσμένος. Άλλά όταν τόν ρώτησα άν δέν θεωρούσε άναγκαίο νά ειδοποιήσωμε τούς Πουιμερόλ είχε μιά λάμψη λογικού.

—Γιατί; Μήπως έχει ολκογένεια ή Μάρθα; Ανθρώπους πού τήν περιφρονούν, πού τήν μισούν καί τής έκαναν κακό κάθε φορά πού μπόρεσαν. Α! Όχι! Είναι περιττό! Θά έλθουν πάντοτε άρκετά νωρίς. Η Μάρθα άς μείνη ήσυχη. Μακρυά από εκείνους πού τήν κατεδίωκαν, μακρυά από έμένα.

Νύχτωνε. Ω! Η φρίκη του σκοταδίου καθώς γεμίζει ένα δωμάτιο άρρώστου, ή φρίκη του σκότους του έχθρικού, του άπειλητικού, του τυφλού, όπως ό θάνατος. Η Μάρθα είχε παραλήρημα καί έλεγε άκατανόητες λέξεις. Τό όνομά μου επανελαμβάνονταν συχνά άνακατωμένο μέ τά όνόματα τής Άλνίς, τής Έλένης ντ' Εταλόντ, του Μαξίμου...

Κάθησα στό κάτω μέρος του κρεβατιού, κύτταζα τήν φίλη μου καί έ-

βλεπα πίσω της όλη μου τήν νεότητα, όλες μου τίς έλπίδες...

Ήταν σχεδόν σκοτάδι στό δωμάτιο. Ήρχισα νά κλαίω.

ΠΑΛΙΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ...

Ω! Άναμνήσεις μου, πρέπει νά γυρίσετε πάλιν στήν ψυχή μου ήσυχα. Η παλιά πληγή δέν έπαυσε νά ματώνη καί ή φίλη, ή πιστή καί τρυφερή φίλη, πού μέ περιέθαλψε μέ τόση στοργή, ή Άλνίς πού τά ένοιωσε όλα καί μου τά συγχώρησε όλα άποφύγει άκόμη νά έγγίση τήν πληγή αυτή πού είναι πάντοτε άνοιχτή. Ω! Άναμνήσεις μου! Θά πάμε μαζί νά κάνωμε ένα προσκύνημα στίς παλιές ήμέρες, στίς τόσο πένθιμες μέρες κατά τίς όποιες ώρα μέ τήν ώρα έβλεπα τό κερί τής πολυαγαπημένης μου νά τρεμοσβύνει στό φύσημα ενός άνέμου πού έρχονταν από τήν θαθεία νύχτα...

Εκράτησε μέρες καί μέρες. Τό πρωί ξαναπαίρναμε έλπίδα καί θάρρος, αλλά τό μακρύ άπόγευμα ξαναρχόταν ή άγωνία καί τό θράδυ έχάναμε τήν έμπιστοσύνη. Όλη ή ζωή υποχωρούσε στό σκοτάδι.

Αυτό κράτησε σκοτεινές μέρες καί νύχτες σκοτεινότερες άκόμη μέρες τρομερού άγώνος έναντίον άοράτου καί πάντοτε παρόντος έχθρου. Καί μέ μιά νοσοκόμο καί τούς γιατρούς ήμουν μόνος νά παλαίσω. Ο Μάξιμος δέν φάνηκε πιά στό δωμάτιο τής γυναίκος του καί πότε έτρεχε στό νυκτερινά κέντρα καί τά χαρτοπαίγνια, πότε χώνονταν στήν κρύπτη του καί μέ δεχόταν μέ κρίσεις δακρύων καί παροξυσμούς άπελπισίας, τούς όποιους τό άλκοολ έκανε άγριώτερος.

Καί κάποτε σκεπτόμουν καθισμένος έμπρός στό κρεβάτι εκείνο, στό όποιο ή γυναίκα πού άγαπούσα έπαυσε νά είναι ή Μάρθα Έρουέν, νά άνήκη στόν κόσμο των ζωντανών, όπου προετοιμαζόταν γιά τήν τρομερή έπικοινωνία μέ τούς νεκρούς, σκεπτόμουν ότι στίς μαύρες αυτές ώρες άγωνίας καί τρόμου ύπήρχε άκόμη λίγη εύτυχία. Πάσχουσα, παραληρούσα, άγνώριστη, ήταν έν τούτοις ή Μάρθα εκεί—γιά τόσο λίγον καιρό. Τί άπίστευτη δύναμη έχει ή παρουσία ενός πλάσματος. Καί πόσο αυτό μόνο λογαριάζεται, αυτό μόνο έπιθυμεί κανείς.

Καί τότε έσκυόμιο στό κρεβάτι αυτό πού είχε τήν μυρωδιά του πυρετού, φιλούσα τό μέτωπο ή τό χέρι τής Μάρθας ή άγγίζα τόν ώμό της γιά νά αισθανθώ κάτω από τό δάκτυλό μου τήν άδυνατισμένη καμπύλη του, τήν σάρκα της, τήν κίνηση τής κλειδώσεως, όλα όσα θά έξαφανίζονταν. Θά ήθελα τό χέρι μου νά ήταν μαλακή άργιλος γιά νά πάρη τό σχήμα εκείνο καί νά διατηρήση γιά πάντα τά ίχνη του,

Τίς άτελείωτες νύχτες πού τό καν-δηλί έστελνε στό ύφασμα του ταθανιού τήν στρογγύλη προβολή του φωτός του, πού τά ξύλα έκαιαν στό τζάκι, ξαναείδα όλο τό παρελθόν μας, άργή παρέλαση φαντασμάτων πού έγεννώντο καί έξηφανίζοντο μέ ύφος έπικηδείου συνοδείας.

Καί οι άναμνήσεις αυτές μέσα στόν λήθαργο των ώρών τής κουράσεως γίνονταν σχεδόν σάν παραισθήσεις, έπαιρναν κάτι από τό όνειρο, από τό άνέκφραστο. Τρέχαμε στήν Βουργουνδική ύπαιθρο κάτω από τά δένδρα. Η μητέρα μου κάποτε μάς καλούσε καί όταν τήν πλησιάζαμε γλιστρούσε ένα δάκτυλο μεταξύ του ναυτικού γιακά καί του λαιμού μου. Έχεις ιδρώσει πολύ, Έδουάρδε. Έλα μιά στιγμή νά ξεκουρασθής. Έκανε τό ίδιο καί γιά τήν Μάρθα. Επηγαίναμε στό μεγάλο σαλόνι πού ήταν γεμάτο σκιά καί έσπλωνόμασταν στίς παλιές πολυθρόνες. Έπειτα έγύρισα έδω καί εκεί στόν κόσμο. Πρὸς τί Θεέμου πρὸς τί;

Από όλα όσα είχα άγαπήσει τίποτε δέν έμεινε καί ή Μάρθα έπέβαινε έμπρός στά μάτια μου.

Τά φαντάσματα τώρα παρήλαυναν ταχύτερα. Εδιόζοντο σάν σέ ένα έφιάλη άγωνίας. Νά ό καιρός πού ποθούσα νά πάρω τήν Μάρθα από τό χέρι καί νά τήν μπάσω στήν ζωή μου μέ τό ίδιο ήσυχο θάδιμα, μέ τό όποιο διάβαινε τό κατώφλι του σπιτιού της. Μία παλιά δενδροστοιχία από φτελιές πέρα από τόν άγαπημένο μας περίπατο άπλώνονταν άτέλειωτη. Ήταν τό τελευταίο φθινόπωρο πού πέρασα εις τό Βελάρ πρὶν φύγω γιά τήν Κίνα. Ο φόβος τού μέλλοντος, ή άγάπη τής ελευθερίας μέ έπιασαν από τό λαιμό καί... σιώπησα.

...Ένα μαγαζί παλαισιόπωλη μέ τά παλιά ρολόγια, τά παλιά έπιπλα, τά κουτιά, τά γυαλικά. Άκούω τήν φωνή τής Μάρθας. «Άν είχες γνωρίση αυτήν τήν γυναίκα μόλις θά τής έδίνες προσοχή. Άλλά έπειδή έχει πεθάνει πρό πολλού άσφαλώς θά τήν έρωτευθής...» Πώς δέν κατάλαβα τίποτε, δέν μάντευσα τίποτε τήν ήμέρα εκείνη;

...Καθόμασταν σ' ένα κισόκι. Η θάλασσα στόν όρίζοντα γαλανή. Πρασινάδα καί άνθη τριγύρω μας.

«Όσο θά είσαι φίλος μου, λέγει ή Μάρθα, δέν θά μπορώ νά έχω παράπονο από τήν ζωή».

...Έπειτα στό Λουξεμβούργον, κάτω από τά δένδρα:

«Άγάπα μέ πολύ, Έδουάρδε, έστω καί χωρίς έλπίδα. Έχω τόση άνάγκη νά μέ άγαπούν!».

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Στο προσεχές

Τὸ χρώμα τῶν λεπτῶν

Ὁ κύρ-Ντίτριχ βρισκόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου του, καὶ φαινόταν κάποιον νὰ περιμένε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κόκκινο καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, χαρακτηριστικά ἀνθρώπου θυμωμένου.

«Πρέπει ἀπόψε νὰ με πληρώσει, γρύλλισε ὁ μπάριμα-Ντίτριχ ἀνάμεσα στὰ δόντια του, διαφορετικά θὰ τὸν πετάξω ἔξω!».

Καθὼς ὅμως ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ κακοπληρωτὴς δὲν φαινόταν, ὁ ξενοδόχος μπήκε μέσα.

—Τοῦ μίλησες; ἔκανε μὲ ἀγωνία ἡ γυναῖκα του, ἡ χοντρή φράου-Τροῦντε.

—Ὁχι! Δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πιά.

—Καὶ δὲν θὰ κρατήσῃ. Θὰ τὸν τακτοποιήσω ἐγὼ ἀπόψε τὸν προκομένο.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἕνα ἐλαφρὸ δῆμα ἀκούστηκε στὴν διπλανή σκάλα.

Κάποιος πελάτης ἀνέβαινε στὸ δωμάτιό του.

—Νάτον! Αὐτὸς εἶναι! ἔκανε ἡ φράου-Τροῦντε.

Ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε καὶ ἀνέβηκε τὴν σκάλα μὲ ὅση περισσότερη γρηγοράδα τοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἀσυμμάχτη κοιλία του. Σὲ λίγο σταματοῦσε λαχανιασμένος μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Τὴν ἔπρωξε καὶ μπήκε σ' ἕνα δωμάτιο φτωχικὰ ἐπιπλωμένο: ἕνα κρεβάτι, ἕνα τραπέζι ἀπὸ λευκὸ ξύλο, δυὸ χορταρένιες καρέκλες καὶ ἕνα καθαλὲτο ζωγράφου.

Σὲ μιὰ γωνιά, ὁ ἐνοικιῶν, ἕνας νέος 18

—20 ἐτῶν, ἔβγαζε τὸν μανδύα του.

Ὁ νέος στράφηκε καὶ βλέποντας τὸν ξενοδόχο χαμογέλασε καὶ τὸν φώναξε εὐθυμα:

—Καλησπέρα, μπάριμα-Ντίτριχ!

—Καλησπέρα! ἔκανε ὁ ἄλλος σὲ ξερὸ τόνο.

—Εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψης σας;

—ὦ, τὸ ἔρεϊνε πολλὰ καλὰ, νῆε μου καὶ πάψε νὰ με κοροϊδεῖ! Ὁλέω νὰ με πληρώσεις ἀμέσως τὸν λογαριασμό σου. Πάνε ἔξη μῆνες πὺν δὲν μοῦ ἔχεις δώσει πεντάρα τσικιστή!

—Δυστυχῶς, δὲν ἔχω καὶ ἀπόψε οὔτε αὐτὴ τὴν τσικιστὴ πεντάρα, πὺν λέτε, ἔκανε ὁ νέος, χωρὶς διδύλο νὰ σβύσῃ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του.

—Ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς πεντάρα δὲν ἔρχεται νὰ στενοθεῖ σὰ σπείτια τῶν τιμῶν ἀνθρώπων! ἀκούσθηκε εἰς ἀπάντησιν ἡ στιγμὴ γιὰ φωνὴ τῆς φράου-Τροῦντε, πὺν εἶχε καταφθάσει ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ.

—Καὶ πὺν θέλετε νὰ μείνω κυρία Ντίτριχ;

—Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο! Στὸν διάβολο, ἂν προτιμᾷτε!...

—Ἐλα, ἔλα, ἔκανε ὁ ξενοδόχος γυρνώντας στὴν γυναῖκα του, μὲ τὶς φωνὲς δὲν γίνεται τίποτε, ἄφησε με νὰ τὸν κανονίσω ἐγὼ!

Καὶ στοχεύοντας πρὸς τὸν νέο.

—Λοιπὸν παλληκάρι μου, ἡ σκληρὴ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἀκριβὴ, καὶ ἐμεῖς δὲν ἔχομε λεπτὰ γιὰ νὰ πιστώνουμε τόσο τοὺς πελάτας μας, ἥμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι ἐμεῖς... Λοιπὸν ἂν δὲν μᾶς πληρώσει ἀπόψε, δὲν θὰ υποδείξω πιά νὰ σοῦ κάνω με πιστώση. Ὁλέωμε καὶ ἐμεῖς νὰ ἴδουμε τὸ χρώμα τῶν λεπτῶν σου.

—Αὐτὸ εἶναι, τὸ παράπονό σας! ἔκανε ὁ νέος, γελώντας πλακτικά, καλὰ λοιπὸν, ἡσυ-

χάστε, θὰ σᾶς δείξω σὲ λίγο τὸ χρώμα τῶν λεπτῶν μου.

—Μοῦ φαίνεται, πὺς με κοροϊδεύεις, νεα μου!, ἔκανε λιγάνι θυμωμένος καὶ λιγάνι ἀμήχανος ὁ ξενοδόχος.

—Διδόλου! Μέσα σὲ ὀκτὼ μέρες ἀπὸ σήμερα, θὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀποζημιωνόντάς σας μὲ τὸ παραπάνω γιὰ ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ γιὰ τὶς στενοχώριες πὺν σοῦ ἔδωκα. Τὴν ἡμέρα πὺν θὰ φύγω, θὰ ὁρῆτε ἐδῶ, πάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ὅσα λεπτὰ σᾶς χρωστᾷ καὶ κάτω παραπάνω.

—Σοβαρά;

—Σοβαρώτατα!

—Πάει καλὰ, θὰ σὲ περιμένω ἄλλες ὀκτὼ μέρες, ἀλλὰ θὰναι οἱ τελευταῖες!

—Σύμφωνοι. Ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρο, ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, δὲν θὰ πατήσῃ κανεὶς στὸ δωμάτιό μου! Καὶ τώρα ἀφήστε με νὰ πλαγιάσω γιὰτὶ εἰμαι κουρασμένος. Καληνύχτα!

—Δὲν θὰ φᾶς τίποτε;

—Ὁχι, εὐχαριστῶ! Δεῖλνῃσα στὶς δουκίσσης Α. ἔκανε μὲ ἕνα ἀδιάφορο ὕφος ὁ νέος. Ὁ ξενοδόχος ἀνοίξε διὰπλάτο τὸ στόμα του, καὶ κατόπιν χωρὶς νὰ πῇ λέξη, ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε.

Οἱ ὀκτὼ μέρες δὲν ἄργησαν νὰ περάσουν. Τὸ πρωὶ τῆς ἐνάτης, ἡ ξενοδόχος πὺν παραμόνευε στὰ κρυφὰ, τὸ νοικιῶν της, τὸν ἔβλεπε νὰ βγαίνει πάνω στὶς μύτες τῶν ποδιῶν ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, φορτωμένος τὸ καθαλὲτο του καὶ τὰ λίγα ρούχα πὺν εἶχε.

—Φεύγετε! πετιέται ἡ φράου-Τροῦντε.

—Ναί, ψιθυρίζει ὁ νέος καὶ δεικνόντάς της μὲ τὸ δάχτυλο τὸ δωμάτιο πρόσθεσε:

—Μέσα, εἶναι, πάνω στὸ τραπέζι!...

Καὶ κατέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες.

Ἡ κυρία Ντίτριχ προχωρεῖ μὲ χτυποκάρδι πρὸς τὴν θύρα τοῦ δωματίου τοῦ νέου. Τὴν ἀνοίγει καὶ μπήγει μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

Πάνω στὸ τραπέζι ἦσαν σκορπισμένα ἕνα σωρὸ χροσὰ νομίσματα!

Ἡ κυρία Τροῦντε δὲν θέλει νὰ ἰδῇ ἄλλο. Κατεβαίνει κατρακυλώντας τὶς σκάλες καὶ τρέχει στὸν ἄντρα της.

—Ἐλα, τοῦ λέει, λαχανιασμένη, ἔλα γρήγορα ἐπάνω! Οἱ δυὸ σύζυγοι ἀνεβαίνουν τρέχοντας τὶς σκάλες καὶ σὲ λίγο βρῶσκονται στὸ δωμάτιό τοῦ... θησαυροῦ.

Ἡ κατὰπληξη! ὅμως, ὁ ἀπογοήτευση!... Τὰ χρυσὰ νομίσματα πὺν ἡ ἀκτινοβολία τους εἶχε θαμπώσει πρὶν ἀπὸ λίγο τὰ μάτια τῆς φράου-Τροῦντε, ἦσαν... μονάχα ζωγραφιστὰ πάνω στὸ τραπέζι!

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχε πρῶτα δάψει τὴν ἐπιφάνεια τοῦ τραπέζιού μ' ἕνα ὥραϊο πορφυρὸ χρώμα, πὺν ἀπομοινοῦνταν θαυμάσια ἕνα ὑποθετικὸν βελούδινο σκέπασμα. Ἐπάνω δὲ στὸ φάντο αὐτὸ εἶχε ζωγραφίσει μὲ ἀφθαστὴ τέχνη πολλὰ χρυσὰ νομίσματα. Τόση ἦταν ἡ ὁμοιότης μὲ τὰ ἀληθινὰ, πὺν ἔπρεπε κανεὶς νὰ πλησιάσῃ πολλὰ γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικότητά.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔβρισαν θλαστήμησαν ἀλλὰ καὶ δὲν συγκράτησαν τὸν θαυμασμό τους γιὰ τὴν φυσικότητα τῆς ἀπεικονίσεως. Σὲ λίγο ἡ φῆμὴ τοῦ τραπέζιού μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα ξεπέρασε τὰ ὅρια τοῦ χωριοῦ καὶ ἀπὸ παντοῦ ἔτρεχαν περιέργοι γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ζωγραφιά.

Ἡ κίνησις βέβαια αὐτὴ ἀνοίξε τὶς δουλειὰς τοῦ ξενοδόχου, πὺν μάλιστα ἔτσι τοῦ

Ὅ,ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ Σ' ὍΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΒΓΑΛΕ ΔΟΝΤΙΑ
ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 100 ΕΤΩΝ!

Ὁ Ἀρμένιος Μορντιρὸς Ζατογιάν, κατέληξε τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο μὲ... τὸ κατόρθωμά του. Σὲ ἡλικία ἑκατὸ ἐτῶν, ἔβγαλε νέα δόντια!... Πρὸ τριῶν ἐτῶν, τοῦ εἶχαν βγάλει καὶ τὰ τελευταῖα δόντια. Δὲν πρόφθασε ὁ μιστερ Ζατογιάν νὰ σκεφθῇ γιὰ τὴν τοποθέτηση

τεχνητῶν δοντιῶν, ὅταν ἐνοίωσε τὸ στόμα του νὰ γεμίξῃ σιγά-σιγά ἀπὸ νέα.

Ὁ Ζατογιάν εἶνε ἀπὸ τὴν Πόλη, καὶ ζῇ τώρα στὸ Χάμιλτον, στὸν γυιό του, ἀπὸ 35ετίας. Δὲν εἶναι διόλου λιτοφάγος. Κάθε μέρα τρώγει 2 ἢ τρεῖς κοτολέτες, ἀρδευμένες μὲ καλὸ οὔσκου, χωρὶς νὰ πάθῃ καμμιὰ ἀρτηριοσκληρώση ὡς τώρα!

□ □

ΚΟΙΜΟΤΑΝ 31 ΧΡΟΝΙΑ ΣΥΝΕΧΩΣ!

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ (Ν.Α. Ἀφρική) ἔτυπνε, ὅστερ' ἀπὸ ὕπνο τριάντα ἑνὸς ἔτους, μιὰ ἡλιωμένη γυναῖκα, ἡ Ἀννα Ζβανκεόλ. Τὸ περίεργο δὲ εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη, μόλις ἔτυπνε ἀπὸ τὸν ληθαργικὸ τῆς ὕπνου, ζήτησε ἀπὸ τῆς φέρουν παιχνίδια γιὰ νὰ παίξῃ! Εἶχε ἐξαγορεύσει τὴν παιδικὴ τῆς ἡλικία. Ἐν τούτοις, ἡ γενικὴ ὑγιεινὴ κατάστασή της ἦταν πιά, ὅπως διεπίστωσεν ὁ ἀρχίατρος τοῦ νοσοκομείου, πολὺ καλὴ. Μόνον τὰ πόδια της εἶχαν πάθει μιὰ τέτοια ἀτροφία, πὺν θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο τῆς κυρία Ζβανκεόλ νὰ μπορέσῃ νὰ περπατήσῃ!

□ □

ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ

Στὸ Παρίσι ὑπάρχει ἡ Ἑθνικὴ Ἑταιρία Ἑγκλιματισμοῦ. Κάθε χρόνο τὰ μέλη τῆς Ἑταιρίας κάθονται σ' ἕνα τραπέζι, καὶ τρώγουν τὰ πὺν παράξενα φαγητὰ, ἴσως... γιὰ νὰ ἐγκλιματίσουν τὰ στομάχια τους στὰ γαστρονομικὰ τερατοφυλάκια τῶν ἄλλων λαῶν.

Στὸ περισυνὸ π.χ. τραπέζι οἱ κ. κ. ἑταῖροι ἔφαγαν μὲ πολλὸ ὄρεξι... λεοντὰρι τοῦ φούρνου! Φέτος, ἔπρεπε σὲν τὸ περισυνὸ τραπέζι. Ἐφαγαν... κροτάλια μαγιονέζα καὶ φώκια σαλμί!...

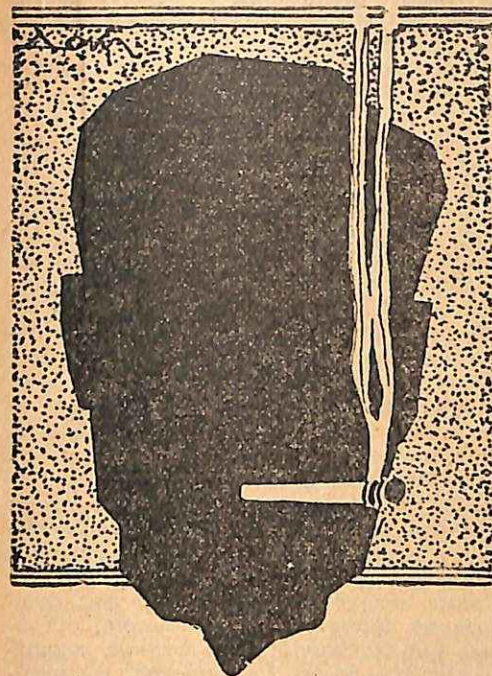
□ □

κόσμου τὰ κέρδη.

Κάποτε, ἔφθασε στὸ πανδοχεῖο τοῦ μπάριμα Ντίτριχ καὶ ἕνας βιαστικὸς καλὸν ἔργων ζωγραφικῆς. Αὐτὸς μόλις εἶδε τὸ ζωγραφισμένον τραπέζι, ζήτησε νὰ τὸ ἀγοράσῃ προσφέροντάς ἕνα μεγάλο ποσό. Ὁ μπάριμα Ντίτριχ, ἀφοῦ παζάρεψε λίγο, γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπᾷσῃ ὅσο μπορούσε περισσότερα, τοῦ ἔδωσε ἐπὶ τέλους τὸ τραπέζι.

□ □

Ἡ ἱστορία αὕτη γινότανε στὸν 17ο αἰῶνα ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν Κολωνία καὶ ὁ νεαρὸς καὶ ἀπένταρος ζωγράφος, ἦταν ὁ περίφημος κατόπιν Παῦλος-Πέτρος Ροῦμπενς. σπουδαστὴς τότε τῆς ζωγραφικῆς στὸ ἀτελιὸ τοῦ Βάν Ἀδρι...

Ὁ δρόμος ἦταν ὁλότελα ἔρημος ἔκείνο τὸ βράδυ, μολοντὶ δὲν εἶχε καλύψει ἡ ομίχλη τὴν βρετανικὴ πρωτεύουσα.

Ἦταν ἕνας δρόμος, ὅμως, ἀπὸ τοὺς ἀποκέντρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖο σπάνια περνοῦσε τροχοφόρο προπάντων μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ, γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ὡς τὸν δρόμο αὐτὸ τῆς συνοικίας Ὀλντ Σίτυ, πὺν ἔμοιαζε μὲ συνοικία Ἀνατολίτικης πόλεως, ἔπρεπε νὰ ἀνεβῇ ἀρκετὲς ἀνηφοριές.

Καὶ ὅμως, ἡ συνοικία Ὀλντ Σίτυ, βρίσκεται στὴν καρδιά τοῦ Λονδίνου! Θὰ ἦταν πολὺ τολμηρὸς, ὅμως, ἔκείνος πὺν θὰ πρότεινε καμμιὰ φορὰ τὴν καταδύση τῆς καὶ τὴν μονοκατοικίας τῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς καθαρόαιμοι Λονδρέζοι, θὰ τὸν λυνταρίζαν χωρὶς τὴν παραμικρὴ τύψη!

Εἶναι ἡ συνοικία πὺν φέρνει ἀναμνήσεις. Τὸ κάθε σπῆτι τῆς εἶναι ἱστορικὸ. Οἱ κάτοικοί της, φημίζονται γιὰ τὴν εἰρηκτικότητα τους. Ἐκεῖνος πὺν θὰ λογομαχοῦσε καὶ πὺν θὰ ἑρράπιζε κάποιον, ἔστω καὶ ἔχοντας δίκην, τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἀναγκαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συνοικία, γιὰτὶ θὰ τὸν δακτυλοδεικτοῦσαν.

Τὸ φιλειρηνικὸ τῶν κατοίκων τῆς εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία γιὰ τὴν ὁποία σπάνια βλέπει κανεὶς ἕνα πόλισμα στὰ δρομάκια τῆς.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπὸν, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, βασιλευσε στὴν φιλήσυχη συνοικία ἀπόλυτη ἡσυχία, ὅταν ἕνας ἀξιοπερίεργος τύπος μὲ γκριζὸ κοστούμι καὶ γκριζὰ μαλλιά, μὲ χοντρά γυαλὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας καὶ μὲ μιὰ μικρὴν κρεατοελιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν αὐτί, μὲ ὕφος μισοκακόμοιρου ἀνθρώπου καὶ κουτσαίνοντας ἔλαφρα ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν πόδι, διέσχισε μὲ προφυλάξεις ἕνα δρομίσκο καὶ σταματοῦσε μπρὸς τὴν πόρτα μιᾶς μονοκατοικίας μὲ δυὸ πατώματα, ἡ ὁποία θὰ ἦταν ἡλικίας δύο τοῦλάχιστον αἰῶνων.

Ἐρριξε ὁλόγυρά του μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά, λὲς καὶ ζητοῦσε νὰ βεβαιωθῇ ἂν παρακολουθεῖτο, καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γυαλιστερό λεπτὸ διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο, τὸ ἔχωσε στὴν κλειδαρότρυπα τῆς ἐξώπορτας.

Τὸ νερό πὺν προδίδει

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Στὸ χρονικὸ διάστημα ἑνὸς ἴσως λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιγμένη καὶ ὁ ἀξιοπερίεργος τύπος ἔμπαινε στὴν μονοκατοικία, σπρώχνοντας τὴν ἐξώπορτα ἔξω τοῦ, χωρὶς, ὅμως, καὶ νὰ τὴν κλείσῃ ὁλότελα.

Μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξη, ὥστόσο, τὸν ἐπερίμενε μόλις ἔσπρωξε τὴν ἐξώπορτα ἔξω τοῦ.

Οἱ πνεύμονές του πλημμύρισαν ἀπὸ μιὰ ἀποπνικτικὴ μυρωδιὰ ἀεριοφύτου. Συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή του, ξανάνοιξε τὴν πόρτα διὰπλάτα καὶ, ἀνάβοντας τὸ κλεφτοφάναρό του ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε τὰ παράθυρα τοῦ χώλλ.

Ἀνέπνευσε λίγες στιγμὲς στὸ παράθυρο, καὶ, ὅταν βεβαιώθηκε πὺς τὸ χώλλ εἶχε ἀερίσθῃ, προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ μὲ τὸ κλεφτοφάναρό του στὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ, χωρὶς προφυλάξεις, τὶς πόρτες.

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρικὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ ἀναβε σπῆτρο, ἦταν χαμένος ἀνθρώπος! Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη θὰ ἐπακολουθοῦσε τὸ ἀνάμμα τοῦ σπῆτρου, ἡ μονοκατοικία θὰ τινάζετο στὸν ἀέρα καὶ αὐτὸς θὰ διαμελιζόταν οἰκτρά!

Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία! Ἀν τὸ κλεφτοφάναρό του δὲν ἦταν ἡλεκτρ

ήλθα να σε ξυπνήσω.

— Ναι; Είσαι πολύ υποχρεωτικός. Και έκλειψε πάλι κοιμήματα ή συλλογές;

— Όχι. Δεν άγγιξε το παραμικρό γιατί στο σπίτι που διέρρηξε βρήκε δυο πτώματα!

Ο Μάρτεν Ντάλ άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του και κύτταξε τον φίλο του άστυνομικό κατάπληκτος:

— Δυο πτώματα είπες;

— Για να είμαι άκριβέστερος, βρήκα ένα πτώμα, το πτώμα μιας γυναίκας και έναν άνδρα ό οποίος σώθηκε ως έκ θαύματος από βέβαιο θάνατο.

Ο Μάρτεν Ντάλ έπήδησε από το κρεβάτι του και άρχισε να ντύνεται βιαστικός πριν άκόμη πλυθεί, ρωτώντας με άπροσπολητο ένδιαφέρον:

— Λέγε, λοιπόν, λεπτομέρειες. Με ενδιαφέρει πολύ αυτή ή ιστορία.

— Τό φαντάσθηκες πώς θα σου κινούσε το ένδιαφέρον και γι' αυτό ήρθα να σου την πω.

— Άκούω.

— Γνωρίζεις την Έβλιν Γκρήβ;

— Όχι.

— Παρόλ;

— Τόν κακό σου τόν καιρό!

— Έλεγα πώς την γνωρίζεις..... μά και ό Λωποδύτης—Φάντασμα; θέλησε με τό ζόρι να την κάνη ευεργέτιδα των ζώων. Άς είναι... Άς υποθέσουμε λοιπόν πώς δεν την γνωρίζεις. Η γυναίκα αυτή δεν υπάρχει πιά. Πέθανε χθές την νύχτα από άσφυξία.

— Τρομερό δυστύχημα!

— Αυτή είναι ή γνώμη όλων! Έγώ όμως πού βρήκα κάποιο έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη—Φάντασμα» μέσα στην τραγική κρεββατοκάμαρα, άρχίζω να υποψιάζομαι έγκλημα.

— Τι έγραψε στο έπισκεπτήριό του ό «Λωποδύτης—Φάντασμα»;

— Μια λακωνική φράση: «Ήλθα, είδα, φεύγω».

— Μου μιλησες, όμως, και για κάποιον πού σώθηκε ως έκ θαύματος!

— Ναι. Είναι ό άδελφός της Έβλιν Γκρήβ. Αυτός κατοικεί στο δεύτερο πάτωμα και τό άέριο έφθασε ως αυτόν. Εύτυχως γι' αυτόν, κατά τις έπτά τό πρωί έπήγε ό γαλατάς και χτύπησε την πόρτα. Φυσικά, κανένας δεν τού άνοιξε. Ζούσε με τόν άδελφό της ό οποίος είχε χάσει την περιουσία του σε διάφορες έπιχειρήσεις και έκαμε μόνη της όλες τις δουλειές του σπιτιού. Μή λαμβάνοντας άπάντηση ό γαλατάς έτοιμαζόταν να φύγη όταν ένοιωσε την μυρωδιά φωταερίου να βγαίνει από τις χαραμάδες της κυρίας πόρτας. Άνησύχησε, ειδοποίησε την άστυνομία και σε λίγο παραβιάζόταν ή πόρτα. Η άτμόσφαιρα από φωταέριο, οί άστυνομικοί, τρέξαν, άνοίξαν πόρτες και παράθυρα και σε λίγο ανάκαλυπταν τό πτώμα της Έβλιν Γκρήβ και στο πάνω πάτωμα, έτοιμοθάνατο, τόν άδελφό της. Τού δώσανε τις πρώτες βοήθειες, τεχνητές εισπνοές και τά λοιπά, τόν μετέφεραν στον σταθμό πρώτων βοήθειών και εκεί κατώρθωσαν να τόν σώσουν. Τώρα γεννιέται τό έρώτημα: Πρόκειται περί αυτοκτονίας της Έβλιν Γκρήβ ή όποια αυτοκτονώντας με άέριο λίγο έλειψε να πάρη μαζί της και τόν άδελφό της, περί δυστυχήματος ή περί έγκληματικής ένεργείας; Έγώ, για να είμαι ειλικρινής, μετά την ανάκαλυψη του έπισκεπτηρίου του «Λωποδύτη—Φάντασμα» κλίνω να πιστέψω πώς πρόκειται μάλλον περί έγκληματικής ένεργείας.

Γι' αυτό και ήλθα να σε πάρω μαζί μου.

— Είμαι έτοιμος. Πάμε.

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Όταν ό Σοϋμερ και ό Μάρτεν Ντάλ φθάσανε στην τραγική μονοκατοικία, βρήκαν επί τόπου τούς δικαστικούς, πλήθος άστυνομικών και δημοσιογράφων και τόν άδελφόν του θύματος ό οποίος με κανένα τρόπο δεν θέλησε να παραμείνη στον σταθμό των πρώτων βοήθειών.

Καταλυπημένος για τόν τραγικό θάνατο της άδελφής του, άπαρηγόρητος με όλη τη σημασία της λέξεως, άναπνύονταν σε ένα φωτέγ και έκλαιγε με άναρρηκτά.

Όπως ήταν έπόμενο, οί δικαστικοί απέκλεισαν την έγκληματική ένεργεια. Απέκλεισαν και την αυτοκτονία. Κατά την γνώμη τους, ή Έβλιν Γκρήβ άποκοιμήθηκε έτοιμάζοντας ένα οποιοδήποτε ζεστό! Τό δοχείο, πάνω στο καμινέτο, αυτό μαρτυρούσε.

Ξαφνικά, όμως, ό Μάρτεν Ντάλ στράφηκε άπότομα προς τόν άπαρηγόρητο άδελφό:

— Τι ώρα έπιστρέψατε σπίτι σας χθές βράδυ;

— Τι έννοείτε;

— Να μάς πητε τι ώρα έπιστρέψατε.

— Μά..... άργά.

— Πάνω—κάτω.

— Στις έξη τό πρωί.

— Και δεν μυρίσατε την μυρωδιά του φωταερίου;

— Όχι.

— Περιεργο! Δεν σάς φαίνεται περίεργο;

— Κάθε άλλο. Η άδελφή μου θα έύπνησε πολύ πρωί, μετά την έπιστροφή μου, εά άναψε τό φωταέριο για να έτοιμάση ένα τσάι και θα την ξαναπήρε ό ύπνος. Έτσι, λίγο έλειψε να σκοτώση κι' έμένα.

— Δέ συμφωνούμε. Τό πτώμα δείχνει πώς ό θάνατός της έπήλθε τούλάχιστον πρό δέκα ώρων.

— Με υποπτεύεστε λοιπόν;

— Κάτι περισσότερο! Σας κατηγορώ ότι δολοφονήσατε την άδελφή σας!

— Κύριε! Μην ξεχνάτε ότι λίγο έλειψε να πεθάνω κι' έγώ!

— Σκηνοθεσία!

— Άποδείξατέ την!

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Ο άκατάστατος ζωγράφος έχει χάσει την όδοντόπαστά του.

(«Αμυγδαλιά»)

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

— Στη στιγμή!

— Γνωρίζοντας ότι ή άδελφή σας έπαιρνε κάθε βράδυ, λίγο πριν κατακλιθής, ένα φληντζάνι τιλίου, της δώσατε κάποιο ναρκωτικό λίγο πριν άποσυρθής στο δωμάτιό της! Μια και σάς κατηγορώ, ή νεκροψία είναι υποχρεωτική και αυτή θα άποδείξη άν τό θύμα πήρε ναρκωτικό πριν πεθάνη. Μπήκε λοιπόν στο δωμάτιό της, άναψε τό καμινέτο της, έβαλε πάνω σ' αυτό τό δοχείο με τό νερό για τόν τίλιο της και κάθησε στο κρεβάτι της. Τό ναρκωτικό την άποκοίμησε. Σείς τότε, μήκατε στο δωμάτιό της, σβύσατε για μια στιγμή τό άέριο και κατόπιν τό ξανανοίξατε χωρίς όμως να τό άνάψετε και πήγατε στη Λέσχη σας να παίξετε πόκερ ως τό πρωί. Τό πρωί, κατά τις έξη, ήλθατε σπίτι σας. Βρήκατε την άτμόσφαιρα πλημμυρισμένη από τό άέριο και την άδελφή σας πεθαμένη. Μπορεί και να μη μήκατε στο δωμάτιό της να βεβαιωθείτε. Τόση ποσότης άερίου θα μπορούσε να σκοτώσει και έλέφαντα όχι μια γυναίκα. Έπήγατε στο δωμάτιό σας άνοίξατε τό τζάμι του δωματίου σας όχι όμως και τά παραθυρόφυλλα και, περιμένοντας την άφιξη του γαλατά, άναπνέατε καθαρό άέρα από τις γρίλλιες! Όταν ή άστυνομία έσπασε την πόρτα, κλείσατε τά τζάμια, έσπλωθήκατε και κάνατε τόν πεθαμένο μόλις άκούσατε βήματα στον διάδρομο! Πιθανόν να χάσατε και πραγματικά τις αισθήσεις σας. Ύστερα, όμως, από μισό λεπτό, οί άστυνομικοί άέριζαν τό δωμάτιό σας και σάς έδιναν τις πρώτες βοήθειες.

— Έχετε μεγάλη φαντασία! Με εικάσιες, όμως, ή δικαιοσύνη δεν παραδίδει έναν άνθρωπο στον δήμιο. Χρειάζεται άποδείξεις!

— Θα προσπαθήσω να παρουσιάσω μια και μόνη!

— Ποιά;

— Τό δοχείο αυτό με τό νερό! Αυτό θα σάς στείλη στο δήμιο ή θα με υποχρεώσει να σάς ζητήσω συγγνώμην.

Και στρεφόμενος προς τούς δικαστικούς:

— Κύριοι, γνωρίζουμε όλοι ότι και τό πιο καθαρό νερό έχει μικρόβια πού δεν φορούν άν τό νερό δεν φθάση στην θερμοκρασία έκατό βαθμών. Έτσι;

— Μάλιστα.

— Τό νερό αυτό εκόχλασε, γιατί μόνο κοχλάζοντας θα μπορούσε να σβύση τό φωταέριο! Ναι ή όχι;

— Μά... βέβαια!

— Τό νερό δεν κοχλάζει παρά σε θερμοκρασία ένενήντα βαθμών! Άν, λοιπόν τό νερό αυτό έβρασε φθάνοντας την θερμοκρασία ένενήντα βαθμών, πρέπει να περάσουν τούλάχιστον πέντε μέρες για να άποκτήση και πάλι μικρόβια! Να ξετασθής παρακαλώ τό νερό με τό μικροσκόπιο και άν βρεθούν σ' αυτό ψόφια τά μικρόβια του, έγώ θα ζητήσω συγγνώμην από τόν κύριο. Άν όμως βρεθούν ζωντανά.....

Μια πιστολιά διέκοψε τόν Μάρτεν Ντάλ. Ο άδελφός της Έβλιν Γκρήβ, έπωφελούμενος του γεγονότος ότι όλοι πρόσεχαν στο τι έλεγε ό Μάρτεν Ντάλ, άνοιξε με τρόπο ένα συρτάρι, πήρε ένα περιστρόφο και τίναξε τά μυαλά του στον αέρα.

— Περιττεύει ή έπιστημονική εξέταση του νερού, λέγει ψύχραιμα ό Μάρτεν Ντάλ. Ο δολοφόνος άμολόγησε. Δέν θα σάς είναι τώρα δύσκολο να βρήτε και τό γιατί έγκλημάτση.

Ένα δράμα μέσα στη νύχτα

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

και να προσπαθή να την πνίξη. Θέλησα να τη σώσω. Τόν χτύπησα στο κεφάλι μ' ένα άγαλματάκι. Δεν ήθελα να τόν σκοτώσω, τόν χτύπησα όμως φαίνεται δυνατά!

■ ■

Για λίγα λεπτά άπλώθηκε γύρω ή σιγή! Ο Σάρλ προσπαθούσε να βρή έναν τρόπο να ώφεληθής ό ίδιος από αυτήν την εξομολόγηση.

—Μην τά πής αυτά στην άστυνομία και δέν θα σε πιστέψουν, της είπε τέλος. Η θεία μου δεν ήταν δυνατό να σ' αγαπά σε βαθμό πού να προτιμήση να αυτοκτονήση για να σε σώση!

Η Σιμόν έκλαιε. Με τρεμάμενη φωνή τού άπάντησε.

—Μετά τό δράμα αυτό, φαντάσθηκε πώς ή ζωή δεν είχε κανένα ένδιαφέρον γι' αυτήν. Μα και πάλι ήταν άξια να σκοτασθής νιά μένα. Άν είχατε έστω και λίγο αίσθημα στην ψυχή σας, θα μπορούσατε να καταλάβετε ή θυσία της. Ξέρετε, φαντάζομαι, ότι ή θεία σας με προώριζε για γυναίκα σας. Μη θέλοντας να την κακοκαρδίσω έδειχνα πώς δεχόμουν. Τώρα..

Ο Σάρλ ήταν τρομερά δήσυχος.

—Τώρα; ρώτησε με άγωνία.

—Τώρα αγαπώ κάποιον άλλο και θα τόν παντρευτώ. Άφού εκείνη πέθανε δέν έχει σκοπό ή θυσία μου.

Ο γιατρός την είχε άρπάξει από τά χέρια:

—Πρέπει να ξεγάσης τόν άλλο ξεφώνισε. Σε θέλω έγώ και θα σε πάρω. Σε λίγο ξημερώνει και θαρθούν οί ύπηρέτες. Θα ειδοποιήσουν την άστυνομία και θα πω πώς έσύ τόν σκοτώσες. Πρέπει να δενθής να με πάρης!

Με ήσυχη φωνή τού άπάντησε ή Σιμόν:

—Κανείς δεν θα σάς πιστέψη, όπως είπατε και σεις πριν λίγο. Η θεία σας αυτοκτονώντας μου έπέβαλε να άποκρούω την ένοχή μου. Θα την άκούσω.

Ο Σάρλ την κύτταξε σαν ζαλισμένος.

—Πριν πού σάς συνήντησα στον κήπο συνέχισε ή νέα, φεύγατε κρυφά, βιαστικά. Φύγετε και τώρα και πάρτε τό πρώτο καράβι πού φεύγει για τό έξωτερικό. Η μόνη τιμωρία σας θα είναι ότι όλοι οί κόποι σας, τό έγκλημα σας έγιναν για να έπωφεληθής εκείνος πού άναπνύ.

Ο γιατρός είχε νύνει έξω-φρενών:

—Ξεχνάς πώς σε λίγες μέρες θα είμαι ό υγιής και όλος εδώ μέσα; Θα κληρονομήσω την κολοσσιαία περιουσία της θείας μου. Σου την προσφέρω και την άρνείσαι;

Παρ' όλη τη θλίψη της ή νέα χαμογέλασε:

—Δέν την άνονύμαι γιατί είναι ήδη δικιά μου. Η θεία σας με καθιστά γενικό κληρονόμο της. Η διαθήκη έγινε ένώπιον συμβολαιογράφου την περασμένη έβδομάδα.

Ούτε κεραυνός να είχε πέσει στα πόδια του Σάρλ δεν θα τόν είχε ξαφνιάσει τόσο.

—Είμαι υπέροχα δ' άν αυτό ή φωνάρε. Πριν μια έβδομάδα ή θεία μου μου

έλεγε πώς θα την κληρονομήσω. Είμαι βέβαιος πώς δεν μου έλεγε ψέματα.

Έν όσω μιλούσε άρχισε και ό ίδιος να αντιλαμβάνεται ότι τό παιχνίδι ήταν πια χαμένο. Η Σιμόν τού άπάντησε ήρεμα και άπλά:

—Η θεία σας δεν σάς έλεγε ψέματα. Άν ζούσε θα σάς παντρευόμουν και τότε φυσικά ή περιουσία μου θα ήταν και δικιά σας.

Η μέρα είχε άνατείλει. Στο δωμάτιο άπλώθηκε ένα γλαυκό φως πού έρχόταν πίσω από τις κλειστές κουρτίνες. Ξαφνικά ή νέα άφουγκράστηκε. Άπό τό δρόμο άκούσθηκε τό άμάξι τού γαλατά.

Στράφηκε και κ' έτρε με μίσος και άποτροπισμό τόν Σάρλ πού είχε γίνει έρείπιο. Η Σιμόν προχώρησε προς την πόρτα και την άνοίξε:

—Φύγετε, τού είπε, δείχνοντάς του τό δρόμο. Σε λίγο θα είναι άργά.

Με βήμα άργό, συρτό, κουρασμένο ό γιατρός βγήκε στον κήπο και σε λίγο χανόταν πίσω από τά δένδρα.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

Ο Μπλούμενταλ κάνει δώρα

Ο Μπλούμενταλ, πηγαίνει εκείνο τό βράδυ στο σπίτι της φίλης του, όλος χαρά.

— Άν ήξερες, τι σούφερα άγάπη μου της λέγει, και βγάλε από την τσέπη του ένα θαυμάσιο περιδέραιο.

— Ώ! τι ώραίο κολλιέ! Έκανε κατασυγκινημένη ή φίλη του.

— Μου στοιχίζει 200.000! Άλλά σου τό προσφέρω!.....

— Ώ! άγάπη μου....

—για 180.000!.....

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΒΙΑΣΘΗ

Ο δικαστής.— Έμπρός κυρία μου, την ήλκισα σας! Κάθε λεπτό πού περνά σάς κάνει πιο μεγάλη..

(«Αμπαμπας»)

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΩΡΟ.... ΑΔΩΡΟ

— Υποθέτω πώς θα σου έκαμνα με γάλη έκπληξη άν σουδινά ένα τσέκ για τά γενέθλιά σου, Τζώρτζ, είπε ή κυρία Ρόμπινσον.

— Βέβαια, άπάντησε ό σύζυγος. — Ώραία λοιπόν.... Νά τό τσέκ. Τό έχω έτοιμο και τό μόνο πού χρειάζεται είναι να τό.... υπογράψης.

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

— Είχες κεράσια μαζί σου κι' έτρωγες στο σινεμά; ρώτησε ή μητέρα τόν μικρό Λέντο.

— Ναι, μαμά.

— Δεν πιστεύω, όμως, να πεταγες τά κουκούτσια στο πάτωμα;

— Όχι μαμά. Τά πέταγα μέσα στο καπέλλο τού κυρίου πού καθόταν στην διπλανή θέσι.

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ Ο ΤΟΜΥ

Ο Τόμυ χρωστούσε κάτι λεφτά στον γειτονικό του μακαλή. Πολλές φορές έστειλε αυτός τό παιδί και τά ζήτησε αλλά δεν πήρε δεκάρα. Έπί τέλους ό μακαλής στέλνει τόν μικρό του με ρητές οδηγίες στον χρεωφειλέτη.

— Κύριε, λέγει αυτός τού Τόμυ, ό προϊστάμενός μου μου είπε να μη γυρίσω πίσω χωρίς τά λεφτά, γιατί θα με πετάξη στο δρόμο!

— Κακομοίρη μου, άπαντ' άμέσως ό Τόμυ, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι θέλει να σε τυλίξη. Έχει σκοπό να σε πάψη, φαίνεται, και θέλει μ' αυτόν τόν τρόπο να τό κάνη, χωρίς να σου πληρώση άποζημίωση!

Ο μακαλόγατος και την φορά αυτή έπέστρεψε στο μαγαζί χωρίς τά λεπτά τού Τόμυ!

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΧΕ ΜΑΘΕΙ ΑΚΟΜΑ!

— Μπορεί αυτός ό έλέφας να κάμη κανένα άστείο; Ρώτησε ό έπισκέπτης τού Ζωολογικού Κήπου τόν φύλακα τού παχυδέρμου.

— Κάτι μπορεί να κάμη, άπάντησε μυστηριωδώς ό φύλακας. Τόν έχουμε μάθει να ρίχνη λεφτά μέσα στο κουτί πού δίνει να τοποθετημένο στο ράφι εκεί πάνω. Δώστε του ένα είκοσάδραχμο και θα δητε.

Πράγματι τού δίνει τό νόμισμα ό άφελής έπισκέπτης και ό έλέφας τό ρίχνει μ' έπιδειξίότητα μέσα στο εύλινο κουτί.

— Μπράβο! άνεφώνησε ό έπισκέπτης. Τώρα να δούμε και πώς θα τό πάρη από εκεί μέσα.

— Ά! Έκαμε ό φύλακας. Αυτό δεν τού τό μάθαμε άκόμα.

ΑΣ ΕΙΧΕ ΧΑΡΙ...

Ο Μάριος έπιστρέφει ξαφνικά σπίτι του και βρίσκει την γυναίκα του στην άγκαλιά κάποιου φίλου του.

— Έξω φρενών, βγάξτε τό πιστόλι του και κάνε να όρμηση έναντίον τού άπιστού φίλου. Αποτόμως όμως σταματά και ξαναβάζοντας τό πιστόλι στην τσέπη του:

— Έχε γάρη καύμενη πού είσαι φίλος μου. Άλλοιώς..

Συναιμείς

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Σ' ένα συμπαθητικό και άφελές γράμμα μία μικρούλα φίλη μου που συνδέεται έντελως φιλικά μ' ένα νέο, για τον οποίον, όμως, άρχισε τώρα να αισθάνεται ένα αίσθημα βαθύτερο από την φιλία, μου ζητά την συμβουλή μου: Νά ξεακολουθήσει τις σχέσεις με τον νέο αυτόν του οποίου η φιλία της έγινε σχεδόν απαραίτητη ή να διακόψει με την προϋπόθεση ότι αν τον αγαπήσει ακόμη δυνατότερα, θα γίνει δυστυχής όταν οι γονείς της θελήσουν να την παντρεύουν μ' έναν άλλο;

Αν ήσασταν βέβαιη μικρή μου φίλη ότι οι σχέσεις σας θα μπορούσαν να διατηρηθούν πάντα στα άγνα όρια της φιλίας, τίποτα δεν θα εμπόδιζε, βέβαια, την ξεακολουθήση της φιλίας αυτής. Από το γράμμα σας, όμως, φαίνεται ότι είστε πρό πολλού παύσατε να νοιώθετε γι' αυτόν μόνο μία απλή φιλική συμπάθεια, και άρχισατε να τον «αγαπάτε» όπως μου λέτε. Είσαθε ακόμη μικρή και βρίσκεστε στην ηλικία των εύκολων ενθουσιασμών.

Επειδή, όμως, είναι πολύ πιθανόν ο «νεανικός αυτός ενθουσιασμός» να μεταβληθεί σ' ένα αίσθημα πραγματικό και βαθύτερο εάν ξεακολουθήσετε να τον συναναστρέφεστε, νομίζω ότι θάταν καλύτερο για σας να παύσετε από τώρα να τον βλέπετε, μία που αυτός σας έδωσε να καταλάβετε ότι σας θεωρεί ως μία απλή φίλη και τίποτα περισσότερο.

Θά λυπηθήτε, βέβαια, και θά πονέσετε λίγο στην αρχή, μά θα ξεχάσετε γρήγορα... Και θά είναι τόσο προτιμότερο αυτό από την απογοήτευση που θά

νοιώσατε αργότερα, αγαπώντας έναν άνθρωπο που δεν ανταποκρίνεται στο αίσθημά σας. Έξ αλλού, είσαθε και οι δυο πολύ μικροί —

«τρελλόπαιδα» όπως γράφετε και μόνη σας — για να σκέπτεσθε από τώρα δεσμούς και σκληριές.

Αφήστε να περάσουν πέντε ξη χρόνια τουλάχιστον να αποκτήσετε μεγαλύτερη ψυχική ωριμότητα και να είσαθε βέβαιη για τα αισθήματά σας.

Τα κορίτσια των 17 χρόνων και οι νέοι των 23, ενθουσιάζονται πολύ εύκολα και θεωρούν ως «έρωτα μεγάλο και τρανό» κάθε παραφορά της στιγμής που θά κάνουν την καρδιά τους να χτυπήσει...

Γι' αυτό θά συνιστούσα στην άγνωστη φίλη μου που υπογράφεται «Μικρή Γαλανομάτα» να συγκρατήσει λίγο τους παλμούς της καρδιάς της και να αποφύγει από τώρα μελλοντικές στενοχώριες. Φαίνεται τόσο λογική, που είμαι βέβαιη ότι θά το επιτύχει...

ΛΟΡΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑ

Ο τέλειος οικοδεσπότης κι' η τέλεια οικοδέσποινα ξέρουν ότι είναι εύκολότερο να προσκαλή κανείς τους γνωστούς του στην έξοχη παρά στην πρωτεύουσα. Προσφέρουν στους φίλους του που κάθονται στην πόλη την ευκαιρία ν' αναπνεύσουν λίγο καθαρό αέρα. Και αν ακόμη έχετε μία απλή παράγκα, πάλι μπορείτε να ευχαριστήσετε εκείνους που θά προσκαλέσετε.

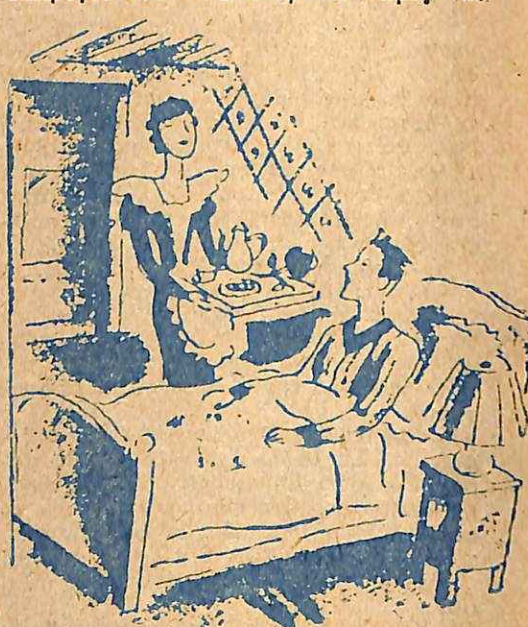
Πρέπει πρώτα-πρώτα το «δωμάτιο των ξένων» όσο μικρό κι' αν είναι, να έχει ό,τι χρειάζεται. Έτσι ο καλεσμένος σας θά μπορεί ν' αποσύρεται σ' αυτό όταν δεν επιθυμεί να μείνη αδιάκοπα μαζί με όλους.

Ο ιδεώδης «δωμάτιο των ξένων» θά έπρεπε να έχει και λουτρό. Πάντως, πρέπει να έχει ό,τι απαιτείται για την τουαλέττα. Το δωμάτιο των ξένων έχει επίσης ένα τραπέζι για γράψιμο, ούτως ώστε ο καλεσμένος να μην υποχρεώνεται να πηγαίνει στην κοινή αίθουσα. Επίσης χαρτοφάκελλα κι' επιστολικά δελτάρια. Αυτό είναι μία πολυτέλεια που κάθε οικοδεσπότης μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό του. Το μελανοδοχείο θά είναι γεμάτο, θά υπάρχουν μερικά βιβλία, μία καλή λάμπα.

Προτού στείλει την πρόσκλησή της, η καλή οικοδέσποινα, θά κατοικήσει στο δωμάτιο που προορίζει αργότερα.

τερα για τους ξένους. Θά δη έτσι αν το κρεβάτι είναι καλά τοποθετημένο, αν η λάμπα λειτουργεί καλά, αν τα συρτάρια ανοίγουν εύκολα, αν η πόρτα τρίζει κ.λ.π.

Το πρωί δεν πρέπει να κάνετε θόρυβο για να μπορεί ν' αναπαυθεί ο καλεσμένος σας όσο θέλει. Μη μιλάτε δυνατά έμπρός στα παράθυρά του. Μην τον αναγκάζετε να σηκώνεται πρωί αν δεν το συνηθίζει. Το ίδιο και το βράδυ: επιτρέψτε του ν' αποσύρεται νωρίς αν

Ένα λουλούδι επάνω στον δίσκο του πρωινού είναι μία χαριτωμένη περιποίηση...

Εσείς έχετε συνηθίσει να κοιμάστε πολύ άργα.

Αν έχετε έναν μόνο καλεσμένο, το πρωινό του θά σερβιρισθεί στο δωμάτιό του. Ένα λουλούδι επάνω στον δίσκο, είναι μία χαριτωμένη περιποίηση που δεν κοστίζει τίποτα, μά που σημαίνει: ο κήπος είναι ανθισμένος και σας προσμένει. Αν οι καλεσμένοι σας είναι πολλοί κι' έχετε οικειότητα μαζί τους, συμφωνήστε με αυτούς, την δεύτερη μέρα ότι το πρωινό τους περιμένει στην τραπεζαρία.

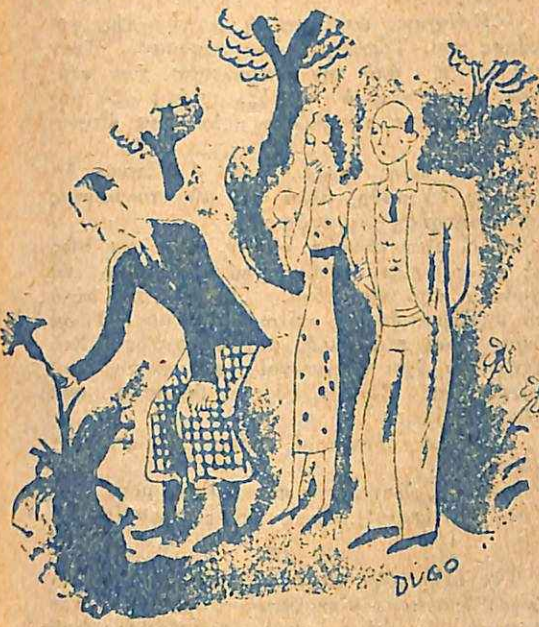
Φυσικά, θά πληροφορηθήτε τί προτιμά: τσάι, κακάο, σοκολάτα, κ.λ.π. Επίσης θά μάθετε διακριτικά τα γούστα του και την δίαιτα που ακολουθεί. Η λεπτομέρεια αυτή είναι ενδιαφέρουσα.

Α μάθετε, επίσης, τις ικανότητές του και τα ταλέντα, τα όποια μπορείτε να επιδείξετε όταν χρειασθεί. Ο τάδε γνωστός σας παίζει μάν-

σεηίδες

τζο λ.χ. Θά τον παρακαλέσετε να τ' πάρη μαζί του. Ο δεινός παίζει θαυμάσιο μπρίτζ, σκεφθήτε να του προμηθεύσετε συμπαίκτης. Μία φίλη σας επιτυχάνει θαυμάσια γλυκύσματα. Παρακαλέσατέ την να σας δείξη την ικανότητά της.

Κάνε ό,τι θέλεις. Το ρητό αυτό θά γράφη στην πόρτα του δωματίου των ξένων. Το πάν εξαρτάται από τον χαρακτήρα του καλεσμένου. Οποιος είναι ήσυχος και χωρίς μεγάλη

Μην κόβετε το μοναδικό γαρύφαλλο του κήπου για την μπουτονιέρα σας...

πρωτοβουλία, ευχαριστιέται να τον διασκεδάσουν. Οποιος είναι ανεξάρτητος, αντιπαθεί τις προκαθορισμένες διασκεδάσεις. Μην επιβάλλετε, αλλά προτείνετε απλώς: περιπάτους, εκδρομές, παιχνίδια κλπ. Νά λαμβάνετε υπ' όψιν σας την ντροπή που εμποδίζει τον φιλοξενοούμενο σας να δηλώσει την ηλικία του ή τους ρευματισμούς του. Μη δίνετε την εντύπωση ότι έχετε ένα πρόγραμμα καθωρισμένο λεπτό προς λεπτό. Αφήστε θέση στο απόροπτο, στην έμπνευση της στιγμής...

Κάτω από τα βελούδινα γάντια σας να κρύβετε ένα χέρι σιδερένιο, όπως λέγει ο Αλέξανδρος Δουμάς για τον Ρισιέ. Οι καλεσμένοι σας ως πιστεύουν ότι τα πράγματα προχωρούν μόνο τους και ότι οι διασκεδάσεις φυτρώνουν κάτω από τα βήματά τους. Στην πραγματικότητα, μία επιδέξια προετοιμασία εκ μέρους σας, επιτρέπει αυτή την εύκολη σκηνοθεσία.

Τέλος, αν υπάρχουν άρισμένα πρόσωπα που θέλτε να καλέσετε και υπεκφεύγουν, μην επιμένετε πολύ.

Θά κινδυνεύετε να πάρετε μία μέρα το τηλεγράφημα αυτό: «Αδύνατον έλθω. Ψευδείς δικαιολογίες ταχυδρομικές».

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟ

Ο τέλειος καλεσμένος δεν δέχεται προσκλήσεις δεξιά κι' αριστερά. Αν αντιπαθεί την επιδεικτική ζωή, αρνείται τις προσκλήσεις που έχουν ως μοναδικό προσόν να κολακεύουν τη ματαιοδοξία του. Αν αισθάνεται φρίκη για την «ζωή όπως-όπως» ως δυσπιστη στις προσκλήσεις που του επιφυλάσσουν μπόεμικη διαβίωση.

Πότε-πότε, όμως, έχει κανείς υποχρεώσεις... και αναγκάζεται να δεχθεί.

Τότε, μάθετε να εκτιμάτε την διαομένη που σας προσφέρουν. Φροντίστε να εξυπηρετήσετε εκείνους που σας φιλοξενούν. Το κάτω-κάτω δεν είσατε στο ξενοδοχείο, και οφείλετε να πληρώσετε τον φόρο σας κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Αν πηγαίνετε στο χωριό, αναλάβετε τα ψώνια.

Ο τέλειος καλεσμένος είναι ένα πλάσμα ούτε παθητικό ούτε αυταρχικό. Ένας άβουλος άνθρωπος είναι ένα βάρος για τον φιλοξενοούντα που πρέπει ν' ασχοληθεί μ' αυτόν αδιάκοπα. Ένας άλλος πάλι που κάνει πάντα του κεφαλιού του είναι πολύ ενοχλητικός. Διατάσσει τις υπηρετίες, υποτάσσει τον οικοδεσπότη. Δεν πρέπει ν' απορήσει πολύ αν άκούση τον οικοδεσπότη να του λέγη καθώς θά τον αποχαιρετά: «Σας ευχαριστώ, αγαπητέ φίλε, που με δεχθήκατε τόσο καλά... στο σπίτι μου!»

Ο καλεσμένος που ευχαριστεί τον ξανακαλεί κανείς είναι εκείνος που ξέρει να διασκεδάση μόνος του, αν υπάρξει ανάγκη, που ξέρει επίσης να διασκεδάη τους άλλους, που ξέρει, τέλος να εξασφαλίζει την κατάλληλη στιγμή όταν οι οικοδεσπότες έχουν ανάγκη να μείνουν λίγο μόνοι.

Μην δανείζετε ποτέ τίποτα, αφού πάντα μαζί σας τ' σαπούνι σας, τα σενάκια, τα δίνουν όλα. Νά παίρνετε γραμματόσημά σας, τα σπέρτα σας, τα σιγαρέττα σας. Εύκολονετε την οικιακή δουλειά, όταν σηκώνεσθε πρωί. Μην περιπλέκετε την υπηρεσία υπό το πρόσχημα να την βοηθήσετε. Ένας έθελοντής μάγειρος δεν είναι και πολύ ευπρόσδεκτος σε μία μικρή κουζίνα. Υπερβολικός ζήλος φαίνεται αδιάκριτος.

Όστερα από ένα περίπατο στην βροχή, αλλάζετε παπούτσια επιστρέφοντας. Γιατί δεν θ' άρνησθε να φύγε-

τε με την πρόφαση ότι είναι κακός καιρός και δεν θά παριστάνετε καθόλου τις άρκουδες στο κλουβί. Μην κόβετε το μοναδικό γαρύφαλλο για το οποίο ο οικοδεσπότης είναι περήφανος. Προτιμότερο να μείνετε χωρίς μπουτονιέρα. Αν πρόκειται ν' ακολουθήσετε μία δίαιτα, μη ζητάτε περίπλοκα μενού. Μην οικειοποιείσθε το τηλέφωνο. Υστερα από μερικές παρατεταμένες τηλεφωνικές συζητήσεις σας θά σας αποφεύγουν σαν πανούκλα.

Αν παίρνετε βιβλία από την βιβλιοθήκη, ξεαναβάξτε τα στη θέση τους. Από σεβασμό σ' εκείνους που σας φιλοξενούν, μην παρουσιάζετε ατημέλητος. Έχετε μαζί σας ένα σκούρο κοστούμι κι' ένα φόρεμα για το βράδυ — όχι απαραίτητως βραδυνό φόρεμα — αν συνηθίζουν ν' αλλάζουν για το δείπνο.

Α είσατε πάντα έτοιμος την ώρα του γεύματος. Η ακρίβεια είναι απαραίτητος σ' έναν καλεσμένο: είναι ο προτιμότερος τρόπος να σας πάρη «από καλό μάτι» ή μαγειρίσσει!

Αν έρχεσθε και μην φεύγετε με άδεια χέρια. Όταν έρχεσθε δεν περιμένουν από σας κανένα πολυτελέστατο δώρο αλλά κανένα χαριτωμένο μικροπραγματάκι. Παραδείγματος χάριν κανένα κοσμικό παιχνίδι που θά μείνη στο σπίτι και θά διασκεδάξη τους πάντας. Μην παραλείπετε ν' αφήνετε στην υπηρεσία, αν υπάρχει, ένα λογικό πουρμπουάρ: το περιμένει. Πρέπει επίσης να ξέρετε να φύγετε εγκαίρως. Όταν σας προσκαλούν για ένα Σαββατοκύριακο μην παρατείνετε την διαμονή σας όλο το καλοκαίρι, ακόμη και αν σας παρακαλούν.

Ενα ευχαριστήριο γράμμα είναι συνήθως, μην ξεχνάτε, όμως, τον δόλοιο χρόνο που έχετε κάποια υποχρέωση να ανταποδώσετε. Λίγα λόγια

Μην παραλείπετε να δίνετε στην υπηρεσία ένα λογικό πουρμπουάρ.

Αν ο καλεσμένος σας ξέρει μπάντζο, ποταμάριστε τον να τ' πάρη μαζί του...

λούδια την Πρωτοχρονιά ή τα Χριστούγεννα είναι το ελαχιστότερο των πραγμάτων.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

Στο σημερινό άρθρο θα συνεχίσω για την τοπική υγιεινή που πρέπει να εφαρμόζεται για να απαλλαγείτε από τα διάφορα μπιμπικία, μαύρα στίγματα και τούς διεσταλμένους πόρους.

Είπαμε στο προηγούμενο ότι η βάση της τοπικής υγιεινής είναι το σαπούνισμα των προσβεβλημένων μερών με ειδικό σαπούνι και κατά τον τρόπο που σας υπέδειξα. Κάθε πότε θα κάμετε χρήση του σαπουνιού αυτό θα σας το δείξει η άντοχη της επιδερμίδος σας. Δεν μπορούμε δηλαδή να καθορίσουμε εκ των προτέρων ότι το σαπούνισμα πρέπει να γίνεται 2 φορές την ημέρα ή μία φορά, ή κάθε 48ωρο. Αυτό εξαρτάται απόλυτως από την άντοχη της κάθε επιδερμίδος. Δηλ. άμα παρατηρήσει ερυθρότητα, τσούξιμο ή οκασίμο του δέρματος σαν λειχήνα αυτό σημαίνει ότι το δέρμα δεν αντέχει πια και πρέπει να αραιωθεί η χρήση. Το ίδιο πρέπει να πούμε και για τη χρήση όλων των σχετικών δραστικών αντισηπτικών δηλ. οινόπνευμα, λεμονιού, αιθέρος και των παρομοίων, των οποίων η χρησιμοποίηση πρέπει να γίνεται με προσοχή και ανάλογως των αντιδράσεων του δέρματος κάθε άτομου. Μερικοί λένε ότι τα λιπαρά δέρματα είναι άντοχα και ολιγότερο ευπαθή από τα ξηρά δέρματα, και κατά συνέπεια αντέχουν στην χρήση δραστικών μέσων. Δημοσιεύουν όμως ότι ένα δέρμα με μπιμπικία, με μανιμάκια και με πολλά ανοικτούς πόρους δεν είναι μόνο λιπαρό αλλά και άρρωστο και για αυτό ευερέθιστο. "Αν κατά τύχη ύστερ" από κακή χρήση τέτοιων αντισηπτικών, παρατηρήσετε ερεθισμό της επιδερμίδος σας σάς συνιστώ να μεταχειρισθείτε άμεσα χλιαρές κομπρέσες από ελαφρά αλτά. Οι κομπρέσες αυτές είναι πολύ μαλακτικές σ' αυτή την περίπτωση και παίρνουν άμεσα τον ερεθισμό. Μια πολύ καλή, φθηνή και αποτελεσματική λουσιόνη για την θεραπεία της υπερλιπάνσεως (λιγδώματος) της επιδερμίδος και συγχρόνως αντισηπτική είναι και η κάτωθι:

Alcool camphré 30 gr.
Teinture de benjoin 15 "
Eau de cologne 60 "

Αυτήν μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε με ένα βαμβάκι αλείφοντας όλο σας το πρόσωπο μετά το πρωινό πλύσιμο. "Αλλά θ' αρχίσετε να την χρησιμοποιήσετε στην αρχή αραιωμένη. Δηλ. παίρνοντας ως μέτρο ένα εσποπότηρο θα βάψετε ένα τέταρτο απ' την λουσιόνη και 3/4 νερού. Σιγά-σιγά και έφ' όσον η άντοχη σας, έφ' όσον ηλ. δεν θα κοκκινίζει και δεν θα τσουέξει πια—γιατί στην αρχή περνά προς στιγμήν η άμέσως μετά την χρήση θ' ανάβει λίγο—πια την πυκνώνετε, μέχρις ότου στόν μήνα να την μεταχειρίζεσθε αυτόουσια, χωρίς αραιώση με νερό. Αυτή η λουσιόνη πού το λιγδιασμα και δίνει μια λεία, μάτ και δελου-δένια δψη στην επιδερμίδα. "Αν κατόπιν μακροχρονίου χρήσεως δψτε ότι δεν λιγδιάζει πια το πρόσωπό σας, σταματάτε την χρήση της. Αυτά για την τοπική υγιεινή και έχετε πολύ λιπαρό δέρμα με μπιμπικία και ερεθισμό, όπως όποτε να μη εινε ευρδ-μαυράκια, όπως όποτε να μη εινε ανάπτυξη σβλητο και κατάλληλα για την ανάπτυξη των. Για τα υπάρχοντα όμως στο πρόσωπο μπιμπικία και μαυράκια χρειάζεται άμεσος αφαίρεση, γιατί η παραμονή των στην επι-δερμίδα εδνοεί την ανάπτυξη των. Χρειά-

ζεται η αφαίρεσή των ένα προς ένα κι η απαλλαγή του προσώπου από των αντί-σθητικών κι όληρών αυτών σιγμάτων.

"Εδώ πάλι, εινε ανάγκη να σας τονίσω ότι το αυτό δεν πρέπει να γίνεται και για τις άκμές. Γιατί καθώς λεπτομερώς είπαμε στα προηγούμενα εινε πολύ διάφορο πράγμα τα μπιμπικία και τα μαύρα στίγματα από τις άκμές. Τα μπιμπικία γεμίζουν τον άνοικτο πόρο του όποιου το στόμιο κλείνε-ται από μια ούσια λευκή ή μαύρη, ενώ οι άκμές εινε κόκκινα σπυριά, πριμένα άρ-κατά και στην κορυφή των έχουν πυο. Τις άκμές λοιπόν δεν πρέπει να τις σπάψτε ποτέ, ούτε καν να τις αγγίσετε.

Πώς γίνεται η αφαίρεση των μπιμπικιών και σιγμάτων στο έπόμενο.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σκυλιά άλεξιπτωτισταί

"Η σοβιετική άστυνομία δεν άρκείται πια στο να γυμνάζη άπλως πάνω στα γη-τά ειδικά σκυλιά της, στην καταδίωξη του έγκλήματος, αλλά τα συνηθεί τώ-ρα να δρούν και έναερίως! "Εφεύρε, μ' άλλους λόγους, τα σκυλιά — άλεξιπτι-στιστάς.

"Όταν η άστυνομία, άνακαλύψη το κρησφύγετο κανενός κακοποιού, στέλνει έναερίως έναντιόν του έναν άστυνομικό μ' ένα γυμνασμένο σκυλί. Και οι δυο φοροούν άλεξιπτωτα. "Όταν το άεροπλά-νο φθάση πάνω στο έπισημασμένο μέρος, οι δυο άστυνομικοί, δίπους και τετρά-πους, πηδοούν στο κενό και φθάνουν αί-σίως επί τόπου!

Οι παιδικές ψυχές

"Η παιδική ψυχή μου πού άγαπούσε τα λουλούδια κι' ήταν τόσο χαρούνη, πού με τ' εδειρο πετούσε, σαν τα δόλφινια άγγελούδια, και μιλούσε στη σιωπή.

"Η παιδική ψυχή μου δέ γνωρίζω τι έχει πάθει, πού έχει πάει και δέ μιλά. Μάταια τώρα την γυρεύω στα θολά, κρυφά μου βάθη, και στα ρόδα τ' άπαλά.

... Κι' όμως, κάποτε, μαντεύω πού τηγαίνουν, τι παθαίνουν οι παιδικές ψυχές: Οι κακοί θα τες πληγώνουν κ' έτσι άμυλτες πεθαίνουν, σε μιά άκρη, μοναχές...

Κι' αν καμιά φορά γλυτώνουν, όπως είναι φοβισμένες, θα κρυφτούν σε μιά γωνιά μίς στην άχαρη υπαρέη μας ή πλανιούνται άπελπισμένες μέσ' στην παγωμένα...

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

Ο εφιάλτης

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

τά ξανάκλεισε. Είμαι κουρασμένος, τσάκι-σμένος. "Η αίσθηση του θανάτου τον κατέ-χει δόλοληρο. "Ηθελε να πεθάνη, να πεθά-νη. Γιατί να μην τον αφήσουν να πέση κι' αυτός στην θάλασσα... Τι ήθελε τώρα ξα-πλωμένος στο κρεβάτι της καμπίνας του; Μια λέξη βούζε τώρα διαρκώς στ' αυτιά του: «δοιοφόνει!...». Ναί ήταν ένας άθλιος δολοφόνος.

"Ο Πιέρ ξανανοίγει τα μάτια του, τα πε-ριφέρει γύρω του... Ξαφνικά το δέμμα του σταμάτα πάνω σ' ένα γλυκό προσωπάκι πού του χαμογελούσε. "Ο Πιέρ άνασηκώνε-ται άπότομα στο κρεβάτι του υπήγοντας μιά κραυγή:

—Μαριάννα!...

Διστάζει να πιστέψη στα μάτια του. Ξα-ναφονάει.

—Μαριάννα!

—"Ησύχασε, ακούεται η φωνή της γυ-ναίκας του. Τώρα πια όλα πέρασαν. "Ηταν μιά κρίση, από την υπερένταση των νεύ-ρων, όπως είπε ο γιατρός. Αυτά τα μα-κρυνά ταξίδια, κουράζουν πολύ τους άσυνή-θιστους.

—Πώς όμως, πώς... έκανε ο Πέτρος, δι-ψώντας να μάθη, αλλά και μην τολμώντας να προχωρήσει περισσότερο.

—"Ο! Δεν συνέβη τίποτε. Θυμύσαι πώς με είχες σφίξει δυνατά κάνοντάς μου να φωνάζω από τον πόνο. "Υστερ' απ' αυτό το σφίξιμο, έπεσε κάτω λιπόθυμος. Τώρα όμως είσαι πια καλά, μην άνησυχής. Στο έξης δεν έχει νυκτερινούς περιπάτους στο κατάστρωμα. Ζαλίζει τόσο η θάλασσα στα μέρη αυτά!...

Και τον κούταζε με δέμμα άπειρης τρυ-φερότητας.

—Και τί έλεγα στα παραμυθιά μου;

—"Ο! τίποτε! Λέξεις χωρίς σημασία.

□ □

Την άλλη μέρα άγκαλιασμένοι οι δυο σβ-ζυγοι έκαναν τον περίπατό τους στο κατά-στρωμα. Στο ίδιο εκείνο κατάστρωμα του τρώμου.

"Ο Πιέρ δέν φοβόταν πια να άντικρύ-ση τα κύματα, και στόν ορίζοντα δέν ύπρ-χε πια καμιά μορφή της "Ιρέν... "Αλλ' ούτε και στην ψυχή του. "Ηταν τώρα—και για πάντα—τρελλά έρωτευμένος με την γυ-ναίκα του.

"Ο εφιάλτης είχε περάσει.

ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΛΕΚΑΙΡ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

"Η γυναίκα δέν βλέπει ποτέ αυτό πού κάνουν για κείνη. Βλέπει μονάχα εκείνο πού δέν της κάνουν.

(Νίτσε)

—Στην γυναίκα ύπάρχει ένας ήλε-κτρισμός, πού έκκενώνεται με μόνο το άγγιγμα των δαχτύλων.

(Α. Ζιρωντού)

—Καμιά γυναίκα δέν ζηλεύει τις ώ-ραιότερές της. Τις έχθρεύεται.

(Β. Ουγκώ)

—Τά δάκρυα των γυναικών αν και κοστίζουν λίγο, άξιζουν πολύ.

(Κίπλιγκ)

—"Υπάρχουν στιγμές πού το λιοντά-ρι γίνεται δειλό ή πού και η γυναίκα γίνεται γενναία.

(Σαίξπηρ)

Τα παιδιά για τον πόλεμο, την εργασία και την ευτυχία

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ

να μεγάλο περιοδικό, σκέφθηκε, να κά-μη μιά έρευνα μεταξύ του μικροκόσμου όλων των εθνών, για να μάθη πώς σκέ-πεται ή γενεά πού θα διαδεχθή αύριο στόν άγωνα της ζωής την σημερινή, για τα διά-φορα προβλήματά της.

Το περιοδικό αυτό, άπήνθησε στούς μι-νους τα έξης έρωτήματα:

- 1.—Τί είναι ο πόλεμος;
- 2.—Πού είναι το ωραιότερο έπάγγελμα.
- 3.—Θέλετε να παντρευτείτε και γιατί;
- 4.—Όταν θα μεγαλώσετε, τί θα μπο-ρούσε να σας κάνει ευτυχισμένους;
- 5.—Πού είναι ο άνθρωπος πού θαυμά-ζετε περισσότερο;

"Αναδημιούεμε παρακάτω μερικές από τις άπαντήσεις πού πήρε το παρισινό πε-ριοδικό:

"Η μικρή γαλλιδούλα, δές Νοεμ ή Λα-ν-ζε β ε ν, ηλικίας 9½ ετών έγγονή του πε-ριφημού καθηγητού, άπήνησε:

- 1.—"Ο πόλεμος είναι κάτι το πολύ φρι-κτό.
- 2.—"Ηθελα να είχα μιά έπαυλη για να είχα καλό γάλα.
- 3.—Θέλω να παντρευτώ αν δω τον αν-θρωπό πού μου άρμόζει.
- 4.—"Εκείνο πού θα με κάνει ευτυχισμέν-σαν μεγαλώσω, είναι να μπορώ να ράβ-μέσα σ' ένα μεγάλο άνθρωπο.
- 5.—"Ο άνθρωπος πού θαυμάζω περισσό-τερο είναι ο παπούς μου!

□ □

ο μικρούλης Λουίζ Βίσλκεν, Γάλλος, 9 ετών, ηλικίας 11 ετών και θέρος πα-ριζιάνος άπάντη:

- 1.—"Ο πόλεμος είναι μιά μάστιξ.
- 2.—Θέλω να γίνω δάσκαλος.
- 3.—Θέλω να παντρευτώ... για να κάνω δυο έκανε και ο πατέρας.
- 4.—"Εκείνο πού θα με κάνει ευτυχισμένο σαν μεγαλώσω είναι να κάνω το έπάγγελμα πού θέλω.
- 5.—"Ο άνθρωπος πού θαυμάζω περισσό-τερο είναι ο "Αντοάν Μάνιτ...

□ □

ο μικρός "Αμερικανός Γκρόβον Σάντ, 9 ετών από την Νέα "Υόρκη:

- 1.—Δέν σκέφθηκα και τόσο τον πό-λεμο. Είναι αυτά ζητήματα πού κανονίζον-ται μεταξύ των ανθρώπων πού θέλουν να έξηγηθούν (Σ. Σ. Σ. Πάει, ο μικρός ντρόπιασε με δυο λόγια όλους τους διπλο-μάσας του κόσμου!).
- 2.—Το ωραιότερο έπάγγελμα είναι του πιλότου της άεροπορίας.
- 3.—"Αν θέλω να παντρευτώ; Ναί, έφό-σον είναι ένα πράγμα πού πρέπει κανείς να κάνει!
- 4.—Τί θα μ' έκανε ευτυχισμένο όταν θα γίνω μεγάλος; Να κάνω τον γύρο του κό-σμου μέ... την συμμορία των φίλων μου.
- 5.—Θαυμάζω πολύ τον Ρούζβελτ, Για-τί; Γιατί είναι ο Ρούζβελτ!

□ □

ο μικρός "Αγγλος Τζών Γκαίηλερ, 10 ετών και 2 μηνών:

- 1.—"Ο πόλεμος αρχίζει όταν οι άε-ροπόδοι αρχίζουν να μαλλώνουν άναμετάξυ των!
- 2.—Το ωραιότερο έπάγγελμα είναι του σωφρο ταξί. Πηγαίνει κανείς κάθε Κυρια-

Επιστημονικά Περίεργα

ΕΣΠΑΣΕ ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΥ

"Ως τώρα, ξέραμε, πώς το ακριβώ-τερο πράγμα στόν κόσμο ήταν το ράδιο, πού στοίχιζε περίπου είκο-σι πέντε εκατομμύρια δραχ-μές το γραμμάριο. "Εν τούτοις, το ρε-κόρ του ραδίου το έσπασε μιά νέα όρ-μόνη βιταμίνης, της οποίας τα έξοδα παραγωγής είναι τόσο μεγάλα, ώστε να στοίχισή το ένα γραμμάριο της το ίλιγγιώδες ποσό των διακοσίων εκατομμυρίων δραχμών!

Για να μπορέσουν δέ να ζυγίζουν έ-πακριβώς, το πολυτιμότεο αυτό προϊ-όν, πού και το ένα του πολλοστιμίοριο άκόμη θα στοίχισή εκατομμύρια, κα-τασκεύασαν ειδική ζυγαριά, σαν αυ-τές πού έχουν στα φαρμακεία, εξαιρε-τικής όμως ευαισθησίας. "Η ζυγαριά αυτή θα μπορή να ζυγίσει και την πα-ραμικρότερη υποδιαίρεση του χιλιο-στού του γραμμαρίου!

"Όπως είναι γνωστό, μονάς έάρους στην μικροχη-μείαν είναι το γάμμα πού αντιστοι-χεί με το ένα χιλιοστό του γραμμα-ρίου, δηλαδή, με ένα μεγάλο μέρος σκόνης! Γι' αυτό και τις έχουν τις ζυγαριές αυτές κάτω από γυάλες, για-τί ή λίγη σκόνη, ήμπορεί να διαταρά-ξη την ισορροπία τους.

ΖΥΓΑΡΙΕΣ ΠΟΥ ΖΥΓΙΖΟΥΝ... ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΛΙΑΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ!

Και έπειδή ο λόγος για ζυγαριές ακριβείας, απ' αυτές πού χρησιμο-ποιεί ή μικροχημεία, σάς πληροφορού-με ότι κατασκευάζονται σήμερα ζυγα-ριές τόσης ευαισθησίας, πού και αυτή ή ζέστη πού αφήνει ένα άνθρωπινο σώμα, όταν μπαίνει σε κλειστό χώρο, μπορεί να θαρύνη στις πλάστιγγες. "Αν πιστέψη δέ κανείς την διαφήμιση ενός εργοστασίου ζυγών ακριβείας, αυτοί καταγράφουν άκόμα και το βά-ρος μιάς ήλιακής ακτίνος πού πέφτει επάνω των!!

βλέπει κανείς καθαρά το φυσικό πνεύμα με το όποιο σήμερα είναι ποτισμένοι όλοι οι "Ιταλοί, από τον μικρότερο έως τον με-γαλειότερο.

Το παρισινό περιοδικό δυσκολεύθηκε πολ-λύ, ή μάλλον δέν πήρε καμιά άπάντη-ση στα έρωτήματά του, από τον μικρό Γερμανό στόν όποιο άπετάθη. Στην Γερμα-νία, τα πάντα είναι ύποθεσις κρατική. Και οι γονείς του μικρού Γερμανού, δέν μπο-ρούσαν να του έπιτρέψουν να άπάντησθ στα έρωτήματα πού του έβαλαν, έφόσον μάλιστα αυτά προήρχοντο από το έξωτερικό, αν δέν φοβόσαν το έπαισιό της Προλαγγιάς. Αυτό λοιπόν, άπήνησε ως έξης οι μέρους του μικρού:

Οι μικροί Γερμανοί, μισούν τον πόλεμο, αλλά δέν τον φοβούνται. Οι μικροί Γερμανοί έχουν πάει μιά τέτοια άνατροφή, ώστε να γίνουν καλοί πατέρας και καλές μητέρες. Οι μικροί Γερμανοί έπιθυμούν να κάμουν ένα έπάγγελμα πού θα ήταν χρήσιμο στην χώρα τους. Τέλος οι μικροί Γερμανοί, θαυ-μάζουν πάρα πολύ τον άρχηγό τους τον Χί-τλερ!

κή έκδρομή, ενώ... Άλλοι πληρώνουν τα μεταφορικά. (Σ. Σ. Ε. Να το άγγλικό χιού-μορ!).

3.—Θέλω να παντρευτώ, γιατί άλλωώς έ-γώ θα πρέπει να περιποιημαι διαρκώς σαν μεγαλειότερος τα άδελφάκια μου!

4.—Όταν θα μεγαλώσω, θέλω να ζήσω στην "Ιταλία, γιατί εκεί μπορεί κανείς να δγάλη το ρούχο του χωρίς τον φόβο... να πουντιάση!...

5.—"Η άεροπόρος "Αμν Μόλισον, είναι άνθρωπος πού θαυμάζω περισσότερο στόν κόσμο!

□ □

ο μικρούλα Λουίζ Βίσλκεν, Βελγίδα, 9 ετών και 3 μηνών:

1.—"Ο πόλεμος; Είναι άνθρωποι πού σκοτώνουν άλλους ανθρώπους χωρίς κανένα

"Η μικρούλα Λουίζεβεν

όφελος! (Σ. Σ. Σ. Μπορείτε να πητε, έξε-τάζοντας βαθύτερα τα πράγματα, πώς ή μι-κρούλα αυτή δέν έχει άπολύτως δίκαιο;).

2.—Θέλω να γίνω δικηγόρος, γιατί εί-δα μιά μέρα στο σινεμά έναν δικηγόρο πού έκανε με την άγρεύση του να κλαίη όλος ο κόσμος!

3.—Δέν θέλω να παντρευτώ γιατί δέν θέλω ν' αφήσω τον μπαμπά και την μαμά!

4.—Το μόνο πράγμα πού θα μπορέση να με κάνει ευτυχισμένη είναι να ζήσω άνεζάρ-τητη.

5.—"Εκείνος πού θαυμάζω πολύ είναι ο βασιλέας "Αλβέρτος.

□ □

ο μικρός "Ιταλός Τζιοβάννι Μπιάνκα, 10 ετών:

- 1.—"Ο πόλεμος αρχίζει όταν ένας άνθρωπος θέλει να έπιτεθή εναντίον της τι-μής της πατρίδος ενός άλλου. Τότε πρέπει κανείς να πολεμήση για να τιμαρώση τους έχθρους.
- 2.—Θέλω να γίνω άρχιτέκτων, γιατί τα μεγάλα άρχιτεκτονικά έργα είναι αιώνια.
- 3.—Όταν ήμουν πολύ μικρός ήθελα να παν-τρευτώ με την μαμά τώρα πού βλέπω ότι σί-το δέν μπορεί να γίνει, θέλω να πάρω μιά γυναίκα πού να μοιάη άκριβώς της μα-μάς!
- 4.—"Εκείνο πού θα με κάνει ευτυχισμένο σαν μεγαλώσω είναι να κάνω τον γύρο του κόσμου, και προ πάντων, να ιδώ την Ν. "Υόρκη.
- 5.—"Ο άνθρωπος πού θαυμάζω περισσό-τερο, είναι ο Μουσσολίνι. Δέν ύπάρχει άρ-χηγός όμοίος του, ούτε μεταξύ των αρχαίων αυτοκρατόρων της Ρώμης!

(Σ. Σ. Ε. Σ' όλες αυτές τις άπαντήσεις,

Παίζοντας με την φωτιά...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΤΑΚ

Μανουέλ Λιέβρ... Μανουέλ Λιέβρ... Μανουέλ Λιέβρ... Η δόξα είχε καταστήσει αυτό το όνομα γνωστό σε όλες τις γωνίες του κόσμου. Δραματικός συγγραφέας, ζωγράφος, ηθοποιός, συνθέτης, νεκροταφείας, μυθιστοριογράφος, σεναρίστας, ο Μανουέλ Λιέβρ, με το άναμφισβήτητο και πολυσύνθετο ταλέντο του, είχε φθάσει όπου έφθασε. Το πρώτο του ρωμάντσο «Δύστυχα κορίτσια!», που είχε γράψει σε ηλικία 23 χρονών, του είχε εξασφαλίσει ένα ευρύ γυναικείον αναγνωστικόν κοινόν που του παρέμεινε πιστό από τότε, παρακολουθώντας τον στην κάθε εξέλιξη του. «Υστερα, άφωσώθηκε στο θέατρο, γράφοντας διακοσμώντας, σκηνοθετώντας και παίζοντας ο ίδιος τα έργα του. Δυό χρόνια συνεχώς παιζόταν το τρίπρακτο: «Η αγάπη σου είναι η ζωή μου...» Και τώρα, μόλις είχε περάσει τα τριάντα, ήταν διάσημος κι όλα τα περιοδικά δημοσίευαν φωτογραφίες του —γιατί ήταν και τύπος γόητος με αναρρίθμητες κατακτήσεις.

■ ■

Η νεαρά κόμισσα Κάτια Μπαρτάξου τον πρωτόειδε την βραδυά μιας πρεμιέρας του, στην «Οπερα-Κομίκ». Τον συγγραφέα! Τον συγγραφέα! φώναζαν χίλιες φωνές εκ των οποίων οι 900 ανήκαν στο όρατο φύλο. Ο Μανουέλ βγήκε στην σκηνή και αποκλήθηκε. «Υστερα, είπε δυό λόγια που ηλέκτριζαν το κοινόν. «Όλες οι γυναίκες ήταν κρεμασμένες στα χείλη του. Η Κάτια ήθελε να δει τον Μανουέλ Λιέβρ από κοντά. Προχώρησε ως την είσοδο των παρασκηνίων. Εκεί, την σταμάτησε ο θυρωρός —ένας Κέρβερος: «Απαγορεύεται η είσοδος». Σε λίγο, έβλεπε τον Μανουέλ να βγαίνει, περιστοιχισμένος από φίλους: —Στο Μάξ! Όδός Φονταίν... διέταξε ο συγγραφέας.

■ ■

Μόλις έφθασε στο Μάξ, η Κάτια φώναξε τον μαίτρ ντ' οτέλ: —Πού είναι ο κ. Λιέβρ; Δεν έφθασε ακόμη; ρώτησε. —Ο κ. Λιέβρ είναι στο πρώτο, όπως συνήθως. Εύαρεστηθήτε να με ακολουθήσετε... Η Κάτια δεν δίστασε καθόλου. Ο μαίτρ ντ' οτέλ θα είχε φαντασθή πως ήταν καλεσμένη. Ο Μανουέλ είχε καμιά τριανταριά καλεσμένους κι ούτε πρόσεξε στον έρχομό της κομίσσης, που κάθησε σε μια θέση που βρήκε άδειαν. Ο διπλάνος της της ψιθύρισε, δείχνοντάς της μια όμορφη ξανθή: —Η εβδουμένη... —Της εβδουμένης! Της νύχτας! Της ώρας μάλλον! Άκούστε τον! —Μην πιστεύετε στον έρωτα, έλεγε ο Μανουέλ, αλλά μόνο στον πόθο. Ο πόθος σκοτώνει τον έρωτα. Τό πάν είναι όμως δεν υπάρχει έρωτας. Τό πάν είναι να ξέρει κανείς να υποχωρή. Έγκαι-

ως. Και «έγκαιρος» σημαίνει «αμέσως». Οι ωραιότερες περιπέτειες είναι εκείνες που αρχίζουν στις δέκα το βράδυ και τελειώνουν στις πέντε το πρωί! Πιστεύετε μόνο στην φιλία...

■ ■

Την άλλη μέρα η Κάτια διέταξε τον έπιστάτη της βίλλας της που είχε στις Βερσαλλίες: —Νά απολύσετε άμέσως όλο το προσωπικό, το έλεγε, αφού πληρώσετε δυόμισους στον καθένα. Τώρα, ακούστε. Θέλω άλλωστε δλωσιόλου τὰ πράγματά. Η κόμισσα Κάτια χάνεται απ' την μέση για να παραχωρήσει την θέση της στον Κόνραντ του Ράβυ-Βάλντσταϊν...

Η Κάτια δεν δυσκολεύτηκε να γίνει άνδρας. Τό ψηλό ανάστημά της την βοήθησε πολύ σ' αυτό. Και πολλά σημειώματα στις κοσμικές στήλες των εφημερίδων ανήγγειλαν την παρουσία στο Παρίσι του νεαρού Ούγγαρέζου Κόνραντ του Ράβυ-Βάλντσταϊν που εμφανιζόταν σε όλα τα κέντρα και τα κοσμικά σαλόνια.

Ένα βράδυ, ο Μανουέλ Λιέβρ συναντήθηκε στην λέσχη μαζί με τον Κόνραντ.

—200.000 φράγκα έχει η μπάγκα, είπε ο γροUPIερης δείχνοντας τὰ κόκκαλα και τὰ χαρτονομίσματα που ήταν μαζεμένα μπροστά στον Μανουέλ.

—Μπάνκο! έλεγε ο Κόνραντ. —Έχασε και πλήρωσε. Και πάλι, έλεγε «μπανκό» στις 400.000 φράγκα. Και ξανάχασε.

—Γιατί δεν τραβήξατε στο 3; τον ρώτησε κατάπληκτος ο Μανουέλ. Είναι σαν να μου χαρίσατε αυτά τα λεφτά! Δεν έχω τὸ δικαίωμα να τὰ δεχθώ.

Ο Κόνραντ επέμενε και πλήρωσε. Πάντως, οι δυό νέοι είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι.

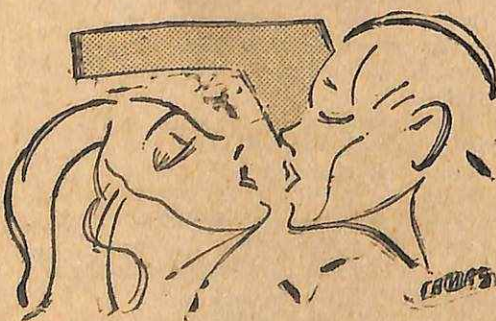
—Αχώριστοι πιά! έλεγε ο Μανουέλ.

■ ■

Η Κάτια—που είχε πάψει να είναι Κάτια για όλον τον κόσμο—έμενε στο ξενοδοχείο Κριγιόν, κοντά στο σπίτι εκείνου που αγαπούσε, για να τον μελετήσει.

Βλέπονταν κάθε μέρα. Ο Μανουέλ διηγούνταν τις κατακτήσεις του στον φίλο του:

—Δεν περιφρονώ τις γυναίκες γιατί μου αρέσουν, έλεγε. Περιφρονώ όμως

τον έρωτα, αυτό τὸ άνυπαρκτό αίσθημα που δεν μπορεί να διαρκέσει...

—Πόσο σε νοιώθω! άπαντούσε ο Κόνραντ.

Ήταν για έξυλο, αλλά του τὸ συγχωρούσε. Ήξερε ότι κάποτε θα τον έκανε ν' αλλάξει πεποιθήσεις...

Μια μέρα, ο Κόνραντ κάλεσε τον Μανουέλ στην βίλλα του, στις Βερσαλλίες. Όταν πήγε εκεί, ο συγγραφέας είδε κατάπληκτος μια ώραία νέα να προχωρήει προς προϋπάντησή του:

—Συγχωρήστε τον άδελφό μου που εκλήθη έπειγόντως στο Παρίσι, στην πρεσβεία μας. Θα σας κρατήσω συντροφιά.

Τι γοητευτική νέα. Ο Μανουέλ προσπάθησε να την σαηγηύσει, στήνοντάς της στενή πολιορκία, με την μεγάλη πείρα που είχε. Η νέα όμως φυλαγόταν και δεν ταιμπούσε τὸ άγκίστρι. Για μια στιγμή μονάχα, ζαλίστηκε απ' τὰ λόγια του κι έγειρε στην άγκαλιά του. Τό φίλι του την ξεμέθυσε κι έφυγε τρέχοντας:

—Άν έρχόταν ο άδελφός μου...

Ο Μανουέλ δεν περίμενε τον έρχομό του...

■ ■

Παράξενη ζωή. Ο Μανουέλ πότε συναντώνταν με τον άδελφό, πότε με την άδελφή. Είχε ξετρελλαθή με την νέα. Κι' εκείνη δεν πήγαινε όμως πίσω, Ένα βράδυ, εκείνη δέχθηκε να πάει σπίτι του. Πέρασαν μια νύχτα έρωτος ύπεροχη...

Την τέταρτη πρωινή, εκείνη έγκατέλειπε τον έραστή της ευτυχισμένη και δυστυχισμένη συγχρόνως:

—Πότε θα σε ξαναδώ; τον ρώτησε.

—Θά σου τηλεφωνήσω, της άποκρίθηκε άόριστα, όπως σ' όλες τις άλλες.

■ ■

Την έπομένη, ο Κόνραντ συναντούσε τον Μανουέλ:

—Είσαι ένας παληάνθρωπος! του έλεγε. Η άδελφή μου μου τὰ διηγήθηκε όλα...

Και τον χαστούκισε.

Ο Μανουέλ δεν χωράτευε. Τον κάλεσε σε μονομαχία. Η συνάντηση έλαβε χώραν στο δάσος του Φονταίνε-μπλώ. Πιστόλι από άποστάσεως 20 βημάτων.

Στην αρχή, ο Κόνραντ πυροβόλησε στον άέρα. Προτού να σκεφθή καν ο Μανουέλ να πυροβολήσει, είδε τον αντίπαλό του να σωριάζεται λιπόθυμος απ' την συγκίνηση.

—Κύριε, μονομαχήσατε με μια γυναίκα, του έλεγε άυστηρά ο γιατρός.

—Κόνραντ! ψιθύρισε σαν βλάκας ο Μανουέλ.

—Όχι... Κάτια... έλεγε εκείνη άνοιγοντας τὰ μάτια.

Ποιος απ' τους δυό ήταν πιδ ευτυχισμένος που ξανάβρισκε τον άλλο;

Κι' οι μάρτυρες είδαν τὸ έξής καταπληκτικό στά χρονικά της μονομαχίας: οι δυό αντίπαλοι, αντί να ανταλλάξουν χειραψία, φιλήθηκαν στο στόμα!

ΖΩΡΖ ΣΤΑΚ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Αεροδρόμιον.— Μέσον άμύνης των αρχαίων.
2. Όχι άλλη.— Καθιερωμένη.
3. Κτύπος του ώρολογίου.— Άντωνυμία προσωπική.— Μαύρος φύλαρχος.
4. Έποχή.— Θεά των αρχαίων. — Θυγάτηρ του Κάδμου.
5. Νότα.— Άρθρον.
6. Χρονική διάρσεις.— Την ύπακούουν όλες οι γυναίκες.
7. Κλωστή.— Γράμμα.
8. Τὸ έτερον ήμισυ του «νίκ».— Αούγή.— Σύνδεσμος.
9. Όργανισμός.— Προσωπική άντωνυμία.— Έτσι αρχίζει ο έρκος.
10. Διάσημος Άγγλος βακτηριολόγος τιμηθείς με τὸ Νόμπελ.— Καταφατικό.
11. Κλωστή.— Πλανήτης.— Καντόνιον της Έλβετίας.— Δικά σου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Δημητριακόν (γεν. πληθ.).— Έχει γνωστότατον ραδιοφωνικόν σταθμόν.
2. Φαγητόν εις την αρχαίαν.— Εύθους.
3. Άνήκων στον κλάδον της δικαιοσύνης.
4. Ναυτικόν πρόσταγμα.— Δηλητήριο.
5. Άπαγορευτικό.— Δύο φωνήεντα από την λέξιν «ισμερινός».
6. Πρόθεσις.— Κορμί.
7. Κτητική άντωνυμία.— Προσωπική άντωνυμία.
3. Νότα.— Γνωστός ήθοποιός και σύζυγος της Τζόαν Κράουφορντ.
9. Η «Έβδομάς».
10. Όροπέδιον της Κεντρικής Άσίας.
11. Νήσος του Ιονίου πελάγους.— Σπίτι.

(Έστάλη υπό του κ. Πάνου Κ. Βαγενά)

Πόση άπόσταση διήνυσε;

(Μαθηματικό παιχνίδι)

Ο κ. Ν. άγόρασε ένα αυτοκίνητο με ισχυρό μοτέρ. Η πρώτη του κούρσα με τὸ αυτοκίνητο αυτό θά ήταν μία έπίσκεψη στον άδελφό του, που έμενε σε μια γειτονική πόλη.

Για την διαδρομή αυτή ο κ. Ν. ρίχνει πέντε τενεκέδες βενζίνη στο ρεζερβουάρ του αυτοκινήτου του.

Ο κ. Ν. όμως δεν είναι πολύ συντηρητικός όταν οδηγεί γι' αυτό και τρέχει με ταχύτητα μόνον 30 χλμ. την ώρα στον μεγάλο δρόμο και μόνο σ' ένα μικρό έρημικό δρόμο άναπτύσσει 50 χιλιόμετρα. Διαπιστώνει ύστερ' απ' αυτό, πως τρέχοντας τακτικά με 30 χλμ., εξοδεύει έναν τενεκέ βενζίνη κάθε 18 χλμ. και ότι τρέχοντας με 50 χλμ. του χρειάζεται ένας τενεκές στα 15 χλμ.

Όδηγώντας λοιπόν, κατά τὸ σύστημά του ο κ. Ν. φθάνει στού άδελφού του με εξηντλημένη δλη την βενζίνη του. Σημειωτέον δε ότι χρειάσθηκε 2 ώρες και 6 λεπτά για να κάμη τὸ μικρό αυτό ταξιδάκι. Πόση ήταν ή άπόσταση που διέτρεξε;

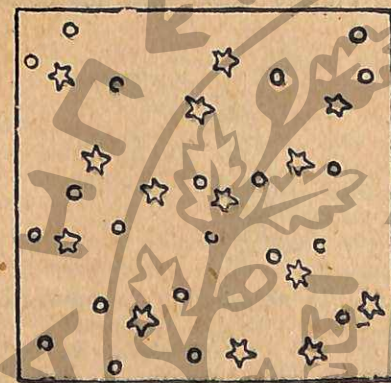
(Η λύσις εις τὸ προσεχές)

■ ■

Ο λαβύρινθος

Σας δίνουμε το παρακάτω σχέδιο, που παριστάνει ένα λαβύρινθο και σας καλοῦμε να ενώσετε με μια γραμμή μονοκόμματα και μη διακοπτόμενη πουθενά:

1) Όλες τις βούλες και 2) όλα τὰ άκρα

Οι δυό γραμμές δεν πρέπει να συναντηθούν πουθενά.

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

Αίνιγμα

Γιατί τὰ ήλιόλουτρα είναι επικίνδυνα; Προσοχή, μη βιασθήτε να απαντήσετε γιατί θά πέσετε έξω!...

(Η άπάντηση στο προσεχές)

Ποιος ήταν ο περισσότερο και

ποιός ο λιγώτερο πλούσιος;

Ο Κώστας και ο Νίκος είναι εξ ίσου πλούσιοι, δηλαδή όσο είναι ο ένας είναι και ο άλλος. Έν τούτοις, ο Κώστας είναι πιδ πλούσιος από τον φίλο του Παύλο και ο Παύλος πιδ πλούσιος από τον φίλο του Τάκη. Έξ άλλου, ο φίλος των Μένης που είναι λιγώτερο πλούσιος από τον Κώστα, αλλά πιδ πλούσιος από τον Τάκη, δεν είναι τόσο πλούσιος όσο ο Παύλος. Όσον άφορᾷ τον Νίκο, αυτός είναι λιγώτερο πλούσιος από τον φίλον του Τώνη.

Ποιος, τώρα, είναι ο περισσότερο πλούσιος και ποιος ο λιγώτερο άπ' όλους;

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η ΚΛΟΠΗ ΤΩΝ ΑΣΗΜΙΚΩΝ

Ο άστυνομικός είχε δίκιο. Ο συλληφθείς ήταν ο κλέπτης. Θέλοντας ούτω να ξεφύγει έδωκε ένα άλλοθι για την Κυριακή πρωί. Έν τούτοις ο άστυνόμος δεν τὸ είχε άναφέρει διόλου την ήμέρα της κλοπής. Πως, λοιπόν, την ήξερε ο συλληφθείς, αν δεν ήταν αυτός ο δράστης της κλοπής ή κανένας συνέννοχος τὸυ δραστού;

■ ■

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Φύλλου 512

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Σ	Υ	Ρ	Ι	Α	Ν	Ο	Υ	Δ	Η	Σ
2	Τ		Ο	Σ	Ι	Α		Α	Ι	Μ	Α
3	Ε	Λ	Α	Τ	Ο	Ν		Κ	Α	Ι	Ν
4	Ν		Σ	Ο	Λ	Ο		Ι		Ν	Ι
5	Ο	Μ		Σ	Ο	Σ		Ν	Α		Σ
6	Γ		Υ		Σ		Ε	Θ	Ο	Σ	
7	Ρ	Α	Φ	Η		Ν		Ο	Ρ	Ο	Σ
8	Α	Ρ	Α		Σ	Ο	Υ	Σ	Α	Μ	Ι
9	Φ	Α	Σ	Μ	Α		Φ		Τ	Ι	
10	Ο	Σ	Μ	Α	Ν		Ο		Α	Ε	Ι
11	Σ		Α		Ο	Ρ	Σ	Ε			

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΚΟΤΤΑ

Ο διοικητής της κινεζικής επαρχίας Κβάτουγκ, τραβούσε το διάβολό του για να εισπράξει τούς φόρους από τούς φορολογουμένους του. Έτσι,

σκέφτηκε να καταφύγει στο εξής εξυπνάτο κόλπο: Έξεδωκε ένα περίεργο διάταγμα: Στο εξής, κάθε οικογένεια της επαρχίας του, θα παίρνει από την διοίκηση μία μικρή κόττα που αξίζει 25 σέντσια. Την κόττα αυτή θα είναι υποχρεωμένη να την θρέψει δι' έξόδων της, έως ότου φθάσει κάποτε στην αξία ενός δολλαρίου. Τότε θα την επιστρέψει στην διοίκηση. Αυτή θα την έκποιη και θα καρπώνεται την διαφορά των 75 σεντσια.

Δεν είναι εξυπνο το κόλπο;

■ ■

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

Δά γίνη κι' αυτό στη χιτλερική Γερμανία: Ανάμεσα στις τόσες άλλες καινοτομίες θα καταργηθεί το φίλημα του χεριού των κυριών. Το σπουδαιότερο δε είναι ότι την σχετική πρωτοβουλία την έχει η "Ενωση των Βερολινέζων Γυναικών". Η "Ενωση αυτή κήρυξε τον πόλεμο έναντιον του υπολείμματος του παλαιού ανδρικού Ιπποτισμού. Σε προκήρυξή της προς τα μέλη της, η "Ενωση λέγει ότι «η φρικαλέα» αυτή συνήθεια είναι «λείψανο της δουλείας» και συνεπώς δεν έχει τη θέση της στην εποχή μας και μέσα σε μία έθνικοσοσιαλιστική κοινωνία. «Επί πλέον είναι αντίθετη και στην πιο στοιχειώδη υγιεινή. Για όλους αυτούς τούς λόγους, λένε οι ριζοσπαστικές Γερμανίδες, πρέπει να καταδικωθούνται αυστηρά αυτοί που εξακολουθούν αυτή την βάρβαρη συνήθεια, ιδίως στο δρόμο.

Όσον αφορά το χειροφίλημα στα σαλόνια, αυτό δεν θα επιτρέπεται παρά μο-

νάχα όταν δίνεται από τον μνηστήρα στην μνηστή του.

Σε καμιά περίπτωση μία νέα κοπέλα δεν πρέπει να φιλή το χέρι μίας ηλικιωμένης, όπως συνηθίζεται σε πολλές χώρες της Κεντρικής Ευρώπης.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Είναι δυο χρόνια, τώρα, που δυο γκαρσόνια του εστιατορίου του ξενοδοχείου «Σαβού», στο Λονδίνο, πηγαίνουν κάθε μέρα στο Βικτόρια Ίμπάνκμεντ-Πάρκ, έχοντας μαζί τους ένα καλάθι με τρόφιμα τα οποία μοιράζουν στα πουλιά τού πάρκου, θέλεις τώρα και το γιατί; Ίδού το:

Είναι κάτι παραπάνω από δυο χρόνια, που πέθανε στο ξενοδοχείο «Σαβού» η γυναίκα ενός διασήμου Αμερικανού δικηγόρου, η Κα Άλεξάντερ Άγκους. Η κυρία αυτή, συνήθιζε, ενόσω ζούσε, να πηγαίνει καθημερινώς στο Πάρκο εκείνο και να ρίχνει ψίχουλα στα πουλιά. Μετά τον θάνατό της, ο σύζυγός της έκρινε ότι το ωραιότερο μνημείο που θα μπορούσε να κάνει της γυναίκας του, ήταν να συνεχίσει την ωραία

πράδοσή της. Πράγμα που το κάμει ανέλλιπώς.

■ ■

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑ

Ένας ξενοδόχος του Ντάλα, στο Τεξάς των Ηνωμένων Πολιτειών, σκέφθηκε τον εξής πρωτότυπο τρόπο για να αυξήσει την πελατεία του: δημοσίευσε ότι στο κατάστημά του οι πελά-

ται δεν θα πληρώνουν την κατανάλωσή τους με το ποσοστό, αλλά με την ώρα. Δηλαδή δεν θα λογαριάζει ο καταστηματάρχης πόσες μπίρες π.χ. ήπιε ο πελάτης, αλλά πόση ώρα κάθεται και πίνει. Ώρισε δε την τιμή της ώρας σε 60 σέντσια (60 δραχμές περίπου).

Εκείνος που θα ήθελε να μείνει στο κατάστημα, έστω και πέντε λεπτά ακόμη πέραν της ώρας, θα πλήρωνε άλλα 60 σέντσια. Λοιπόν, το σύστημα έπιασε θαυμάσια και ο ξενοδόχος κερδίζει τώρα χρυσές δουλειές. Το κατάστημα του είναι γεμάτο απ' το πρωί ως το βράδυ.

Φαίνεται, όμως, ότι στα Ντάλας οι άνθρωποι δεν πίνουν και τόσο, γιατί αλλιώς, γρήγορα ο ξενοδόχος θα πτώχευε.

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ... ΜΑΓΕΙΡΕΙΑ

Ιθαγενείς της Νέας Ζηλανδίας αποδείχθηκαν οι πρακτικότεροι άνθρωποι του κόσμου. Όπως στην πατρίδα τους υπάρχουν πολλά ήφαίστεια,

σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν... τα δλιγώτερο εν δράσει, ήφαίστεια, για να μαγειρεύουν.

Κρεμούν, δηλαδή τις χύτρες με τα λαχανικά τους μέσα στον κρατήρα και η ξέστη που αναδίνεται τούς ψήνει τα γρηγτά.

■ ■

ΠΙΣΙΝΕΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΤΡΑΙΝΑ

Σήμερα, πισίνες, δηλαδή δεξαμενές για κολυμβήματα, είχαν μόνο τα υπερωκεάνεια, τώρα άποκτούν και τα τρέινα, τα μεγάλα εξπρές δηλαδή...

Η καινοτομία έγινε στην ταχεία Νέας Υόρκης - Αγίου Φραγκίσκου. Η τροχοφόρος αυτή πσίνα είναι ένα ιδιαίτερο βαγόνι, όπως το βαγκόν-ρεστωράν, το οποίο είναι διασκευασμένο σε δεξαμενή με αποδυτήρια κ.λ.π.

Έτσι, λοιπόν, οι αμερικανικοί σιδηρόδρομοι, ύστερ' από τα βαγκόν-λί, τα βαγκόν - ρεστωράν, τα βαγκόν-κουρεία, τα βαγκόν - σινεμά, απέκτησαν και τα βαγκόν - πισίνες!

■ ■

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΒΟΤΑΝΙΚΗΣ

Ο δάσκαλος ενός χωριού είχε πάρει τούς μαθητάς του το απόγευμα εκείνο για έναν εκπαιδευτικό περίπατο στο δάσος. Κάποτε, σταμάτησαν μπρός σ' ένα μεγάλο δέντρο. Λέει, λοιπόν, ο δάσκαλος στους μαθητάς:

— Βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή, μικροί μου φίλοι, μπροστά σ' ένα φαινόμενο του φυτικού βασιλείου. Ο πλάτανος αυτός έχει ηλικία πολλών αιώνων

και όμως είναι θαλερώτατος. Φαντάζεσθε λοιπόν τώρα, τι θα είχε να μάς πει, αν μπορούσε να μιλήσει!

— Θα έλεγε, ακούστηκε εκείνη την στιγμή η φωνή ενός περαστικού, πίσω από το δέντρο, ότι δεν είναι πλάτανος, αλλά βαλανιδιά!...

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

(Μονόπρακτος κωμωδία εις πράξεις πέντε, λίαν αστειοτάτη)
Πρόσωπα:

Ο Τοτός, 7 ετών.
Η Τιτίνα, 6 ετών.
Ο σκύλος τους.

ΠΡΑΞΙΣ α' 6' και γ'

(Οι δυο άλλες στην κουζίνα)
Ο Τοτός.— Πώς άρχει και αυτή η κοπέλλα! Μ' έχει και περιμένω δυο ώρες τώρα. Εκτός αν το ρολόι του πατέρα τρώει άχαρα. (Βγάζει ένα χονδρό ρολόι από το οποίο κρέμεται μία χονδρή καδένα, από την οποία κρέμεται ένα κλεδί). «Ορίστε, η ώρα είναι 6 παρά τέταρτο και είμαι εδώ από τις τέσσερις (μολογεί θυμωμένος)... Παληοθήλυκα! Παληοθήλυκα! Έννοια της όμως, θα της το πληρώσω όταν παντρευτούμε!...

(Ακούονται βήματα στο διάδρομο. Ξεχάσαμε να σάς πούμε ότι η σκηνή λαμβάνει χώραν στο σαλόνι του σπιτιού). Σε λίγο μπαίνει η Τιτίνα γλύφοντας τα χείλη της).
Τιτίνα.— Αχ! με συγχωρείς καμένε Τοτόκο μου! Έτσι γά, ξέρεις το γλυκό μου!... Αν θέλεις κι' εσύ, το δάξο τώρα! Η θεία πάνω στο μικρό ράφι της κουζίνας. Τό φθάνεις με την καρέκλα!

Τοτός (θυμωμένος).—Είμαι πολύ δυσαρεστημένος δεσποινίς! Τι ώρα είναι αυτή που έρχεσθε στο ραντεβού σας;...

Τιτίνα.— Μα σου είπα, μπουλούκο μου!...
Τοτός.—Και νομίζεις πως αυτό είναι δικαιολογία; Η μαμά ποτέ δεν έκανε τον κ. Πάτροκλο να την περιμένη τόσο. Α-

κούω πάντα να της λέη ότι είναι ακριβεστάτη στα ραντεβού της. Τό πολύ καμιά ώρα να άργησθ, όχι όμως δύο!...
Τιτίνα.— Άγάπη μου, δεν μ' αγαπάς πιά;... Χί χί χί... (κλαίει).

Τοτός (συγκινημένος).— Πάψε και δεν αντέχω στα δάκρυα. Ίδιος ο πατέρας μου π' ανάθεμά με! Κι' αυτός τα ίδια έλεγε προχθές της Κας Τζένης, όταν έβλαιε για κείνο το κολλιέ.

Τιτίνα.— Τι σκληροί που είστε έσείς οι άνδρες... Χί χί χί! Τοτός.— Καλά καλά, μην κλαίς. Πάμε τώρα να μου δείξες που έβαλε η μαμά το γλυκό και τα κουλουράκια που έφτιασε χθές...

Ο σκύλος τους (που πετάγεται χαρούμενος από την γωνιά του).—Γαύ! Γαύ! Γαύ!

(Αύλαία)

ὁ 20ος Αἰὼν

ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛ. 00001 δρ.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Μελέτη, κατασκευή και επίβλεψη πολυτοικιών από χαρτί έφημερίδας, τελείως υγιεινών, φροσσωτάτων, και φωτογενών. Κατάλληλοι και διά διατέτα. Τόν χειμώνα διαλύονται και κρύβονται στο υπόγειον. Πληροφορία έντός.

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ... ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΕ!

ιστορία έρωτος και φρικαλεοτήτων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ερωτούσαμεν λοιπόν εις το ερωτούμενόν μας φύλλον, διατί απέθανε η Κλεοπάτρα, χωρίς όμως να το μήση να μάς απαντήσει κανείς. Διότι φίλοι αναγνώται, η Κλεοπάτρα δεν απέθανε επειδή την έγκατέλειψε ο Μάρκος Αντώνιος, αλλά δι' άλλους λόγους, τούς οποίους θα έθεσωμεν αμέσως κατωτέρω. Επίσης

Βεβαίως, η Κλεοπάτρα αν εζη εις την εποχήν μας, θα έκαμε κάτι καλλίτερο από τού να ριφθ

είναι έντελώς ανακρινές ότι η Κλεοπάτρα έβηθε δηλητηρίασθαι και δι' εις την Αίγυπτον. Η Κλεοπάτρα απέθανε εις τας Αθήνας, ριφθείσα από του Ιερου θράου της Αεροπόλεως, δια τον λόγον ότι δεν είχε επιτύχει η τουαλέττα που έγραβε εις μία μολίσταν της οδοϋ Φιλελλήνων! Αυτή είναι η μόνη ιστορική αλήθεια, την οποίαν ανακαλύψαμεν αναδιφώντες τα οικογενειακά αρχεία των Βιρτιοπάχων, εις την βιβλιοθήκην του χωριού Σάροντεν παρά τον Μέλανα Αρνιόν της Σκωτίας, που παραθερίσαμεν πέρουσι.

Και τώρα, όποτε, αποκατέστη η ιστορική αλήθεια, χωρήσωμεν θαρσαλέως και με αναπεπαιμμένη την συνείδησίν μας εις την εξιστόρησιν του διου του αγίου Βαρθολομαίου, τρίτου εξαδέλφου εξ άγχιστίας της Μεγ. Αικατερίνης πρώτης εξαδέλφης ως γνωστόν εις τού δευτέρου γάμου της Κλεοπάρας.

Έχετε ακούσει δια την περίφημον νύκτα του Αγίου Βαρθο-

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

—Πές μου Γιαννάκη, πότε ο Θεός έπλασε τον κόσμο;
Ο Γιαννάκης.— Όταν τού ήρθε ή όρεξη, παπάκη.

—Γιατί το καλοκαίρι είναι προτιμότερο από τον χειμώνα;
—Γιατί όταν γράφουμε δεν έχουμε ανάγκη από στυλόχαρτο!

Ο Έκείνος.— Τί ώραίο πράγμα είναι ν' αγαπά κανείς και ν' αγαπάται!
Η Εκείνη.—Ναί, Λουλούκο μου. Δες εκείνη εκεί τί ώραία τουαλέττα που φορεί!...

—Πώς ο κύκλος γίνεται τετραγώνος;
Απάντησις:— Όταν καταφέρετε και τον τετραγώνιστε.

—Πότε ο κύκλος γίνεται τετραγώνος;
Απάντησις:— Όταν καταφέρετε και τον τετραγώνιστε.

Η ΚΑ' ΣΑΡΙΔΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(Αστυνομικό πρόδλημα)

Σ' ένα δωμάτιο βρίσκεται νεκρός ένας κύριος πολύ καλού εσωτερικού.

Καλείται η αστυνομία, προσέρχεται ο λατοδικαστής, αλλά δεν κατορθώνει κανείς να ανακαλύψη τα αίτια του θανάτου του. Έγνώσθη μόνον ότι ο κύριος είχε δειπνήσει εκείνο το έσπερας εις εστιατόριον πολυτελείας. Προσεκτικότερα όμως έρευνα γενομένη λίγην άργότερα από τού διασήμου ντέτεκτιβ Μάκ-Φάιν, μαθητού του μεγάλου Σέρλοκ Χόλμς, έφεραν εις φώς μίαν σπουδαίαν ένδειξιν: ένα παδαράνι μιάς κατσαρίδας, σικαλωμένο εις μίαν οδοντογλυφίδα εύρεθείσαν μετά πολλών άλλων, καθώς και μεθ' ενός κοχλιαρίου της κομπόστας εις τα θυλάκια του θύματος.

Μπορείτε να δοήτε ποιός σκώτωσε τον δυστυχή άνθρωπον;

Περικλής.— Άσπασούλα φέρε μου το νυχτικό μου!
Άσπασία.— Αμέσως Περικλάκη μου!

Η σύζυγος.— Άς είχαμε τώρα δυο εκατομμύρια δραχμές!
Ο σύζυγος.— Άλήθεια... Θά πλήρωνα αύριο τού νοίι μας.

Η ΚΑ' ΣΑΡΙΔΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Λομαίου; Ουδέποτε έγραφη φασιδροτέρα σελίς, και ουδέποτε ή ιστορία ήσχολήθη με τόσον σπαταριστήν υπόθεσιν όσον αυτή.

Θά σάς τα είπομεν έν δλίγοις, διότι δεν θέλομεν να μακρηγορώμεν, εφόσον εις τοιαύτην περίπτωσιν ή υπόθεσις θά έπήγαυε εις μάκρος και δεν θά έτελείωνε ποτέ, ενώ ήμεις επιθυώμεν να τελειώση.

Λοιπόν, προτού σάς εξηγήσωμεν τί ήτο αυτή ή Νύξ του Αγίου Βαρθολομαίου, θά σάς είπομεν τούς λόγους οι οποίοι την προκάλεσαν.

Τους ξέρετε τούς λόγους αυτούς; Πού να τούς ξέρετε! Ακούστε λοιπόν!

(Η συνέχεια εις τή προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ερώτησις: Ποιον ζώον λέγεται γάτα και όμως δεν είναι;
Απάντησις.— Ο γάτος ΓΡΙΟΣ

Ερώτησις: Πώς μπορεί κανείς νάναι πλούσιος και να μην έχη πεντάρα;
Απάντησις: Βλέποντας την νύχτα σνείρα, ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ερώτησις: Πώς ο κύκλος γίνεται τετραγώνος;
Απάντησις: Όταν καταφέρετε και τον τετραγώνιστε.

Η ΚΑ' ΣΑΡΙΔΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(Αστυνομικό πρόδλημα)

Σ' ένα δωμάτιο βρίσκεται νεκρός ένας κύριος πολύ καλού εσωτερικού.

Καλείται η αστυνομία, προσέρχεται ο λατοδικαστής, αλλά δεν κατορθώνει κανείς να ανακαλύψη τα αίτια του θανάτου του. Έγνώσθη μόνον ότι ο κύριος είχε δειπνήσει εκείνο το έσπερας εις εστιατόριον πολυτελείας. Προσεκτικότερα όμως έρευνα γενομένη λίγην άργότερα από τού διασήμου ντέτεκτιβ Μάκ-Φάιν, μαθητού του μεγάλου Σέρλοκ Χόλμς, έφεραν εις φώς μίαν σπουδαίαν ένδειξιν: ένα παδαράνι μιάς κατσαρίδας, σικαλωμένο εις μίαν οδοντογλυφίδα εύρεθείσαν μετά πολλών άλλων, καθώς και μεθ' ενός κοχλιαρίου της κομπόστας εις τα θυλάκια του θύματος.

Μπορείτε να δοήτε ποιός σκώτωσε τον δυστυχή άνθρωπον;

Περικλής.— Άσπασούλα φέρε μου το νυχτικό μου!
Άσπασία.— Αμέσως Περικλάκη μου!

Η σύζυγος.— Άς είχαμε τώρα δυο εκατομμύρια δραχμές!
Ο σύζυγος.— Άλήθεια... Θά πλήρωνα αύριο τού νοίι μας.

Η ΚΑ' ΣΑΡΙΔΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Λομαίου; Ουδέποτε έγραφη φασιδροτέρα σελίς, και ουδέποτε ή ιστορία ήσχολήθη με τόσον σπαταριστήν υπόθεσιν όσον αυτή.

Θά σάς τα είπομεν έν δλίγοις, διότι δεν θέλομεν να μακρηγορώμεν, εφόσον εις τοιαύτην περίπτωσιν ή υπόθεσις θά έπήγαυε εις μάκρος και δεν θά έτελείωνε ποτέ, ενώ ήμεις επιθυώμεν να τελειώση.

Λοιπόν, προτού σάς εξηγήσωμεν τί ήτο αυτή ή Νύξ του Αγίου Βαρθολομαίου, θά σάς είπομεν τούς λόγους οι οποίοι την προκάλεσαν.

Τους ξέρετε τούς λόγους αυτούς; Πού να τούς ξέρετε! Ακούστε λοιπόν!

(Η συνέχεια εις τή προσεχές)

ΝΕΟΔΗΜΗΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Πώς τ' αγαπώ τὰ μάτια σου
τὰ δουρκωμένα μάτια
πώς θέλω μὲς' στὰ δάκρυα τους
τὸ νοῦ νὰ ταξιδεύω....
πόσο ποθῶ στὰ γαλανά,
τ' ἀτμόνια τους πλάτεια
χίλιους καὶ χίμους
νὰ ξαναζωντανεύω.

ΠΑΤΡΙΝΟΣ

ΚΙ' ΟΜΩΣ ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ

Καὶ νὰ με τώρα ἐγὼ καρτερώνας κα-
ποιαν ἄλλη. Σ' ἕνα τραπέζι στρωγυλιό,
μονάχος καθισμένος, προοιμῶ κάποιαν ἄλ-
λην.

Γύρω μου στ' ἄλλα τραπέζια — στολι-
σμένα μὲ οὐλοῦδια — κι' ἄλλοι σὰν ἐμένα
περιμένουν. Κυττάζουν τὰ ρολόγια τους
διαρκῶς. Πόσο ἀργεῖ ἡ ὥρα νὰ περάσῃ, ὅ-
ταν περιμένῃς τὴν ἀγαπημένη σου! Αὐτὴ
τὴ σκέψη τὴν βλέπω σ' ὅλων τὰ πρόσωπα
ἐκγραφισμένην ζωρά.

Κι' ὅμως ἐγὼ, πὺν περιμένω τώρα μιὰ
καινούργια μου ἀγάπη, ἐγὼ, ἐγὼ δὲν κάνω
αὐτὴν τὴ σκέψη. Ὅσο οἱ δείχτες τοῦ ρο-
λογίου προχωροῦν, τόσο μέσα μου κάτι μι-
λάει παράξενα. Εἶμαι τώρα σὰν νὰ μὴ πρό-
κειται νὰ νοιώσω σὲ λίγο τὴ χαρὰ, πὺν
περνᾶνε τὰ ἡδονικά χεῖλια τῆς γυναίκας
Σὰν νὰ μὴ πρόκειται νὰ ξεχάσω γιὰ λίγο
τὴν πίκρα τῆς ζωῆς σὲ δυὸ ὁμορφα γαλανά
μάτια. Σὰν νὰ μὴ πρόκειται ν' ἀντικρύσω
τὴ Σούλα πὺν μοῦ λέει: Μπορεῖ ἐσύ νὰ μ'
ἀγαπᾷς γιὰ λίγο. Δὲν με νοιάζει ἂν πιστέ-
ψῃς κάποια ἄλλη τὴν ἀγάπη. Μὰ ὅταν κι'
ἀπ' αὐτὴν ἀπογοητευθῇς—ὅπως κι' ἀπ' τὴς
προηγούμενες — ἐγὼ πάλι θὰ σὲ περιμένω.

Ἐπειν: Μιὰ ἀπ' τὴς ἀπειρες πεταλουδί-
τσες τῆς ζωῆς, νοιώθοντας ἐνδιαφέρον,
στὴν ἀφήγηση τῆς μελάγχολης καὶ ἀδολῆς
ζωῆς τοῦ ὄνειροπόλου αὐτοῦ παιδιοῦ, θέ-
λησε νὰ ζήσῃ, λίγο διάστημα, μιὰ τέτοια
ἀγνή ζωὴ στὸ πλάι του. Κι' ἐδεῖε πὺν τὸν
ἀγάπησε!...

Κι' ἦταν στιγμὲς, πὺν τὸ φτωχὸ παιδί,
νοιώθοντας τὸν ἐαυτὸ του τόσο εὐτυχισμέ-
νο, ἄθελα αἰσθανόταν, ἕνα ἄδρατο φόβον
τοῦ σφίγγει τὴ καρδιά. Καὶ τὴς ὥρες αὐτῆς,
δὲν σκεφτόταν, παρὰ μόνον, πὺν θὰ μπο-
ροῦσε πὺν πολλὴ νὰ ζήσῃ, μὲς' στὴ γοητεία
τῆς ἀγάπης πὺν τοῦ προσέφερε ἐκείνη.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ στὴν ἀμελι-
κτη διάβα του, συνέτριβε τὸ ἕνα μετὰ τὸ
ἄλλο τὰ ὄνειρά του.

Κι' ἕνα βράδυ ἐνοίωσε τὴν πραγματικό-
τητα νὰ τοῦ ραῖξῃ τὴν καρδιά. Ἐκείνη δι-
ψώντας γιὰ περιπέτεια, βαρέθηκε τὴν ἡσυ-
χὴ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ.

Ἐφ' ὅσον ἀπὸ κοντά του, γελαστή, μὲ τὴ θε-
βαίωση πὺν πάντα θὰ θυμᾶται τὴς εὐχάρι-
στες στιγμὲς πὺν πέρασε κοντὰ του...

Πέρασε πὺν καιρὸς, ὅταν ἐκεῖνος καρ-
φωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, καὶ νοι-
ώθοντας τὸ πτεροτύγισμα τῆς νεότητος του,
μοῦστελε κάποιο γράμμα—αὐτὸ πὺν βρή-
κα—γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὺν τὴ συγχωρεῖ.

Πὺν τάντα τὴν ἀρκετοῦσε, καὶ πὺν πει-
νει μὲ τ' ὄνομά της.

Καὶ τελειώνει ἐτσι!...

— Ἄν καμμιὰ φορὰ τὴ δῆς, τές της πὺν
γι' αὐτὴν ἐφ' ὅσον ἀπ' τὴ ζωὴ, καὶ θὰ τὴν πε-
ριμένω σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ, ὄνειρεμένην, μα-
κριὰ ἀπ' τὸ κόσμον...». **ΔΕΝ ΠΡΟΦΘΑΣΑ ΝΑ Τὸν ΔΩ ΞΑΝΤΑΝ**
Τοῦλάχιστον τὸν συντροφεύει στὴν τελευ-

ΜΙΑ ΚΟΙΝὴ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κάποιο γράμμα πὺν δρέθηκε κινρινισμέ-
νο ἀπ' τὸν καιρὸ, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ συρτα-
ριοῦ μου, μούφερε στὴ σκέψη, τὴν μορφή
ἐνὸς ὄνειροπόλου παιδιοῦ πὺν ἡ ἀδικία
τῆς ζωῆς, τὸν στέργει ἀπ' τὴν ὁμορφιά της,
στὰ καλύτερά του χρόνια.

Εἶναι μιὰ κοινὴ ἱστορία...
Μιὰ μεγάλη ψυχὴ, πὺν ἀγάπησε, καὶ πό-
νεσε πολλὴ, καὶ πὺν λύγισε στὸ πρῶτο χτύ-
πημα τῆς πραγματικότητας.

Δειλὸς ἀπὸ φυσικὸ του, φανταζόταν πὺν
ἡ ζωὴ, δὲν εἶχε νὰ τοῦ προσφέρει τίποτε, ἡ
καλύτερα πὺν αὐτὸς ἦταν ἀνίκανος νὰ ζῇ
τὴν ἀπ' τὴ ζωὴ κατὶ: ἕνα αἶσθημα.

Συνθησιμένος ἀπὸ μικρὸς νὰ ζῇ πάντα
μόνος, μακριὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους, κλεισμένος
στὸν ἐαυτὸ του, νόμιζε πὺν δὲν εἶχε τὸ
δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος στὴς χαρούμενες
ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Κι' ἐτσι ἡ μονότονη
ζωὴ πὺν εἶχε ζήσει εἶχε διαφυλάξει ἀδολῆ
τὴν εὐλικρίνεια τῶν παιδιαστικῶν χρόνων,
καὶ καρτεροῦσε τὴν ἀγάπη γιὰ νὰ δοθῇ σ',
αὐτὴν αὐθόρμητα, χωρὶς ὑπολογισμό...

Καὶ σὲ μιὰ τέτοια ὥρα πὺν ἐνοίωσε στὴν
ψυχὴ του τὴς ἀνήσυχες νοσταλγίες τῆς ἀ-
γάπης, γνώρισε τὴ μοῖρα τῆς γυναίκας.

Σ' αὐτὴν βρήκε, αὐτὸ πὺν ζητοῦσε ἡ καρ-
διά του.

Ἀπ' τὴς πρῶτες στιγμὲς πὺν γνωρίστη-
καν, ἐνοίωσε τὴν ἀνάγκη τῆς ἐκμυστηρεῦ-
σεως. Καὶ τὴς μίλησε γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ
τὰ ὄνειρά του.

Ἐκείνη: Μιὰ ἀπ' τὴς ἀπειρες πεταλουδί-
τσες τῆς ζωῆς, νοιώθοντας ἐνδιαφέρον,
στὴν ἀφήγηση τῆς μελάγχολης καὶ ἀδολῆς
ζωῆς τοῦ ὄνειροπόλου αὐτοῦ παιδιοῦ, θέ-
λησε νὰ ζήσῃ, λίγο διάστημα, μιὰ τέτοια
ἀγνή ζωὴ στὸ πλάι του. Κι' ἐδεῖε πὺν τὸν
ἀγάπησε!...

Κι' ἦταν στιγμὲς, πὺν τὸ φτωχὸ παιδί,
νοιώθοντας τὸν ἐαυτὸ του τόσο εὐτυχισμέ-
νο, ἄθελα αἰσθανόταν, ἕνα ἄδρατο φόβον
τοῦ σφίγγει τὴ καρδιά. Καὶ τὴς ὥρες αὐτῆς,
δὲν σκεφτόταν, παρὰ μόνον, πὺν θὰ μπο-
ροῦσε πὺν πολλὴ νὰ ζήσῃ, μὲς' στὴ γοητεία
τῆς ἀγάπης πὺν τοῦ προσέφερε ἐκείνη.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ στὴν ἀμελι-
κτη διάβα του, συνέτριβε τὸ ἕνα μετὰ τὸ
ἄλλο τὰ ὄνειρά του.

Κι' ἕνα βράδυ ἐνοίωσε τὴν πραγματικό-
τητα νὰ τοῦ ραῖξῃ τὴν καρδιά. Ἐκείνη δι-
ψώντας γιὰ περιπέτεια, βαρέθηκε τὴν ἡσυ-
χὴ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ.

Ἐφ' ὅσον ἀπὸ κοντά του, γελαστή, μὲ τὴ θε-
βαίωση πὺν πάντα θὰ θυμᾶται τὴς εὐχάρι-
στες στιγμὲς πὺν πέρασε κοντὰ του...

Πέρασε πὺν καιρὸς, ὅταν ἐκεῖνος καρ-
φωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, καὶ νοι-
ώθοντας τὸ πτεροτύγισμα τῆς νεότητος του,
μοῦστελε κάποιο γράμμα—αὐτὸ πὺν βρή-
κα—γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὺν τὴ συγχωρεῖ.

Πὺν τάντα τὴν ἀρκετοῦσε, καὶ πὺν πει-
νει μὲ τ' ὄνομά της.

Καὶ τελειώνει ἐτσι!...

— Ἄν καμμιὰ φορὰ τὴ δῆς, τές της πὺν
γι' αὐτὴν ἐφ' ὅσον ἀπ' τὴ ζωὴ, καὶ θὰ τὴν πε-
ριμένω σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ, ὄνειρεμένην, μα-
κριὰ ἀπ' τὸ κόσμον...». **ΔΕΝ ΠΡΟΦΘΑΣΑ ΝΑ Τὸν ΔΩ ΞΑΝΤΑΝ**
Τοῦλάχιστον τὸν συντροφεύει στὴν τελευ-

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ἦστε ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι
προσποίηση καὶ ψευτιά;

Αὐτὰ τὰ λόγια πὺν πρόσφερε μὲ εἰρω-
νεία, πᾶν σὲ μιὰ κοινὴ συζήτηση, τάνοι-
σα σὰν μαστίγωμα στὴν κουρελιασμένην
μου καρδιά, γιὰτὶ δὲν ἔχουν ἀπομείνει παρὰ
μόνο συντρίμματα πὺν δὲν στηρίζονται πᾶ
σὲ καμμιὰ ἐλπίδα. Ἄν μὲ τὰ λόγια σου ὅ-
ποιοῦσες τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα.... Ὁ-
χι! δὲν ἦταν ψευτικὴ. Σ' ἀγαποῦσα παρὰ-
φορα, σ' ἀγαποῦσα μὲ μιὰ ἀγάπη ἀπέραντη
πὺν μὲ τὸ ἀπλωμά της θ' ἀγκάλιαζε ὅλο τὸ
σύμπαν, μὲ μιὰ ἀγάπη πὺν ἀδικα προσπαθοῦ-
σε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ ψευτικὴ ἀδικο-
ρία κι' ἴσως νὰ μὴ κατῶρθε παρὰ νὰ ξε-
σκεπάζεται περισσότερο.

Ἀγαποῦσα τὴν βαθεῖα καὶ γεμάτη εὐλι-
κρίνεια φωνή σου. Ἀγαποῦσα τὰ μάτια
σου πὺν καθρέφτιζαν μιὰν ἀγνή καὶ ἀδολῆ
ψυχὴ. Κάποτε τὰ φαντάσθηκα νὰ διακρίνουν
γιὰ μένα κι' ἐγὼ νὰ τὰ στεγνώνω μὲ τὰ
καπτὰ μου χεῖλη. Ἀγαποῦσα τοὺς ἀσημέ-
νιους σου κροτάφους πὺν πρῶτα αὐτοὺς λα-
χταροῦσα νὰ φιλήσω μὲ τὸ θεῖο φίλι τῆς
ἀγνῆς ἀγάπης.

Τὸ ξέρω πὺν διαβάθοντας τὴς γραμμῆς
αὐτῆς θὰ χαμογελάς μὲ οἶκτο, κι' ἴσως μὲ
περιφρόνηση, γιὰ τὴν πελώρια ἀγάπη πὺν
πίστεψα, πὺν θὰ μπορούσε νὰ χωρῇ μέσα
στὴν τόσο μικρὴ καρδιά σου.

Τώρα πὺν τὰ μάτια μου δὲν ἀντικρύζουν
τὴν γλυκειά, ἀλλὰ καὶ γεμάτη εὐρωνεία
μορφή σου, ἐκκολούθησε τὸ σαρκαστικό
σου γέλιο. Μὰ, ὅταν ἡ Μοῖρα θελήσῃ νὰ
ξανασημαντηθεῖ μὴ μοῦ ἀνοίξῃς καινούργι-
ες πληγὲς πᾶν σ' αὐτῆς πὺν ὁ χρόνος
καὶ ἡ Ἀθή δὲν κατῶρθεσαν ἀκόμα νὰ ἐ-
πυλῶσουν.

ΕΥΤΥΧΙΑ Κ.

ΟΡΘΡΙΝΟ

Αὐγὴ. Κι' ὁ ἥλιος μάτωσε τοὺς κάμπους
(τὴς βουνοπλαγῆς)
οἱ δροσοστάλες ἔλαψαν τερμαμένες στὰ
(φύλλα).

Καὶ τὰ πουλιὰ λαλοῦμενα στὰ δέντρα στίς
(κληματὰς)
σκορπᾶν στὴν πλάση γύρωθε γλυκεῖα μὴ ἀ-
(ναριζήλα).

Βαθὺ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ χρώμα, κι' ἀγέ-
(ρι δροσερό,
ἀπ' τ' ἀνοικτὸ παράθυρο πὺν σὰς ποθῶ συ-
(μά μου!)

Κι' ὅμως μὲ φέρνει σ' ὄνειρο, τὰ στήθια
(ἀνοίγω καὶ θαρρῶ
σὲ μιὰ τρανὴ προσπάθεια πὺν θὰ φτάσετε
(τὴν καρδιά μου)

Ἀπὸ μακριὰ γλυκύτατα τοῦ ἐργάτη ἀκού-
(γεται ἡ φωνή,
κι' ἕνας βοσκὸς σαλάγησε τὰ πρόβατα στὰ
(δάση).

Ὁ Θεέ μου! ὁ κόσμος σου τρανὸς κι' εὐ-
(ναὶ ἡ ψυχὴ μου ταπεινὴ
πὺν, ὅσο κι' ἂν θέλω δὲν βόλεῖ γιὰ νὰ τὸν
(ἀγκάλιασῃ!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΝ.

Τοῦλάχιστον τὸν συντροφεύει στὴν τελευ-

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΖΑΒΑΡΑΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι

(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνο: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος	» 100.—
Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

ὑπεθύνου:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΙΑΣ (Μαϊζώνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Μίμ. Σαρ. Τὸ ποιήμα σας καλὸ γιὰ τὴν
σελίδα, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὴν ἄλλη στήλη.
Ἄν θέλετε νὰ δημοσιευθῇ στὴν σελίδα, τὸ
ξαναστέλλετε. Ψαριανόν. Συμπαθητικὸ
τὸ ποιήμα σας, τὸ χαλόνω ὅμως οἱ ῥίμες
«γλυκεῖα-βαθεῖα» καὶ «ἡμποροῦν-ἀγαποῦν».
Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε, στεί-
λετε μὲ κανένα ἄλλο πὺν δοῦλεμένο. Σ. Γ.
Ἐγκρίνεται ἡ «Δελία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ
μὲ τὴ σειρά της. Ἡ «Ἀποχύνωση» ὅχι δη-
μοσιεύσιμη. Κ. Ἡμ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.
Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.
Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.

Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.

Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.

Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.

Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.

Τὸ μέτρο σας φοβερὰ ἐλαττωματι-
κό. Δοκιμάστε καλλίτερα νὰ γράψετε κανένα
μικρὸ πεζο, ἴσως τὰ καταφέρνετε καλλίτε-
ρα. Ἀρ. Ἀντ. Ὁν. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ. Οὐλ. Ζ.

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἰσμήνη Δρακίδου καὶ ὁ
κ. Πάνος Δέλης ἡρραβωνίσθησαν.
Ἡ «Εβδομάς» τοὺς εὐχεταὶ ταχεῖαν
τὴν στέψιν.

Τὸ τέταρτο δὲν χρειάζεται. Κ. Ἡ. Ζ. Ἀν-
θης. Ποῦ ἐξετημένο γράψιμο. Γιατὶ δὲν
γράφετε πὺν ἄλλα, πὺν στρωτά; Κυττάξτε
λ. χ. δυὸ τρεῖς φράσεις παρμένες στὴν τύχη
ἀπὸ τὸ πεζο σας: «Σάλτισα τ' ἀπότομα
ἀγκωνάρι», «κι' ἐσμίξα τὴς σφυριχτι-
ᾶς μου τὴν ἀρμονία», ἡ «Μὰ νὰ τὸ στεγνὸ
φρέγγισμα τοῦ ἡλίου, χρυσάφι θαυμάσιο
σκορπᾷ στὴς λαγγαδιὲς καὶ βόλετ ὁ χαρὶ-
ζει στὴν ψυχὴ μου μιὰ στεγνὴ ἀνάσα θα-
θεία, πὺν τὴν προτοίμαζαι νὰ ξε-
πετάξῃ, σὰν πούπουλο λαφρεῖο στὴν
ἀεραντοσύνη τοῦ κόσμου...». Α. Περ-
ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Ὀνειρο» καὶ θὰ δη-
μοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Ἰ. Καρ. Χι-
λοισπωμένες κοινοτοπίες γραμμένες μετρι-
ώτατα. Κυττάξτε καὶ μόνοι σας:

Θὰ μοῦ ζητήσης, καὶ θὰ σοῦ δώσω τόσα
φιλιὰ, ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ δροσίσης
τὰ διψασμένα σὰν τὴν ἀγκυλιά μου, καὶ
πυρπολιμένα σὰν τὴν ἀγνὴ χεῖλή σου, αὐτὰ
τὸ ποτήρι τῆς ἀγάπης πὺν χάρις στὸ διά-
στημα πὺν μᾶς ἐχώριζε εἶχαν καὶ αὐτὰ χη-
ρεῖναι.

Στέλιον Βασιλείου. Παρουσι-
άζουν κάποια ἀσυμμετρία οἱ στίχοι σας.
Ἰσως γιὰτὶ δὲν τοὺς δουλεύετε ἀρκετὰ.
Λέοντα Παπαῖν. Κατώτερα ἀπὸ τὰ
προηγούμενά σας. Καὶ ἰδίως οἱ τέσσερις τε-
λευταῖοι στίχοι τῆς ἀκορευτικῆς ὅχι ἀρμο-
νικοί. Ἰ. Ὁν. Γ. Ὁν. Γ. Ὁν. Γ. Ὁν. Γ. Ὁν. Γ. Ὁν. Γ.
Τὸ συνθησιμένο τὸ θέμα πὺν διαλέξατε. Καὶ
τὸ γράψιμο ἀρκετὰ ἀνεπὲς ἀκόμη.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ
ΝΑ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ ΟΛΟΙ ΤΗΝ 4ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

“ΟΙΚΑΡΟΣ”

ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ

ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗΝ ΥΛΗΝ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΙΚΑΡΟΥΣ

ΘΑ ΔΙΑΤΕΘΟΥΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ-ΠΟΛΥΧΡΩΜΙΑΙ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκη των συμβουλών του άναγνώστας μας καθ' ἐκάστην 4-7 εἰς τὸ ἱατρεῖον του, Ἀγ. Δημητρίου 14.

Ἀπελπισμένον Ἀναγνώστην. «Εβδομάδος». Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς ζητάτε, γιατί ὅταν γράφω κανεὶς σὲ γιατρὸ δὲν ζητᾷ νὰ μάθῃ γιατί γίνεται μιὰ θεραπεία ἀλλὰ γράφει ὅτι αἰσθάνεται καὶ ζητᾷ νὰ μάθῃ τί εἶναι. Ἡ τέλος ἂν ξέρῃ τὴν ἀρρώσθειά του γράφει σὺν τί πρέπει νὰ κάμῃ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ. Σεῖς δυστυχῶς ἐκάματε ὅλους διόλου τὸ ἀντίθετο. Πήρατε μιὰ θεραπεία καὶ μάλιστα τὴν πὺλ μεγάλη καὶ μοῦ ζητάτε νὰ σᾶς γράψω πὺλ ἐφαρμόξετε καὶ ἂν ἔχῃ ἀποτελέσματα. Δυστυχῶς ὅμως ὁ χώρος τῆς στήλης εἶναι τόσο περιορισμένος ὥστε ἀδυνατῶ νὰ ἀριθμῶ ὅλα αὐτὰ πὺλ ζητάτε καὶ νὰ σᾶς βοηθῶ ὅπως πρέπει. Γι' αὐτὸ κάμετε τὸν κόπο νὰ μοῦ ξαναγράψετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερα, τί σᾶς συμβαίνει ὥστε νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἐξηγητηθῶ.

Α. Β. Γ. Καλάματι. Βέβαια τὰ ἀτυχήματα εἶναι πάντοτε αἰτίαν αὐτῶν τῶν καταστάσεων, γιατί βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος θέλει πάντοτε ῥόδινα τὰ πράγματα καὶ ὡς ἀσταθὴς χαρακτήρ πὺλ εἶναι συνήθως ἀμέσως παθαίνει ὅτι παθαίνει. Ἀς ἀφήσωμε ὅμως τὴ φιλολογία. Τὸ φάρμακο πὺλ παίρνετε κατὰ σταγόνας εἶναι καλὸ ἀλλὰ ἀκόμη πὺλ καλὸν εἶνε νὰ τὸ πῆτε στὸν γιατρὸ σας. Γιατί νὰ μὴν τολμάτε; Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν τὸ πῆτε. Εἶναι ὁ μόνος πὺλ γνωρίζει τὴν κατάσταση τοῦ ὁργανισμοῦ σας καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὸ κατάλληλο φάρμακο. Ἀν ὅμως νομίζετε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε τότε πάρτε μερικὲς ἐνέσεις Γλυκονάτ Κάλτσιου μὲ τῶν 10 κ. ἐκ. καὶ κάνετε ἐνδοφλεβίως ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν. Θὰ κάμετε ἐν ὅλῳ 20. Ἐπίσης νὰ πάρτε 30 γραμ. Βαλεριάνας, ἀπὸ τὴν ὁποία τις πρώτες 10 ἡμέρας 40 σταγόνες ἔπειτα 60 σταγόνες μοιράζοντάς τις, σὲ δύο δόσεις δηλ. 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ. Ὅταν δὲ τελειώσῃ μοῦ ξαναγράφετε.

Φ. Φ. Δράμα. Σὺν τί φάρμακο θέλετε νὰ ὑπάρχῃ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀλλάξῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου; Καὶ φαντάζεσθε ἄραγε πόσο εὐτυχισμένη θάταν ἡ ἀνθρωπότης ἂν μ' ἕνα φάρμακο ἄλλαξε κανεὶς! Μόνον ἕνα φάρμακο ὑπάρχει καὶ αὐτὸ τώχετε στὰ χέρια σας: ἡ θέληση. Προσπαθήσατε νὰ συμμορφωθῆτε καὶ νὰ ἀκολουθήσατε τὴν τακτικὴν ὅλων τῶν συναδέλφων σας. Δὲν χρειάζονται καὶ πολλὰ πράγματα: λίγη καλὴ θέλησις καὶ τὸ κακὸ ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγείας.

Μόνον αὐτὴν τὴν συμβουλὴ ἔχω νὰ σᾶς

δώσω. Ἀκολουθήσατε τὴν τῶρα πὺλ ὁ καιρὸς σᾶς τὸ ἐπιτρέπει, πὺλ ὕστερα θάναί ἀργά, καὶ τὸ χειρότερο θὰ γελοιοποιηθῇ. Μὴν ἀμφιβάλτετε γι' αὐτό.

Πίνκερτον Φ. Κομοτίνη. Ζητάτε νὰ σᾶς γράψω φάρμακο γιὰ νὰ διαλύσετε τὴν πέτρα πὺλχετε στὴν κύστι. Μὰ αὐτὸ εἶναι τόσο δύσκολο καὶ μάλιστα ἂν εἶναι καὶ μεγάλη ὥστε θάναί μιὰ μεγάλη ματαιοπονία. Ἐπειδὴ λοιπὸν, δὲν θέλω νὰ σᾶς καθυστερήσω λέγοντάς σας κάμετε αὐτὸ καὶ κείνο καὶ νὰ μακροχρονῆτε, σᾶς γράφω ὅτι τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ πάτε σ' ἕνα εἰδικὸ οὐρολόγο γιατί δὲν νομίζω ὅτι θὰ κάμῃ ἐγγείσησιν ἀλλὰ θὰ σπᾷσῃ τὴν πέτρα μέσα στὴν κύστι με ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα πὺλ ἔχει, ἂν θέβαια σπᾷσῃ, πρᾶγμα πὺλ συνηθῶς γίνεται καὶ τότε με ἄλλα μέσα πὺλ θὰ σᾶς ὀρίσῃ ὁ ἴδιος θὰ θοῦν τὰ κομμάτια ἔξω καὶ θὰ ἀπαλλαγῇτε. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ κατορθώσετε νὰ σᾶς φύγῃ ἡ πέτρα. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι σὺν τὴν παροιμία «ῥάβε ξύλωνε δουλεῖαι νὰ μὴ σοῦ λείπῃ». Μὴν περιμένετε λοιπὸν ἂν τυχὸν καὶ ἔχετε ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὴν κύστι.

Ἀναγνώστριαν. «Εβδομάδος». Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ τὰ γραφόμενα σας, ἂν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ εἶχατε καὶ πρὶν ἢ τώρα τελευταίως σᾶς ἐφάνη. Γιατί παίζει μεγάλο ρόλο ἂν ἡ κατάσταση αὐτὴ παρουσιάσθηκε τώρα ἢ ἔάν ἦτο ἀπὸ πρὶν. Γι' αὐτὸ θὰ κυττάξετε νὰ θυμηθῆτε καλὰ μήπως αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶχε ὑπάρχει καὶ πρῶτα ἀλλὰ σὲ μικρότερο βαθμὸ; Ἀν ναὶ τότε θὰ κυττάξετε νὰ ἐξετασθῇτε ἀπὸ ἕναν λαρυγγολόγο μὴ τυχὸν καὶ ὑπάρχει καμμιὰ αἰτία στὴ μύτη ἢ στὸν λάρυγγα πὺλ τὴν προκαλεῖ αὐτὴ τὴν κατάσταση, ὁπότε ὁ ἱατρός σας θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ τί πρέπει νὰ κάμετε ἂν ὅμως ὄχι, τότε πάρτε ἕνα καθαριστικὸ καὶ μάλιστα λάδι. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα παίρνετε δεύτερο καθαριστικὸ ἀλλὰ ἐλαφρότερο γιὰ νὰ ἰδῆτε μετριάζεται τὸ κακὸ ἢ ὄχι. Ὅταν δῆτε ὅτι μετριάζεται τότε κάθε 10 ἢ 15 ἡμέρες ἕνα κομπριμέ εἰς 2 ἱσταξέν Ρόσο μετὰ παρέλευσιν δὲ λίγου διαστήματος μοῦ ξαναγράφετε τί γίνεται.

Τ. Κ. Ἀτυχῶς ὅλα ὅσα κάματε δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἡμίμετρα. Γιατί ἡ κατάστασις σας μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ὑποχωρεῖ τόσο εὐκολα. Χρειάζεται προσοχὴ καὶ διαίτα πὺλ εἶναι τὰ κυριώτερα. Ἀντὶ δὲ ὅλων αὐτῶν πὺλ πῆρατε νὰ πάρτε λάδι Παραφίνης ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ παίρνετε δύο κουταλιές τῆς σούπας τὴν ἡμέρα μιὰ τὸ πρωὶ νηστικὸς καὶ μιὰ τὸ βράδυ, μιὰ ὥρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἐπίσης χόρτα ὅσο μπορεῖτε, τώρα δὲ πὺλ ὑπάρχουν τομάτες νὰ τρώτε σὲ κάθε σας φαγητό καὶ ἀπὸ μίαν. Προτοῦ ἀρχίσετε ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τὸ καλλίτερο πὺλ εἶχατε νὰ κάμετε ἦταν νὰ πάρτε ἕνα καθαριστικὸ ἀλλὰ ὄχι ὅλον αὐτὸ τὸν κνεκὼνα πὺλ ἐπαίνατε ὡς τώρα ἀλλὰ λάδι, δηλαδὴ ρετινὸλαδο καὶ μετὰ νὰ ἐπακο-

Ἐκδόσεις

«ΑΚΑΔΗΜΑ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ Ο Α', Β', ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β'. ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΣΕΛΙΔΕΣ 1000, ΔΡΧ. 200.

140 Ἐπιστημονικαὶ μελέται κλινικαὶ καὶ ἐργαστηριακαὶ, Καθηγητῶν, Ὑφηγητῶν κλπ. ἱατρῶν. 30 Σημειώματα ἱατρικῆς ἐν τῇ πράξει. Ἐνημέρωσις ἐκ τοῦ ξένου ἱατρικοῦ τύπου. Ἀρθρα Νεωτέρας Θεραπευτικῆς. Τὰ νεώτατα φάρμακα.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΙΟΥΝΙΟΥ 1937. ΕΤΟΣ Γ'. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ: ΔΡΧ. 150. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΑΣ ΔΡΧ. 100. ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ: 1)2 ΔΙΡΑ ΑΓΓΛΙΑΣ, 50 ΓΑΛΛ. ΦΡ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΠΑΜΙΣΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ (8) Ἀριθ. Τηλεφ. 81.447.

λουθήσουν ὅλα τὰ ἄλλα. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖτε νὰ ἀνακουφισθῆτε καὶ νὰ μετριάσῃ τὸ κακὸ. Ἄλλως θὰ βασανίζεσθε.

Α. Β. Γ. Ἐπαρχιώτην. Τί νὰ σᾶς γράψω καὶ τί νὰ σᾶς συμβουλεύσω ὕστερ' ἀπὸ τὰ τόσα πὺλ ἐκάματε, ἀκούοντας πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο. Πάλι καλὰ πὺλ δὲν ἐπάθατε ὡς τώρα καμμιὰ μεγαλειότητα συμφορά. Πάρτε τὰ ἐμβόλια πὺλ σᾶς εἶπε ὁ γιατρός σας τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ καλὰ στὴν προκειμένη περίπτωσιν καὶ μιὰ σύριγγα Νάϊσσερ γιὰ ἐγχύσεις. Ἐπίσης καὶ τὸ φάρμακο πὺλ σᾶς γράφω, δηλ. Ἀλμπαξίνη 0,75 γραμ. ἀπεσταγμένο νερὸ 300 γραμ. καὶ μ' αὐτὸ θὰ πάτε στὸν γιατρὸ σας καὶ θὰ σᾶς πῇ πὺλ θὰ κάμετε τις ἐγχύσεις. Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέραν καὶ μέρα παρ' ἡμέραν θὰ κάμετε καὶ ἀπὸ ἕνα ἐμβόλιο ἀπ' αὐτὰ πὺλ σᾶς ἐπρότεινε ὁ γιατρός σας. Μὴν ἀμελήσετε καθόλου. Σταματήσατε κάθε ἄλλο ἂν δὲν θέλετε νὰ μετανοήσετε, ὁπότε ἴσως θάναί καὶ λίγο ἀργά. Ὅταν δὲ τελειώσῃ τὸ φάρμακο τότε τὸ ξανακάμνετε, καὶ ἔπειτα μοῦ ξαναγράφετε.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

Αἱ γερμανικαὶ σαφαὶ ΑΡΤΙ
μεταβάλλουν τὰ παλαιὰ φορέματα
σὲ καινούργια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ἱγίεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, θασιζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Δυστυχισμένην φίλην (Ἄνναν) Τὸ γράμμα σας ἀγαπημένη φίλη, με ἀνεστάτωσε κυριολεκτικᾶ. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα καλὰ γράφετε γιὰ μένα. Εἶναι πολλὰ κολακευτικά, δὲν μ' ἐμποδίζουν ὅμως νὰ ἔχω ἕνα φρικτὸ παράπονο μαζί σας: Μπορεῖσατε νὰ πιστέψετε πραγματικᾶ ὅτι ἐγὼ πῆρα τὰ γράμματά σας καὶ δὲν σᾶς ἀπάντησα; Πιστέψατε ὅτι θὰ μπορούσα νὰ περιφρονῶ ἕνα ἄνθρωπο πορευμένο καὶ μάλιστα μιὰ δυστυχισμένη μητέρα ὅπως μοῦ γράφετε; Ὅχι, ἀγαπημένη φίλη αὐτὸ θὰ ἦταν φρικτὸ γιὰ μένα καὶ ἀγανακτῶ μόνον πὺλ τὸ σκέπτομαι.

Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τί μοῦ γράφατε στὸ πρώτο γράμμα σας, μιὰ πὺλ δὲν ἐφθάσατε στὰ χέρια μου. Τὸ περιμένω ἀνυπερβῶτως καὶ εὐχομαι νὰ ἔχῃ μετριάσῃ ἔως τότε ὁ πόνος σας, ὁποῖος καὶ νάναί.

Μελανοχρὴν Ἑμεσολόγγιον. Προτοῦ πλυθῆτε τὸ πρωὶ νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι δουτηγμένο σὲ ἄβρasto νοπὸ γάλα δηλ. ἀπ' αὐτὸ πὺλ

πίνουμε. Μετὰ μιὰ ὥρα νὰ πλένεσθε καὶ κατόπιν νὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἐξῆς λοσιόν.

Teint de benjoin 12 gr.
Eau de fleurs 90

Διὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπο με κτυπημένο ἀσπράδι τὸ ὁποῖο ν' ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτά με βαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερὸ. Πρὸ δὲ τῆς πούδρας λίγη ἀπὸ τὴν κάτωθι κρέμα ἢ ὁποῖα θὰ σᾶς τὸνῶν καὶ θὰ διατηρῇ μαλακὴ τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Cire blanche de melisse 12,5 gr.
Huile d' amandes 50 gr.
Borax 1
Eau de roses naturelle 25
Paraffine 12,50
Huile de roses q. s. pour aromatiser

Ειρηνὴν Φραγκ. Πειραιᾶ. Καλὴ μου φίλη μὴν ἀπελπίζεσθε. Ἐπειδὴ εἶνε ἐρωσιπαικὲς δὲν θὰ πῇ ὅτι εἶνε καὶ καλὴς. Χρησιμοποιήσατε γιὰ τὴν περίπτωσιν τὴν Χαρὲμ κρέμα, λιπαρὰς μορφῆς καὶ θὰ ἱκανοποιηθῆτε με λίγα ἔξοδα. Ἐὰν δὲν ῥῆτε ἄλλου, ἀσφαλῶς θὰ ῥῆτε στοῦ κ. Χ. Λήτρου Σταδίου 13.

Μίαν νεαράν κόρην. Νὰ πλένεσθε πάντα με δροσερὸ νερὸ. Νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε κρέμα, ἀλλὰ μόνον τὴν κάτωθι λοσιόν τὴν ὁποῖαν νὰ χρησιμοποιήτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας.

Lait d' amandes 50 gr.
Glycerine 10
Eau de roses 200

Μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιήτε κτυπημένο κρέμα αὐγοῦ καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀσπράδι. Θὰ τ' ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτά με βαμβάκι καὶ μόλις χλιαρὸ νερὸ. Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ ραντίζετε κάθε βράδυ με λίγο ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο, κάνοντας ἐλαφρότατα μασσάζ.

Liquide ammoniacque 5 gr.
Chlorydrosulfate de quinine 1
Teintur de romarin 35
Rhum 65
Alcool à 60° 65

Νὰ τὰ λούζετε μόνον κάθε εἰκοσαήμερο καὶ νὰ τὰ ξεβγάξετε με σκινόνερο. Κατόπιν δὲ πάλι νὰ τὰ ξεπλένετε καλὰ με σκινόνερο.

Μίαν νεαράν κόρην. Νὰ ἀκολουθήσατε ἀκριβῶς τὴν τακτικὴν πὺλ γράφω παραπάνω πρὸς τὴν Μελαγχροῖνην. Μεσολόγγιον. Ἄλλ' ὅσες ἐπιθυμοῦν λευκὴ καὶ δροσερὴ ἐπιδερμίδα δὲν ἀνακατεῦνται με ἡλιολουτρα, συνεπῶς... Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἀδυνατοῦν πρὸς στιγμὴν, ἅμα δὲ περάσῃ λίγος καιρὸς παχαίνουν ἀρκετά. Τὴν ἴδια κρέμα μεταχειρισθῆτε καὶ γιὰ τὰ χέρια σας.

Β. Σ. Ἀγρινιώτην. Ἡ πάθησις σας χειροτερεύει με τὰ νερά καὶ ἰδίως με τὰ σαπουνίσματα. Θὰ ξεπλένετε τὸ μέρος μιὰ

Ἡλιοθεραπεία μὲ NIVEA

Πρόσωπον, ὤμοι, τράχηλος, βραχίονες καὶ πόδια ἐκτίθενται περισσότερον εἰς κίνδυνον κατὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν δι' αὐτὸ μὴ μείντε ποτὲ ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν αὐτὴν θέαν! Ἀκριβῶς δὲ αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ σώματος τρίψατε καλὰ με NIVEA κρέμα ἢ λάδι. Ἡ ἐντρίβη πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται. Καὶ διὰ τῶν δύο ἀποφεύγετε τὸν κίνδυνον τῶν ἐγκαυμάτων, ἀπ' ἐτέρου δὲ ὑποβοηθοῦν τὴν ζωογόνο καὶ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ακτίνων. Ἐνὰ μαλακὸν ὡς βελούδο, καθαρὸ καὶ λεῖον δέρμα, καὶ μίαν δροσερὰ καὶ νεανικὴν ὄψιν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ" ΓΕΡΑΝΙΟΥ 28 ΑΘΗΝΑΙ

Παλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μισοπωλεῖα. Τὸ μικρὸν κυτίον 8,50 τὸ μεσαῖον 15,- τὸ μεγάλον 30,-

NIVEA
CREME

TO RADION
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΩΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροδωλικὸ στή μάχην κατὰ τοῦ γήρατος. Νέον προϊόν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέον. Ζητήσατέ μας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι. Ἐποῦ 35. Τηλέφωνον 22-0-88

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
Χειρ. - Ὀτορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μεγαροῦ Μαλάρου Ἐρ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλεφ 79 - 562

Ἐδικοῦθις ἐν Παρισίοις. Ἐξέλασις καὶ δι' ἀκτίνων PONTIKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἰατροκράτους 19 6

Χωρὶς διαφήμιδι Ἐκπτώσεων ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ · ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΟΔΟ
ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΙ ΤΙΜΑΙ
ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ ΑΕ. Ἐρμού 49
ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

φορά την εβδομάδα με το εξής μίγμα: Κτυπάτε ένα κρόκο αγγού ριχνοντας μέσα στο δοχείον κι' ένα ποτήρι χλιαρού νερού. Με ένα βαμβάκι δε καθαρίζετε ελαφρώς το μένος κι' ύστερα πάλιν με ένα βαμβάκι βρεγμένο σε σκέτο νερό χλιαρό το περνάτε και το πονδράρετε με τάλκ. Επίσης καθημερινώς μόνο με την κάτωθι σκόνη τάλκ να το πονδράρετε.

Talk Amidon

Α Α 100 gr.

κι' αλοιφές κι' άλλα θύρα φάρμακα θα το κάνετε πραγματικό έκζεμα πράγμα που δεν είναι άσχημο κι' ως σας λέγουν έτσι. Απλώς πρόκειται περί όξείας δερματίτιδος. Για ν' απαλλαγείτε ριζικά να κάνετε μερικές ενέσεις Hectobrome. Μόνον μ' αυτές θ' απαλλαγείτε απ' τα βάσανά σας. Την μέν μίαν μέρα θα κάνετε ενδοφλεβίως μίαν Hectobrame, Την δ' άλλη μέρα θα παίρνετε αίμα απ' την φλέβα και θα το εμβολιάζετε στον μηρόν. Η ποσότης του αίματος θα φθάση στας 15 σ.σ. Ο ενέσι γιαιτρός σας

ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ-ΜΟΔΑΣ

Ταχυστά διδασκαλία προνομιούχου συστήματος Παρισινής Κοπτικής. Χρυσά βραβεία και διπλώματα Παρισίων—Λονδίνου. Έντος μηνός τελειοποιούμεν τας πεπειραμένους εις την ραπτικήν. Έντος 3—4 μηνών τας άρχαίους, εις τὰ Φλού, Ταγέρ, Ζαπανέ, Παλλά, Κάπ, Haute Couture Πατρίτσας, Παιδικά κτλ.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ καθ' έναστην, τὰς Κυριακάς μέχρι 4 μ.μ.
Διά τας άπόρους έξαιρετικά ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ και μεγάλα ΕΥΚΟΛΙΑΙ πληρωμής.

Η διδασκαλία, εφαρμογαί κτλ. δέν διακόπτονται κατά τούς θερινούς μήνας.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ έντελώς οικογενειακόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ Κανονισμόν, πληροφορίας, δωρεάν.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ έλευθέρως.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

Γυναικεία Φορέματα—Ταγέρ—Παλλά—δδός Πετράκη 3 (δίπασθεν Στοάς Ερμού), δδός Ερμού). Τηλέφ. 32-700.

Δωρεάν φάρμακα προς ραφήν. Φορέματα από 150. Παραγγελία Πατρίτσας—Πατρίτσας μέτρω.

θα ξέρη. Με 20 ενέσεις C.C. Hectobrome και 20 αίματος θα έχετε τελείως θεραπευθή. Μίαν Κυρία ν, Έντα θ' α. Άποτανήτε στον Ιατρόν κ. Λαδάν Σόλωνος 40. Απολύτως και ριζικώς.

Κι' η Κ. Έντα θ' α. Ο Ιατρός μας κ. Λαδάν δεν έχει ιδιαίτερον ήμεραν που εξετάζει δωρεάν. Έξετάζει μόνον κατόπιν παραγγελίας μας όσους έχουν πραγματική ανάγκη προσωπικής εξέτασως, άμειδόμενος από το περιόδιό. Τούτο γίνεται για την πραγματική έξυπνότηση των άναγνωστών μας και έφόσον δέν μπορούμε μονάχα από τὰ γράμματα να κατατοπισθοίμε έπακριδώς επί της παθήσεως. Τό δικό σας ζήτημα καθώς βλέπω, τουλάχιστον γι' αυτό που με ρωτάτε δέν έχει ανάγκην προσωπικής εξέτασως. Να κάνετε μόνον σας τὸ γάλα του κρίνου που μαλακώνει και λευκαίνει τὰ χέρια. Ν' αναμίξετε ένα φλυτζάνι γλυκερίνη, άλλο ένα καλή κολώνια, άλλο ένα λεμόνι και μισό δάμμα βενζόλης. Να τ' αναταράσσετε καλά πρό της χρήσεως. Επίσης αντί να σκουπίζετε τὰ χέρια σας μετά τὸ

DIALON

Η μόνη έπιστημονική
πούδρα διά την περι-
ποίησιν τών ποδιών.

Η Πούδρα DIALON άφαιρεί την δυσάρεστον όσμήν του ιδρώτος, παρεμποδίζει την υπερβολικήν έφίδρωσιν, έξυπηρετεί όλους τούς άνδρώπους τών σπόρτ και είναι άπαράμιλλος διά τὸ πονδράρισμα τών βρεφών και άπαραίτητος διά την περιποίησιν αὐτῶν.

Πωλείται εις τὰ φαρμακεία και τὰ μυροπωλεία.

ΜΗΝΥΤΕΡ

ΕΜΠΡΙΜΕ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Εις πλουσιωτάτην συλλογήν

ΝΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατεία Κοπνικαρέας 5

πλύσιμο να τὰ στεγνώνετε τρίβοντάς τα με χονδρό πίκουρο.

ΛΟΡΑ

Η ήλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙΟ-
CΕΛ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙ-
ΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ
ΕΙΣΘΕ

Τὸ πρόσωπό σας έχει τόσην νεότητα όσο και τὸ δέρμα σας έχει Bioce! πολυτίμον ουσίαν με την οποίαν ή φύσις έπρόκεισε τὸ δέρμα σας διά νά διατηρήσῃ σφικτὸ και δροσερό. Μὴν αφήσετε νά άποξηρανθῇ τὸ Bioce! Άποδώσατε εἰς Bioce! τὸ δέρμα σας φρέσκο έξαχθέν από τὰ ύποδόρια κύτταρα νεαρῶν ζώων. Η θαυμασία αὐτή ουσία έχει έξαιρετικήν λεπτότητα διά τὸ δέρμα σας. Θά αναζωογονήσῃ τὰ φυσικά σας άποθέματα τοῦ Bioce! και θά διατηρή ταῦτα πάντοτε ζωρά. Τότε τὸ δέρμα σας θά άποβάλλῃ μόνον τὰ σημάδια τῆς ήλικίας, ρυτίδες, ξάρες, μαύρα στίγματα, και θ' αναδείξῃ πάραντα πραγματική και διαρκή νεότητα. Δέν ύπάρχει παρά μόνον μιά τροφή εἰς τὸ Bioce! διά τὸ δέρμα: Εἶνε ή Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ρόζ). Επιδέσατε έξ αὐτῆς άπόψε κι' όλας πρὶν κοιμηθῆτε. Τὸ πρῶτο μεταχειρισθῆτε την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκοῦ). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΠΑΗΚΤΙΚΑ: Γυναίκες 72 ετών δέν έχουν ρυτίδες, γυναίκες 50 ετών φαίνονται μόλις 30 και νεαρά κορίτσια άποκτιοῦν άπόχρωσιν εντάκτου ωραιότητος. Η έπιτυχία εἶνε έγγυημένη παρὰ τοῦ όνου Τοκαλόν άλλως τὰ χόρματα έπιστοέωνται.

Διά νά είναι άβλαβής μια πούδρα πρέπει νά είναι έπιστημονικῶς άγνή εἰς την σύνθεσιν της και λεπτομερῶς έξηλεγμένη εἰς την κατασκευήν της. Πολλοί διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ότι ή τελεία άγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶνε μιά έγγυησις και διά την πλέον λεπτήν έπιδερμίδα. Ένα κοσκίνισμα τελειοποιημένο τῆς έξασφαλίζει άπόλυτον όμιογένειαν. Δέν αφήνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δέρμα, αλλά τὸ καθιστᾷ λεῖον και βελούδινον. Μία δοκιμή θά σας πείσῃ. Ζητήσατέ την από τὸν άρωματοπώλην σας και από όλα τὰ καλά καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας. Εἶνε προϊόν τῆς Άρωματοποιίας Οαπα.

Ένας
είναι ό Κ. ΚΑΡΑΚΩΤΗΣ
διά τὰ ΠΕΔΙΛΑ από 110
δρ. και άνω.

Όδός Χαριλάου Τρικούπη 61

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μη τὸ σκέπτεσθε έφ' όσον ύπάρχουν αἱ ιδεώδεις γερμανικαί βαφαί ΑΡΤΙ με

τάς όποιās δύνασθε νά βάψετε μόναι σας τὰ περουνά σας φορέματα και νά τὰ κάνετε καινούργια και μοντέρνα. Πωλοῦνται στα φαρμακεία και έμπορικά.

ΕΞΥΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκιμάσατε την χαράν των καθάρων και φυσικῶς λευκῶν οδόντων, με ούλα υγεία.

Χρησιμοποιείτε "ΚΟΛΥΝΟΣ", την αντισηπτικήν οδοντοκρέμαν της οποίας ή παρασκευή στήριζεται επί μιάς έντελῶς διαφόρου έπιστημονικής θεωρίας.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", περιέχει συστατικά τὰ όποία δέν ευρίσκονται εἰς τίς ΚΟΙΝΕΣ οδοντοκρέμες. Εἶνε διαφορετική

διότι διεισδύει εἰς έκάστην κοιλότητα και σχισμήν των οδόντων σας και φονεύει έκτομύρια μικρόβια, την αίτιαν της καταστροφῆς των. Τὸ σπουδαιότερον δέ εἶνε, ότι ή "ΚΟΛΥΝΟΣ", εἶνε οἰκονομική διότι χρησιμοποιείτε τὸ ήμισυ τῆς ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ οδοντοκρέμαν. Εἶνε τόσοσν συμπυκνωμένη ώστε εν και ήμισυ έκαστόμετρον επί ξηρᾶς φέκτρας άρκει.

Ετιμήθη εἰς την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέντα Βραβείον έκτός Συναγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θά άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΑΕ, ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Λόγω ανακαινίσεως του Καταστήματος

ΑΚΡΟΠΟΛ

και τέλους τῆς εποχῆς, πωλοῦμεν όλα τὰ υφάσματα μεταξωτά, βαμβακερά, κάλτσες κ.λ.π. με τιμὰς μεγάλων, πρωτοφανῶν έκπτώσεων.

Επωφεληθῆτε. Επωφεληθῆτε

Προσοχή! Βλέπε:

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΑΚΡΟΠΟΛ"

ΕΡΜΟΥ 18Α

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

Έξοχή, θάλασσα, θουνό όλα
ὅμως αὐτὰ δὲν ἀπολαμβάνονται
ἐὰν τὰ μαλλιά δὲν εἶναι τακτο-
ποιημένα δὲν ἔχουν μίαν ωραίαν
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ὥστε νὰ εἶναι ὡ-
ραῖα καὶ πάντα καλὰ κτενισμένα.

Γιὰ τὸ καλοκαῖρι ἐφαρμόζου-
με μίαν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ πού δὲν
ἔχει ἀνάγκη Mis-en-Plis.

Δοκιμάσατέ την

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

Στοὰ Δημοσίων ὑπαλλήλων

Τ. 23-208

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

